د ابراهیم ادهم په پلونو

(ناول)

عبدالله الهام جمالزی

د کتاب پېژندنه:

ددې کتاب د چاپ حق خوندي دئ.

دکتاب نوم:	د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول)
لیکوال :	عبدالله الهام جمالزی
خپرندوی:	دانش خپرندویه ټولنه _ پېښور
شمېر :	زر ټوکه
چاپ کال:	۲۰۰۸ز جون/ ۱۳۸۷ل جوزا
کمپوزر:	پخپله لیکوال
ډیزاین:	ذبیح الله شفق

انلاین چاري: عبدالله احسان - لراوبر [لوی] افغانستان http://www.larawbar.com

لــړليک:

- ډالۍ
- د سر د خبرو په يلمه:

1. --------------------- ځيرکی - د بابا ترکاڼي
2. --------------------- ځيرکی - د روژې مياشت
3. --------------------- ځيرکی - د بابا غوسه
4. --------------------- ځيرکی - اختر
5. --------------------- ځيرکی - د ښځې اوښکې
6. --------------------- ځيرکی - اووه ټکان
7. --------------------- ځيرکی - د پلار ناروغي
8. --------------------- ځيرکی - د قناعت درس
9. --------------------- ځيرکی - د آمنې راتګ
10. --------------------- ځيرکی - له مينې د پلار خبرېدا
11. --------------------- ځيرکی - پوهنتون ته تګ
12. --------------------- ځيرکی - پوهنتون
13. --------------------- ځيرکی - آمنې ته ليک
14. --------------------- ځيرکی - د پلار مړګ
15. --------------------- ځيرکی - غم او هيله (وروستۍ برخه)

ډالۍ:

خپل ګران مور او پلار ته چې په هر درد مې خوږمن او پـه هره خوښـۍ مې خوښ دي ټولو هغو اولادونو ته چې د مور او پـلار زړه يـې سـاتلی او روح يې د هغوی په دعاوو ژوند اخلي.

ليکوال

د سرد خبرو په پلمه:

د مينې او ښکلا د سپيڅلي څښتن په پاک نامه:

مالـه کوچينوالـي لـه داسـتان سـره زياتـه مينـه درلـوده د ليکوالـو داستانونه به مې لوستل خوند به مې ترې اخيست. لمړی داستان مـې په ملالۍ مجله کې ولوست پلار مې راته مجلې راوړلې او مابـه چې لوستلې هغه ته به يې هم خوند ورکـاوه ، خـو زه پوهيدلم هغه بـه را تـه دمجلې هره برخه ښووله: زويـه داولولـه ... داولولـه ... خـو هيڅکلـه يې راته ونه ويل چې دادستانونه هم ولولـه ، اوخپلـه بـه يـې داسـې پـه مينه مينه لوستل چې توبه.
زه نه غواړم دداستان په اړه درته ډير نيزې خبرې وکړم ، خودا يادو نه کول اړين بولم چې دداسـتان هغـه تعريـف چـې وکـولای شي دداسـتان دبېلابېلو قسمونو اسـتازيتوب وکـړي ګـران کـاردی هـان زمـا پـه اند ناشونې خبره ده. خو بيا هم ځينو لويو ليکوالـو پـه ځينـو وختو نو کـې دداسـتان دځينو قسـمونو لپـاره ځيـنې تعريفونـه کـړي دي. مثـلاً جـوزوف شـپيلي (Joseph Shipley) دنـړی دادبـي اصـطلاحاتو پـه

فرهنګ کې لیکلي: داستان د پیښو د لیږدولو او بیانولو لپاره عامه اصطلاح ده. عموماً په داستاني ادبیاتو کې داستان د دوه متضادو ځواکونو او یوې موخې ترمنځ د کشمکشونو او هڅو دښوولو ټولګه ده.

همدا رنګه نور لیکوال هم بېل بېل باورونه لري څوک زیاتونې لري څوک بیا هغه د چاخبره دا تعریف هم زیات بولي خو په هرحال دداستان اوریدلو شوق ډیرعجیب دی بیا زموږ په ټولنه کې چې لیک لوست ډیر مروج ندی او هغه د چاخبره لیکلي مو په درد نه لګیږي د شپې به ګرد چاپېره سره کېناستلو دیوچا له خولې به مو داستان ته چرت ونیو: په کور کې یې څه نه درلودل سبا ته له شپانه سره صحرا ته ووت په لاره کې په چرتونو کې ډوب روان وو چې یوڅه یې سترګې وبرېښولې ... هره شېبه بس یو ه تلوسه را سره وه هغه دا چې وروسته څه وشول بیا څه وشول ... دداستان ترپایه به ټول آرام ووچا به څه نه ویل په پای کې به مو یاویل چې کاشکي زه دهغه په ځای وای څومره زړور وو یا به موویل چې زه نه غواړم دهغه په شان واوسم ...

اوس مهال پښتانه کیسه لیکوال ښې کیسې لیکي ښه تصویرونه باسي او ښه هیجان او ښه منځ پانګه او د کیسې کښښ ښه ساتي مګر زیاتره لیکوال بیا د کیسې پیغام ته څومره پام نه کوي یوا ځې لکه خپله کومه خاطره چې ننداري ته ږدي خلک یې لولي ، وخت پرې تیروي مګر په پای کې له ځانه سره وایي:

- ښه نو څه ګټه ؟

دا دلیکوال د کیسې په کمزورۍ دلالت کوي. که هرڅومره هغه د چاخبره څو حقیقت ته ورته ، منطقي ، کښښي او ښه انځورګري په کیسه کې وکړي مګر چې په پای کې لوستونکی ووایي چې (نو څه ګټه ؟) زما په خیال کیسه په لوستلو نه ارزي او دلوستونکي دو خت ضایع کول دي.

کیسه که هرڅومره هیجان لري ، حقیقت ته ور ته وي باید هغو مره له ځانه سره ښه پیغام هم ولیږدوي داسې نه چې بیا یو بل لیکوال قلم

پسې راواخلي او لوستونکو ته تشریح ولیکي چې پدې کیسه کې دغه پیغام پروت وو.
یو امریکایي کیسه لیکوال ښاغلی رینګ لاردنر ښه کیسه لیکوال دی. خو کومه انځور ګري چې هغه په کیسه کې لري شاید بل لیکوال یې له هغه ښه ولري، کوم هیجان چې هغه په کیسه کې اچوي بل یې له هغه ښه اچوي. خو کله چې پیغام ته رسیږي هر څوک وایي چې د هغه کیسې نوڅکه ښې دي.
داستان، داستان عجیبه کلمه ده، کله کله له ځانه سره تعجب شم، زه څېړته او داستان لیکنه څېړته، خو د نورو داستانونه چې لولم زړه مې غواړي چې زه هم دومره داستانونه ولیکم، دومره داستانونه ولیکم چې نور مې په زړه آرمان پاتې نشي، خو دا مې هم تل په یاد وي چې ښه داستان له پیغامه ډک داستان له پښتنې مینې ډک داستان.
زه په داستان کې د پیغام پلوی یم، زړه مې غواړي هر داستان مې یو پیغام ولري بې پیغامه داستان راته د وخت تیرول ښکاري او په خلکو یې ظلم او تپل ګڼم، خو تر اوسه په داستان کې لومړني ګامو نه پورته کوم، پس تاسې هم را نه د پاخه داستان لیکوال تمه مه کوئ ولې ډیر مې زړه غواړي چې د پښتو ژبې لپاره داسې پاخه داستانونه ولیکم چې په بله هیڅ ژبه کې کوم لیکوال نه وي لیکلي.
هرڅوک تمه لري چې بهترین شي، زه هم په همدې تمه قلم چلوم، دا څوم داستان دی چې لیکم یې هیله ده چې هسې ستاسې قیمتي وخت پرې ضایع نه کړم، تر پایه یې ولو لئ هیله ده خوند او پند ترې دواړه واخلئ او ماته د بریاوو دعا وکړئ.

په ډیره مینه او ادب

عبدالله الهام جمالزی

تهران، ایران

لومړی څپرکی

دبابا ترکاڼي:

زما نوم اسد دی ، خو اوس راته خلک اسد غزني چی وایي ، چې کوچنی وم له پلار سره په کور کې یواځې وم ، مور مې نه په یادیږي.
دغزني په خشک کې اوسېدلو او پلار به په ښار کې ترکاڼي کوله زه به هم ورسره اخته وم ، کله به مې په هغه توره چایجوشه کې چای دم کړ ، کله به مې ورته نسوار راوړل او نور به نو د میز خوا ته په نرو او نازکو پوټکو کې په لوبو اخته وم ، نه به راسره د سبناري غم وو نه به مې هم د غرمې ډوډۍ ته فکر کاوه او نه به مې هم د ماسخوتن خوراک په یاد وو او نه به هم لکه پلار هسې د پورونو او نورو سرخوږیو کوم فکر راسره وو.
سهار به لمرخاته په دکان کې وو پلار به لنډ کمیس او غټ پرتوګ واغوستل او قلم به یې د غوږ شاته کېښود ترښځ او پلونه به یې تیره کړل او کرار کرار به یې کار شروع کړ ما به ستره توره چایجوشه راسره واخیسته او د جومات له کوهي څخه به مې راډکه کړه ، وړاندې به د نغري خواته ورته کېناستم او اور به مې ورته بل کړ ، څو به مې ګیلاسونه پریمینځل د چایجوشې د ځغا وخت به رارسېدلی وو ، رابه غلم خواته به یې کېناستم او یو لرګی به مې راواخیست یوسر به مې یې په غوږ کیښود بل په چایجوش او کرار به مې د اوبو د جوش سندرې ته غوږ ونیو ، کله به تیز شو او کله به کرار کله به هم په پړ کار بدل شو.
سپین خیرن دسترخوان به مې هوار کړ او ډوډۍ به مې پرې کیښوده بوره به مې راوړه لومړی به مې په خپل ګیلاس کې واچوله بیا به مې د بابا په ګیلاس کې هم واچوله بابا ته به مې غږ کړل او دواړو به چای وڅښلو ، چای به چې تمام شو لاړم به چای جوش به مې بیا له اوبو ډکه کړه د نغري خواته به مې کیښوده ، د کتابونو بکس به مې د لرګو له

منځه راوویسته شاته به مې واچاوه پلار به راته ټیټ شو او په تندي به یې ښکل کړم نور به نو آزاد وم مخ په ښوونځي به تللم.
له دکانه به چې ووتلم اډونه به مې سپک شول ، نور به د با با غږ نه ویرولم.
- اسده زویه منډه نسوار راوړه... لاس مه وهه... پورته اوبه راوړه... متر چیرته دی بیا د په کومه کړ ؟... هه دا ونیسه.
نور به دا غږونه نه وو ، په بیروبار کوڅو کې به ووتلم ، د هزاره ملګرو په اوږو به مې لاس واچاوه او ښوونځي ته به لاړم ، ټوله لاره به مو خندل او چې خدای پاماني به مو کوله یو بل به مو په مخ په څپېړه وواهه او په خندا به له یوبله ګوښي شوو.
د یوبل نظرونه مو نه وو پکار ، نه مو د یوبل په کارونو کې کار وو ، محمد علی زموږ د ځنګ مارکیټ د یو رخت فروش زوی وو ، چې پلار به د غرمې په خوب ویده شو دواړه به د جومات انګړ ته ننوتلو او توپ بازي به مو شروع کړه خو هغه توپ سم نه شو و هلای هره ورځ به مو جګړه وکړه بیا به رخصت شوو خو سبا به بیا په ښوونځي کې راترغاړې وت او یوبل به مو ښکل کړ ، هره ورځ به مو له یوبل سره قول کاوه چې بیا به جنګ نه کوو خو چې هغه به توپ له دیواله واړاوه زه به مرور شوم او که به مې پخلا کولو ته راغی ما به ورسره جنجال وکړ.
غرمه به له ښوونځي راغلم ، پلار به غیږه راته خلاصه کړه او په تندي به یې ښکل کړم بکس به مې یې له شا خلاص کړ او په مخامخ دیوال به یې ځوړند کړ بیا به یې په کار شروع وکړه زما به چې د مه جوړه شوه پلار به دیګ ته وکتل بیا به یې ماته سترګې کش کړې موسک به شو.
- بچیه څه درته پاخه کړم ؟
زه خو پوهیدم چې یواځې ددې لپاره وایي چې لاړشم دیګ پریمینځم اوبه راوړم او ګیلاسونه پاک کړم او هغه پیسې راکړي لاړشم سبزي مارکیټ ته بندۍ واخلم یا الوګان. مابه ټنډه ګونځې کړه.

- نن يې نه خورو.
پلار به وخندل کار به يې پرېښود او را به غی مخامخ به راته کېناست او لاسونه به مې يې په لاس کې ونيول راته موسک به شو.
- ولې ؟ ته يې نه خورې که داسې وي نو زه ځانته بيسکټ راوړم او پخپله يې خورم.
- نه نه زه يې هم خورم
پلار به وخندل په مخ به يې وټپولم ، بيا به ديګونو ته ور روان شو او په ديګ کې به يې ګيلاسونه ورټول کړل او له دکانه به ووت د دروازې خواته به چې رسيده زه به ور ووتلم او ديګ او ګيلاسونه به مې ترې واخيستل ، هغه به راته وکتل او په سر به يې ښکل کړم.
په جومات کې به مې ديګ پرېښوده ګيلاسونه به مې پرېمينځل خو ګيلاسونه به مې يويو د ګلونو شاته پټ کړل ځکه هرڅوک به راتللو او په ګيلاس کې به مې يې اوبه څښلې مابه هغه بيا پرېمينځه او بيا به پکې بل اوبه څښلې. ديګونه به مې راوړل د نغري خواته به مې کېښودل پلار به د تور او پيوند واسکټ لور ته ور روان شو له جيبه به يې پيسې را وويستلې بيا به يې ماته وکتل زه پوهيدم چې اوس بيا وايي چې د آيس کريم پيسې مې ګوښې کړې دي مابه هم په پټه خو له ترې پيسې واخيستې او بيا به مې په جيب کې کېښودې. پلار به په دوه لاسونه ونيول او سترګې به يې راته کش کړې.
- زويه چې څه شی وخورو ښه دي ؟
- هندوانه.
پلار به بيا وخندل او سر به يې وخوځاوه پوهيدم چې اوس وايي هندوانه به سبا وخورو او حتماً به يې ويل هم. بيا به يې نو يا ښنډۍ غوښتلې او يا به يې الوګان زه به هم لاړم اول به مې پياز ، بانجان او غوړ وکتل او بيا به مخ په سبزي مارکيټ روانېدلم. په مارکيټ کې به مې د سخي لالا د دکان مخې ته پيره ونيوه او يو زرد آلو يا مڼه به يې راته ونيوه بيا به يې الوګان وتلل او په کڅوړه کې به يې راته واچول کله به يې له خلکو پاتې چاغې هندوانې هم راکړې او چاقو به يې راکړ

د خپل تخت ترشا به يې کېښولم ما به هم په مزه مزه وخوړله بيا به چې را پورته شولم پيسې به مې ورته ونيوې هغه به وګڼلې او د آيس کريم پيسې به يې ګوښې په لاس کې راکړې ، له هغه ځايه به روان شوم د صرافو په مخ کې به د شادي آيس کريم ته ودريدم د هغه به هم چې سترګې راباندې ولګېدې تيار به يې راته برابر کړ چې ور وبه رسيدم په لاس کې به يې راته نيولی وو ما به هم موټی ور وړاندې کړ او پيسې به يې ترې ور واخيستې.

ډوډۍ به مو چې وخوړه پلار به چوکاټ رانږدې کړ او چادر به يې ټول کړ او ترسر به يې لاندې کړ کرار به يې لمر ته سترګه پټه کړه ، زه به لږ شېبه د دکان په مخ کې وګرځېدم نور به لاړم له محمدعلی سره به مې توپ واهه چې آذان به وشو کوزه به مې راسره واخيسته را سره به مې ډکه د کان ته يووړه د دکان په مخ کې به مې کېښوده پلار به را پورته شو کوزې ته به يې وکتل پوهيدم چې اوس پوښتنه کوي چې لاس خو به دې پکې نه وي لګېدلی ؟ ما هم ځواب ته ځان جوړ کړ نه نه.

پلار به لمانځه ته لاړ ما به کاردستي جوړوله هره ورځ به مې يوه کاردستي جوړوله خو هره ورځ مې ښوونځي ته نه وړه د پنجشنبې په ورځ مو د کارستۍ ساعت وو په ټولو کې به ماښې نمرې وګټلې او چې دکان ته به راورسېدم بابا ته مې ورغږ کړل

- نن يوه هم نه وه کمه

پلار به موسک شو او کار به يې پرېښود

- معلومه به شي.

ټول اوړی به دغه ډول تير شو ژمی به چې ښوونځی رخصت شو نور به نو ټوله ورځ په دکان کې وم سهار به مو لږ شېبه د يخ له لاسه اور بل کړ او ځانونه به مو پرې تاوده کړل کوم پوټکي به چې ايره شوي وو ، هغه به مې نسواري کاکا ته يووړل بيا به مو په نورو لرګيو اور بل کړ چې هغه به مې بيا نسواري کاکا ته نه وړل.

ژمی به مې ستره کورتۍ اغوستې وه ، چې ګرمي به مې وشوه ځنځير به مې يې ښکته کړ پلار به بيا راونيولم ځنځير به يې راته کش کړ په

مخ به يې وټپولم.
- يخ دی بچيه زکام به شې.
پلار به تل زکام وو ، سپينه ټوټه به يې لمده په جيب کې پرته وه ، چې غرمه به لمر تود شو نو زه به يې ورسره له څنګه پرې ايستلم.
- زويه کرار څمله دا لمر ګټه لري.
- څه ګټه لري ؟
- کلسيم د زياتيږي هډوکي د پخيږي.
پلار لوستی نه وو ، خو په هر ډاکټر به يې نيوکه کوله ، ښه مې په ياد دي د کوڅې په سر کې يو ډاکټر وو ډير آرام سړی وو او هر وخت به يې په بابا پيسې باندې وې ، د دکان په سر يې ډاکټر اکرم درملتون ليکلي وو خو بابا به تپجه باله. يوه ورځ مې مخامخ ورته وويل چې ډير غوسه شو راغلم پلار ته مې وويل چې ډاکټر تپجه راته په غوسه شو هغه وخندل ويل يې چې تپجه مه ورته وايه تپجه بد نوم دی د هندو زوی ته تپجه وايي.
شپې مې هم په کرار نه وې ، لوښي به هم ما پريمنځل او الوګان هم ما پوچول پلار به يوا ځې ديګ وکړ نور به راغی اوږد به وغځېده راډيو به يې چالانه کړه او سترګې به يې ورته پټې کړې. زه به يې هم له څنګه کېناستم ، يوا ځې تر دې به معطل وم چې راډيو ډنګ ډنګ وکړي او بيا يو ساز راشي او ووايي: دالندن دی ، دا د بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کيږي خپريږي.
يوه ورځ پلار راته ويلي وو چې په لندن کې يو غټ ساعت دی چې اويا ټنه وزن لري لوی ثانيه ګر او دقيقه ګر لري له ټول ښاره مالوميږي ماته به د بالاحصار غونډۍ ياده شوه چې په سر يې ستر ساعت وي او بيګ بين ورته وايي او هره شپه چې ا ته بجې شي ډ نګ ډنګ وکړي بيا يو ستر غږ ووايي چې دالندن دی.
چې دا ساز به خپور شو پلار به را ته موسک شو بيا به يې سترګې پټې کړې او چې خبرونه به پای ته ورسيدل نو ماته به يې وکتل.
- حالات ګډ وډ دي.

زه پوهيدم چې دا به يې په ما ملنډه وهله ، هغه به راته ويل چې په ما پورې خبرونه څه اړه لري چې غوږ ورته نيسم بيا به يې وخندل او د راډيو ستنه به يې وګرځوله.
عجيبه وخت وو ؟ نه مې د افغانستان خبرونو ته سودا وه او نه هم راسره د فلسطين ، سوډان او فلاني فلاني غم وو ، نه مې د ونډو له ټيټوالي او زياتوالي سره سودا وه او نه مې هم د فوټبال او واليبال وروستيو خبرونو ته. که پلار به خبرونو ته سترګې پټې کړې او ورته غوږ به شو له ما سره به دا فکر وو چې نن به راته کوم نکل اچوي ؟.
کله به چې واوره اوربدلې وه ، سهار به مو چې چای وڅښلو دواړو به دڅمي جامې واغوستې او بامونو ته به پورته شولو ، بامونه به مو تور کړل ښې ډيرې کيسې به مو وکړې د بامونو په منځ کې به يوځل رانښکته شوو تاوده به شوو بيا به ور پورته شولو زما پارو کوچنی وو د پلار پاور غټ وو او تور سوی هم وو چې کله به مې پارو واوره ونيوه نو پلار به ويل چې هغه پارو مې غوړ کړی ندی چې غوړ شي بيا واوره پرې نه سريښيږي.
د سرای واورې ته به چې راورسېدو نو پلار به په توپونو ويشتلم ما به هم ورسره شيلک پيل کړ يوه ورځ د دروازې خواته روان وو توپ مې پسې وويشته چې پسې غږ مې کړل راويې کتل په تندي ولګېده ، راته غوسه شو ، خو چې ببرته رانښوت هير شوي يې وو راته ويل يې چې نن به دواړه د لنډيو مسابقه کوو چې د چا ډيرې لنډۍ په ياد دي.
په هغه کې يې پسې واخيستم خو په نورو شعرونو کې ما پسې اخيستی وو زما ډير شعرونه په ياد وو ، حتی دا براهيم ادهم کيسې مې هم له پلاره ډيرې ياد وې ځکه ما په کتابونو کې هم لوستې خو د پلار يوا ځې چې هغه ياد وې بس هغه وې نورې نه ورتلې.
بېګامو د شعرونو مسابقه وکړه خو په هغه کې يې پسې واخيستم ما فکرکاوه چې زما ډير ياد دي خو د پلار لا ډير يادوو ، بيا يې راته د ابراهيم ادهم نوې کيسه وکړه. چې بيا مې په خوب هم لېده عجيبه کټه مټه.

ابراهیم ادهم په تخت اوږد غځېدلی وو او دخدای ج ثنا یې ویله ، په ښکلي تخت په شاهي تخت ، هلته چې مرغی هم د هغه له اجازې پرته پر نشي وهلی د هغه چا په تخت به پروت وو چې عالم به یې فرمان ته سترګې نیولې وې او څلویښت زرینې تورې او څلویښت زرین ګرزونه به یې ترې شا اومخ ته ورل د هغه د کوټې بام درببړي. ابراهیم سترګې پرانیزي ، حیرانیږي او له ځانه سره وایي چې دا به نو څه وي ؟ بیا د کوټې چت درببږي هغه امر کوي چې وګوري څوک دهغه په کوټه له پاسه درببږي خو ساتونکي یې هیڅ هم نه مومي او راځي وایي چې هیڅ مو نه کړل پېدا ، خو چت بیا درببږي او ابراهیم پوښتنه کوي.

- هې ! ته څوک یې ؟

- زه یو اوښپه یم ، اوښ مې ورک شوی دی او دلته یې لټوم.

ابراهیم ورته غږ کوي

- اې ناپوهه ! ته په ماڼۍ کې اوښ لټوې ؟

هغه ورته په ځواب کې وایي

- اې بې خبره او ته بیا په زرین تخت خدای مومې ؟

ابراهیم له حیرانۍ په ځای آرام پاتې کیږي. سهار هم چې راویښ شوم له ځان سره وچ حیران وم ډیر ښکلی نکل وو .

دوهم څپرکی

د روژې میاشت:

کور مو په یوه تنګه کوڅه کې د جومات شاته وو ، شاوخوا مو ډیر کورونه وو ، پلار به که هرڅومره ویل چې لاړ شه له ماشومانو سره سات تیره کړه خو زما زړه نه کېده. دپلار غوندې عادت مې اخیستی

وو ، چوپ او له ډير بيروباره مې ښه نه راتلل ، يوه ورځ په دکان کې ناست وو ، پلار د يوې کړکۍ چوکاټ جوړاوه ، مابهر اور بل کړی وو ، کرار ورته ناست وم ، لمر هم تود وو خو د اور تودخې راته مزه راکوله ، ډيره شېبه مې چرت نيولی وو ، د پلار د مشترنګ څښ و ځوښ مې اورېده په چوپتيا کې ترې عجبه سندره جوړه شوې وه ، پلار به هم قلم دغوږ شاته ټومبلی وو چې د مشترنګ څښ و ځوښ به بس شو مابه ور وکتل هغه به د غوږ له شا قلم راواخيست او په چوکاټ به يې کش کړ ، يوه ورځ مې ورته وويل
- بابا !دالرګی ولې دا سې کوې ؟
- دا خو ددې لپاره چې دا مخ يې نور استادي شو .
پلار بهر راووت اور ته کېناست ، په پزه يې د يخ له لاسه وړوکی څاڅکی ښکارېده ، لاسونه يې مروړل او په سترګو کې يې اوښکې ښکارېدې په اور يې لرګي ورواچول .
- مېلې دې وکړې .
- يخ د وشو ؟
- هو ولا ډير يخ دی .
- خو کار مه کوه بيا به يې بله ورځ وکړې .
- نه زويه روژه رانږدې ده بيا په روژه کې ډير کار نه شم کولی .
- ولې ؟
- خو په روژه کې سړی وږی وي تږی وي ژر ستړی کيږي .
- زه خو نه ستړی کيږم .
- هو ته خو ځوان يې تکړه سړی يې
- بابا !
هغه په اور لاسونه ګرځول او پوکی يې ورته کاوه ، په سترګو کې يې دود ورغلی وو لاړې يې تيرې کړې ويې ويل
- هه زويه
- سږ کال زه هم روژه نيسم .
- نه زويه په تا نه کيږي ته تر اوسه ووړ يې .

- نه نه یم ووړ اوس خو غټ میړه یم.
پلار وخندل، ډیر په زوره یې وخندل.
- ښه ته غټ میړه یې؟
- خو ته هره ورځ را ته وایې چې هله هغه کار وکړه سلامت میړه یې اوس خو.
پلار هماغه راز خندل، د ګربت اکا دکان ته یې ورغږ کړل.
- ګربت استاده! هو! ګربته خبر یې؟
مایې په خوله لاس ونیوه، ځکه چې د ګربت اکا یوه لور وه چې هغه ته به یې ډوډۍ راوړه نو چې کله به هغه دکان ته راورسیده نو پلار به راته ویل چې بي بي خو تیره شوه ګربت اکا به هم ویل چې دا هاجره به له خیره اسد ته ودوو.
پلار بیا غږ کړل، مایې بیا په خوله لاس ونیو، پلار خندا واخیست.
ګربت اکا له دکانه راووت زموږ د دکان لور ته را روان شو د چایو پیاله یې په لاس کې وه او له خندا شین وو.
- اسد جان بیا څه د ګلو باغې شنې کړې؟
ما منډې ته ځان سم کړ، خو پلار له لاسه ټینګ ونیولم. او په خندا خندا کې یې ګربت اکا ته وویل
- زما زوی وایي چې زه نور نو میړه شوی یم.
- ښه ښه شیطانه زه اوس پوه شوم ځکه دا څو ورځې داسې چوپ ګرځې، غوارې واده وکړې هه هه اوس واده غوارې وشرمیږه زه چې ځوان وم هیڅ مې په خوله نه راتلل.
پلار له لاسه کلک نیولی وم، او خندل یې ما پلار ته وکتل ومې ژړل.
پلار وارخطا شو ژر یې غیږې ته نږدې کړم.
- ګوره ګوره لیوني ته په ټوکو هم ژاړې. مه ژاړه لیونیه ټوکې درسره کوو ته په دې هم ژاړې.
بیا خندا واخیست.
- ته خو نو میړه نه یې.
ګربت اکا خو پوهیده چې ما به ژړل بیا له پلار سره خبره نه کېده،

ګربت اکا هم څه نه ویل کرار د پلار خوا ته ولاړ وو پلار ته یې دوه سترګې نیولې وې لکه چې له پلاره ویرېده. خندا یې هیره شوې وه، له چای یې غړپ وکړ ما ته یې وکتل.
- نه بچی مې ژاړي نه موږ خو ټوکې کولې، ورشه بابا ته د چای راوړه زموږ په دکان کې چای تیار وو هله بچی.
ما د پلار له غیږې ځان خوشی کړ، او مخ په دکان مې ورمنډه کړه، پلار ته مې چای راووړ، راغلم ورته مخامخ کېناستم، بیرته روژه را په یاد شوه، پلار ته مې وویل
- ښه ګوره روژه نیسم.
- ښه سمه ده اوس خو ...
ما تیار لاس ورته پورته کړی وو، پلار خوله ونیوله په غیږ کې ونیولم چې ښه یې زړه ته نږدې کړم ګربت اکا ته یې سترګه ووهله.
- ... میړه شوی یې.
بیا مې پرې د سوکونو باران جوړ کړ، خو اوس مې ډیر په زوره نه واهه ځکه هر بېګا به یې راته ویل چې دا ځای مې ګوره د تا د سوک له لاسه خوږ یږي دا ځای مې ستا د چیچ له لاسه، نور مې پرې زړه نه کېده. ګربت اکا پوښتنه وکړه.
- ریښتیا روژه کله ده له خیره ؟
- سبا نه بل سبا.
- ریښتیا وایې ولا خدای د خیر کوي زما خو ټول کارونه داسې شاړ پاړ پراته دي.
بس دوه ورځې ورسته پلار سهار له نه کور چای وڅښلو نه یې په دکان کې نه یې ماته وویل چې چای ورته پوخ کړم، په هغې ورځ مې ډیرې زارۍ ورته وکړې چې ما هم پیشنمي ته پورته کړي، خو سهار چې راپاڅېدم نو رڼا وه پلار پیشنمی پټ کړی وو، لږ شېبه مې ور ته وژړل، پلار د لمانځه په ځای ناست وو قران کریم یې تلاوت کاوه قران یې قات کړ او راغی له ځایه یې ور واخیستم او خوا ته یې ورسره کېنولم نور یې نو خپل قران ویلو زه یې د څنګه په ټول وجود ور ته

غوړوم ، او سر مې د پلار په زنګانه کېښود او بېرته ویده شوی وم.
بیا مې سترګې پورته کړې پلار لا قران تلاوت کاوه ، له ماسره به دا غم وو چې کله به دکان ته خوځېږو ، خو دا غم به راسره نه وو چې پرون مو کم کار کړی نن به ډیر کار وکړو. نن به فلانی کار کوو خو فلانی به نه کوو.
دکان ته لاړو پلار چې رابانديې هرڅو وکړل ما څه نه خوړل ، پلار کرار کرار په کار اخته وو هم روژه هم یخ د پلار غوړونه تک سره شوي وو ، وروسته له غرمې خو یې غږ هم کرار شوی وو ، او تندی یې ګونځې نیولی وو ، ما یې له جیبه پیسې واخیستې لاړم یو بیسکټ مې راووړ او په میز مې کېښود. پلار یو ځل بیسکټ ته وکتل بیا یې ماته وکتل.
- وخوره اپرین سبا ته د پورته کوم.
- نه دا مې روژه ماتې ته اخیستی دی.
- وړی کېږې زویک مې یې وخت ډیر دی دا وخوره ورشه ځان ته چای هم باندې کړه.
- نه ولې د نه پورته کولم ؟
- ښه په دواړو سترګو سبا ته د پورته کوم نور څه وایې ؟
- نه ریښتیا وایې ؟
- خو مالومه ده چې ریښتیا وایم ته یې اوس وخوره بیا سبا ته دوه ونیسه ، اوس خو دهم نیمه ونیوله کنه.
ماته خندا راغله ، پلار راته وکتل او د سر په اشاره یې راته وویل
- څنګه ؟
- ته ولې دوه نه نیسې چې یوه نیسې ؟
- نه خو زه خو یوه نیسم غټه او ته وړوکی یې دوه ونیسه وړې وړې.
- نه نه مامه غلطوه زه خو څه ووړ نه یم.
- هو اوس خو کنه غټ...
- ګوره بیا خو یې نه خورم.
- ښه ښه کوچنی میړه ویې خوره.

- اوس يې نو ولا که وخورم.
پلار به راسره په کوځه کې منډې وهلې ، وخوره وخوره ما به ورته ویل چې نه یې خورم نه یې خورم بس په همدې کې مازیګر شو ، دواړه بازار ته لاړو د خدای زور میوې او نور شیان مو واخیستل ، پلار به هیڅکله هم دومره پیسې نه مصرفولې نن یې دومره ډیره شیان واخیستل.
کور ته راغلو ، پلار دیګ باندې کړ ، چې پوخ شو نو اودس یې وکړ او دواړه مخ په جومات روان شوو. جومات وچ ډک وو ، چا لمونځونه کول ، چا نفلونه کول او چا تلاوت کاوه او چا سرونه ډولې کړي وو او غلي ناست وو.
زه او پلار د یوې ستنې خواته په لمانځه ودریدو ، ماته لونځ ملاصاحب یوه ورځ راښودلی وو له هغې به ورسته هره ورځ چې راغلم هغه به یوائې راته موسک شو نور به یې په سترګو را ته اشاره وکړه چې لونځ وکړه. له پلاره سره یوځای ښکته کېدم پورته کېدم ، له پلاره سره مې یوځای سلام واړاوه ، ډیره شېبه ناست وو ، جمع را نه تېره شوې وه ، خو د ماښآم جمعې ته نو کېناستو ، د پلار خواته کېناستم هغه قران راواخیست ، ما په پلار ډډه ولګوله ، کرار کرار ویده شوی وم.
عجیب خوب مې لیده ، هماغه د بابا کیسه مې په خوب لیده د ابراهیم ادهم کیسه.
په دښته کې مې ادهم ولیده هو ریښتیا په خپله ادهم. چې په دښته کې د خپل سره شوي چرګ د غوښې بوی ته سوچ وړی دی او فکر کوي چې ناڅاپه پرې یو زاغ راښکته شي او ښکار یې پورته کړي ، ادهم هم پسې راپاڅي او په مرغه پسې منډه کړي مرغه له غونډۍ هغه خوا واوړي ادهم هم ورپسې ځغلي او چې د غونډۍ سر ته ورسیږي یو کس ویني چې لاسونه او پښې یې تړلي دي مارغه هماغه ښکار ورته ټوټه ټوټه په خوله کې ورکوي. ادهم هک حیران شي.
ورنږدې شي ، عبدالله سوداګر وي ، د هغه د ټاټوبي مشهور سوداګر

عبدالله سوداګر. چې لاسونه او پښې یې تړل شوي دي ، اد هم حیران دی او ترې پوښتنه کوي
- اې عبدالله ته ولې داسې شوی یې ؟
او پداسې حال کې چې د هغه د لاسونو او پښو په پرانستلو اخته دی هغه ورته وایي:
- اې عادله پاچا ! له ګاونډي ملکه مې د مالونو کاروان را روان کړی وو پدې ځای کې یوه ډله غله دي ټول کاروان مې یې بوتلو غوښتل یې ما هم ووژني. ما ورته ډېرې زارۍ وکړې چې ما مه وژنۍ او مالونه مې ټول یوسئ هغوی هم پرېښودم خو لاسونه او پښې مې رابا ندې وتړلې او ویې ویل چې که له مارغانو او نورو ځیرووونکو پاتې شم نو لمر به مې هم ژوندی پرېنږدي خو دا مارغه د خدای په امر دا یوه اونۍ کېږي چې راته خوراک راوړي په سینه مې یې کېږدي او په خوله کې مې یوه یوه ټوټه راکوي ، له ګرمۍ مې هم داسې ساتي چې لاړشي بڼکې لمدې کاندي بیا راشي په سینه مې کېني او ځان وڅنډي چې ګرمي او تنده مې لیرې شي.
ادهم ورته لیک لیکي چې ته لاړشه زما وزیرانو ته ووایه هغه به داغله ومومي او بیا ورته ووایه چې یو عادل پاچا غوره کړي او د نړۍ ټولو برخو ته عدل وغځوي او ورته ووایه چې نور په ما پسې نه ګرځي. خپلې جامې باسي او هغه کس ته یې وراغوندي او خپله دهغه جامې اغوندي او روانېږي.
چې سترګې مې وغړولې پلار مې سر په زنګانه ایښی وو ، او ځادر یې رابا ندې هوار کړی وو ، پورته شوم ډېر خجالت شوم چې په جومات کې ویده شوی وم. پورته شوم له پلار سره بهر ووتم نور نو ما ښام نږدې وو ، زه لاړم او داسه ته پلار د جومات په سپاچه کېناسته ، ډیره شېبه هلته ناست وو چې نور نو ملا راووت ، کله به یې سات ته وکتل او کله به یې د غرونو څنډې له نظره تیرې کړې ، ډیره شېبه ولاړ وو مور هم کرار کرار ننوتلو جومات ته ، څو مور ننوتلو چې ملا آذان وکړ ، ټولو خلکو روژه ماتوله چا خرما په لاس کې نیولې وه ، چا

جلبۍ خوړلې چا څه خوړل چا څه. زه په پلار پسې روان وم چې هغه د خرما يو کوټی را وايست ، پدې کې چا راباندې له شا لاس کېښود ور ومې کتل زموږ ګاونډی وو ، دا فارسي زبانان وو ډير ښه خلک وو ، خرما يې راته ونيوه ، ترې وامې خيسته ، څو مې هغه خوړله بل راواړندې شو خرما يې راته ونيوه ، صفونو ته مې وکتل پلار په مخې صف کې پاتې شوی زه شاته پاتې شوی وم بس نيت مې وتاړه او په لمانځه ودرېدم.

هغه ورځ د نورو ورځو په شان نه وه ، سهار يې هم ښکلی وو ، غرمه يې هم ښکلې وه او مازيګر يې هم ښکلی وو ، ماښام هم ، غرمه خو چوست او چالاک وم ، انتظار وو ، د ژوند شېبې شېبې يوه يوه را ته قدرمنه وبرېښېده ، يوه ورځ مې هم فکر نه وو کړی چې ګوره دا وخت تيرېږي خو په دغه ورځ مې شېبې شېبې شميرلې ، څومره خوندوره ورځ وه ، په جوماعت کې چې څه خلک وو ، زړونه يې له مينې سرشار شوي وو ، زړه يې نری شوی وو ، او په خبرو کې ادب زيات شوی وو ، د هرچا په خوله ثنا روانه وه ، او هرچا په ښه سترګه يو بل ته کتل.

له جوماته راووتو ، هما غه ګاو نډي له لاسه ور ونيولم ، ورته و مې کتل ، ځوان وو ، ښکلې قواره لوړ سړی ، تور ويښتان او ښايسته سترګې يې وې.

- ګوره ګله روژه نيسې ؟

- هو.

- پس پلار ته هم ووايه اوس به درته احمد دوی ډوډۍ دروړي تاسې څه شی مه پخوئ.

- نه موږ کچالان پاخه کړي دي ، خير يو سې مننه.

ځوان موسک شو ، او سر يې وښوراوه.

- پلار پاخه کړي دي ؟

- هو.

- نه خير هغه به په پيښنمي وخورئ ، موږ چې هرڅه پاخه کړي وو ،

اوس به يې احمد دروړي بنه ؟
- نه خير يو سې.
نور نو روان شو ، ما پلار ته وويل ، پلار څه ونه ويل ، کور ته ننوتلو ، پلار تر شا راته وکتل ، ژر کوه چې زما اعصاب نور کار پرېږدي ، چې دا ډوډۍ وخورو او يو نسوار وکړم. احمد هم شوروا راوړه پلار ترې ډيره مننه وکړه او په آخر کې يې ورته ويل:
- ګوره بل وخت دا سې زحمت ونه باسئ.
ما کرار پلار ته وويل
- پرېږده پلاره هره ورځ يې راوړي زه او ته خو شوروا نشو پخولئ.
- نه زويه په روژه کې ځان ته پخول ستر غضب وي ته يې بل کورته هم ورليږه ډيره سخته ده.
چې ډوډۍ مو وخوړه ، پلار راډيو بنده کړه سترګې يې پټې کړې ما ته يې وويل چې يو پنځه شپږ دقيقې چوپ کېنم ، زه هم کرار چوپ کېناستم ، پلار نسوار خولې ته واچول ، ډډه يې ووهله او سترګې يې پټې کړې.
ډيره شيبه مې يې سترګو ته کتل ، هغه خمار پروت وو ، چرت يې نيولی وو ، څه شيبه وروسته يې توفداني ورنږدې کړه او نسوار يې تف کړل ، ما ته نورخوب راته پلار خواته ورنږدې کړم او څه شيبه يې زړه ته نږدې نيولی وم ، راديو ورپه ياد شوه ، څو پلار ښوربېده ما په ښنه راډيو را نږدې کړه او پلار ته مې ورکړه. پلار يې بيا ستننه ګرځوله چې هغه هميشنی ساز يې پيدا کړ. څه شيبه وروسته يې چيغه کړه:
- دالندن دی ، داد بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کيږي خپريږي.
بيا هغه زنګ وشو چې ماته به د بالاحصار په سر د بيګ بين ساعت ښکاربېده او له هغې وروسته هم خبرونه پيل شول. ما د پلار په سينه سر ايښی وو زړه مې غوښتل د پرون ښکا په خير د ابراهيم ادهم يوه بله کيسه هم راته ولولي. پلار هم په بيړه بيړه لوسته يوځل به يې زما

سترګو ته وکتل بیا به موسک شو بیا به یې دوام ورکړ.
ابراهیم ادهم په تخت، خپه او سوچ وړی ناست دی، د حکومت کارکوونکي ورته په احترام ولاړ دي او غلامانو لیکه جوړه کړې ده، ساتونکي هم تیارسۍ ولاړ دي. ناڅاپه یو کس له دروازې را ننوزي او مخ د تخت په خوا وړاندې ورځي. د ساتونکو او غلامانو له ویرې خبره له خولې نه وځي او دغه کس ته هم څه نه وايي. هغه تخت ته ورنږدې کیږي. ادهم ترې پوښتنه کوي.
- هې! ته څه غواړې؟
- زه پدې راهرو کې تیریږم.
ابراهیم ورته وايي
- دا راهرو ندی زما ماڼۍ ده ته لیونی یې.
هغه کس ترې پوښتنه کوي.
- دا سرای او ماڼۍ پخوا د چا وو؟
- زما د پلار
- له هغه وړاندې د چا وو؟
- د هغه د پلار.
- له هغه وړاندې؟
- د فلاني.
- له هغه وړاندې؟
- دفلاني د پلار
سړي وویل:
- پس راهرو دغه ته وايي رباط دغه ته وايي چې یو راشي او بل لاړشي.
سړی دا وو ایي او لاړشي، ابراهیم پسې سترګې اړوي پسې منډې کړې کاشکي چې ویې ویني خو هغه له سترګو پناه شي.
چې هرڅو زارۍ به مې پلار ته وکړې چې یوه بله کیسه یې هم را ته وکړه خو هغه به ویل چې نه بله کیسه یې سبا درته کوم او همداسې به یې سینې ته نږدې کړم او زه به هم خوب یووړم.

چې سر مې راپورته کړ، پلار مې سر ته ولاړ وو په مخ يې وټپولم.
- زويه که نر وې اوس يې نو وخوره پيښنمۍ دې پورته کيږې؟
کرار کرار راپورته شوم، پلار په لمانځه ودرېده او زه بهر ووتم مخ او لاسونه مې پريمينځل، راغلم له پلاره سره په خوا کې کښناستم، سترګې راباندې پټې پټې کېدې، خو ځومره مزه يې کوله، ماته بې وخته خوراک مزه نه راکوله، خو دانو عجيب خوندور وو، بس په مزه مزه مې پرې خوله چړپوله او بيا مې پلار ته وکتل پلار له ځانه برستن تاو کړې وه او د پښنو په سر ناست وو، د کاسې تر آخره ورسره ملګرى وم، په آخر کې يې کاسه ماته پريښوده.
- وخوره زويه بيا ژر وږى کيږې.
- نه نه خورم
- موړ شوې؟
- هو
- نه زياته وخوره بيا وږى کيږې.
زه نور شاته شوم، له پلار سره مې يوه پياله چاى هم وڅښلو او نور نو ځاى ته لاړم، زما عادت وو لاس به مې په پلار ور واچاوه ويده به شوم او سهار به هم چې راپورته شوم که به مې لاس په پلار ونه لګېده نو ژړل مې. خو پدې شپه پلار بيا ويده نه شو. زه ويده شوى وم سهار مې چې سترګې لوڅې کړې پلار پښه رانه لاندې کړې وه سترګو ته مې ځير شو.
- زويک د سهار لمونځ قضاکوي؟ که پورته کيږي؟
- پورته کيږم.
- هله شکر ناوخته دى.
لمونځ مې وکړ، نور نو بيا ورغلم د پلار له څنګه کښناستم او د قران تلاوت ته مې يې غوږ ونيوه، کرار کرار بيا ورته ويده شوى وم. چې سترګې مې راپورته کړې سر مې په بالښت ايښى وو، پلار کورتۍ اغوستې وه او تنۍ يې تړلې.
- دکان ته به ځو که يواځې لاړ شم؟

- نه زه هم ځم.
پلار مې کورتۍ راواغوستله، دستکشونه مې يې راپه لاس کړل، او جرابې به يې راپه پښو کړې بهر را ووتلو، په کوڅه کې پلار ته مخ وو زه پسې وم. زما عادت وو چې هر کله به په پلار پسې روان وم نو دهغه په ګامونو به مې پلونه ايښودل خو دهغه ډير ستر ستر پلو نه وو کله کله به رانه ګډوډ شول.
بېګا به بيا په هغه مدې لاره را روان وو، خو پلار به ډير مخکې وو، زه به کرار کرار پسې را روان وم، د پلار به هم اعصاب خراب وو، ډير حوصله يې نه درلوده، ما به هم ورته نشوی ويلای چې په شا مې کړه بس په پښو به پسې را روان وم.

دريېم څپرکی

دبابا غوسه:

روژه به تيرېده، هره ورځ به په هيله پيلېده، په هيله به ختمېده، لمونځ هم خوړ شوی وو، او د پلار مخ به په کتلو کې سړی آسمانونو ته بېولو، غرمه به يې د دکان مخې ته پوزی وغوړاوه او دواړه به پرې ويده شوو. مازيګر به مو هم په خوښۍ د کان وتړلو او مخ په کور به روان شوو.
زه به چې نور کله وږی شوم نو يوه شېبه به مې هم طاقت نشو کولای، خو اوس به مې لدې لوږې خوند اخيست، ماښام ته به مې شېبې ګڼلې، چې مازيګر به پلار وويل چې دکان تړو نو له خوښۍ به په جامو کې نه ځايېدم، پلار به هم په يوه ورځ کې يوه بسته قطعه جوړوله، پلار به قطعه يا يوه وره يا يوې دروازې او يا يوې کړکۍ ته ويل.

هرڅه ښه وو ، لمر هم خوږ لګېده ، له سهاره به مې روژه په ياد وه تر ماښامه ، چې تږی به شوم د اوبو له ياده به مې خوند اخيست چې وږی به شوم نو ماښآم به راته نيغ سترګو ته ودرېده ، پلار به هم چې شپه تيرېده نو آرامېدلو به ، کرار کرار به په خپل کار اخته وو له ځانه سره به يې غنګې وهلې او مابه هم د ميز نه په لاندو پوټکو کې سات تيراوه.

روژه چې له لسمې واوښته نو پلار به ډير غوسه کېده هره ورځ به يې يو جنګ کاوه ، يوه ورځ له پېشنمې پاتې شوي وو ،سهار پلار ډير غوسه وو ، خو ماته يې څه نه ويل ، ماته يې ويل چې روژه مه نيسه خو ما ورته ويل چې ته يې نيسې زه يې هم نيسم ، پلار په تندي ښکل کړم او ويې ويل:

- نو زه خو نه وږی کیږم ، زه د تا د پاره وايم.

- نه نه وږی کیږم خير دی ، نيسم يې.

- ښه سمه ده.

نور نو دکان ته راغلو ، خو له سهاره چې څوک د کان ته راتلل پلار ورسره يوه شخړه حتماً کوله ، ډير يې نور اعصاب خراب وو ، زه هم وږی شوی وم ، ورغلم د پلار لاس مې را ونيوه ساعت ته مې وکتل لا دوه نيمې وې ، راغلم د دکان په دروازه کې کېناستم او لښته مې خوځوله ، پلار وويل:

- لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما ورته وويل چې څوک نشته چې پرې خوږ شي. ډيره شېبه په کار اخته وو ، بيا يې د بيربار کوڅې او ما لوري ته راوکتل او ويې ويل:

- وهلکه دا لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما څه ورته نه ويل او لښته مې هماغه راز خوځوله ، ډيره شېبه پس يې بيا راته وکتل ، خو ما باک پرې رانه ووړ ، نور يې خپل کار کاوه. مخ مې پلار ته وو شا مې کوڅې ته وه لښته مې ښوروله چې شاته مې يوچا اخ وکړ شاته مې ور وکتل يو کس سترګو ته لاس نيولی وو لکه چې په سترګه کې يې لګېدلې وه ، پلار رامنډه کړه هغه سړی هم

وډونګېده او له دکانه تیر شو. پلار له مانه لښته واخیسته څو لښتې یې ووهلم ، ډیر خوږ شوم ، پلار په غوسه کې راته ویل چې ځه کور ته لاړ شه. ماویل نه ځم څو ځله یې راته وویل زه هماغلته ورته ولاړ وم ، له ډیرې غوسې تور ایشېدلی وو رابانديې رامنډه یې کړه او څو کلکې کلکې څپېړې یې په مخ ووهلم او له دکا نه یې را وایستلم په غوسه کې یې وویل:

- ځه لاړ شه کور ته.

زه سلګیو واخیستم ، په قهرکې کور ته را روان شوم لا درې بجې نه وې چې پلار یې دومره پسې اخیستی وو ، کرار کرار په کوڅه کې را روان وم اوښکې مې پاکولې ، مور را یاده شوه ، کاشکې چې مور مې وای یا مې مشره خور وای چې اوس کور ته ورغلی وای په غیږ کې یې نیولی وای ، اوښکې یې رابانديې پاکې کړې وای او په تندي یې ښکل کړی وای بیا مې یې په سر لاس را تیر کړی وای او په غیږ کې یې اوږد غځېدلی وای ، تولـه کیسه مې ورته کړې وای او هغې هم راته ویلي وای چې خیر دی پلار د روژې پسې اخیستی دی ژاړه مه.

دې خبرې مې ژړا یو په دوه کړه ، د ویالې غاړې ته روان وم هماغه لښته مې لا په لاس کې وه خوځوله مې او اوښکې مې پاکولې ، د کوڅې سر ته چې ورسېدم ، له شانه چا راپسې غږ کړل. د پلار غږ وو ، شاته مې ور وکتل چابک راپسې را روان دی ، زه د دیوال خواته ودرېدم او ژړل مې. پلار رامنډه کړه او په غیږ کې ور ونیولم ، د ښنو په سر راته کېناست ، اوښکې مې یې پاکې کړې او زړه ته یې ورنږدې کړم.

- بس لیونیه ژاړه مه ، زما نو دربانديې زړه کیږي چې ودې وهم خو تا نن لیونتوب کاوه... بس ژاړه مه بچک مې یې ژاړه مه.

ما پلار ته وکتل په سترګو کې یې را ته اوښکې راګرځېدې ، ما ته نوره ژړا هم راغله لاس مې ترې تاو کړل او بیا مې ورته وژړل ، هغه نور هم زړه ته ورنږدې کړم.

- زما لیونیه ، چې راغلې ، نو له ماسره به څوک په بازار کې ګرځېدل

او چا به راته ویل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې
څوک به له لاسه نیسم او په بازار کې به یې ګرځوم.
بیا مې یې مخ ته وکتل کلک کلک یې په تندي مچې کړم روژه یې هم
وه خو شایې را واړوله او اشاره یې راته وکړه چې ور په شا شم. ببرته د
بازار په لوري روان شو ، زه حیران شوم ولې د بازار په لوري ؟ اوس
خو نور ناوخته دی. څه لاره ورپه شا وم ، بیا یې له شا ښکته شوم او
لاس مې یې په لاس کې ټینګ ونیوه.
لومړی سبزي مارکیټ ته لاړو ، له لاسه یې ټینګ نیولی وم ، په
بیروبار کې یې په ځان پسې کش کاږلم ، او همدا خبرې یې راته
کولې.
- راځه ، راځه ، زویک جارسم ، څه اخلو ؟ اوس به نو خرید وکړو ،
آخر زه نو یوائې کله راتللای شوای ، زه خو د ځان لپاره دا څیزونه نه
اخلم ، دا خو یواځې ستا لپاره دي زما لیونکه.
بیا به یې کڅوړه په لاس را کړه ما به هم چې هرڅه خوښ شوم راټول به
مې کړل ، دوه مڼې ، دوه کیلې ، دوه نارنجان هرڅه دوه دوه ، بیا به
مې کڅوړه پلار ته ونیوله او خپله به مې لاسونه په جیبونو کې واچول
، که به مې دستکش نه وو په لاس نو پلار به راته کېناست لا سونه به
مې یې په لاسونو کې ونیول او راته کوښ به یې کړل چې ښه به تاوده
شول بیا به روان شولو بل د کان ته او همداسې به له سبزي مارکیټه
ووتلو او د کور په لور به په بیرو بار کوڅه ورسم شولو ، پلار ته به مې
بیا زارۍ شروع کړې.
- خیردی د ابراهیم ادهم یوه کیسه.
- خو هغه د بېګا برخه ده.
- نه هغه د اوس برخه.
- ښه سمه ده.
زه به د پلار په خوا کې روان وم خو فکر به مې په کیسه کې وو یوه یوه
صحنه به مې یې له سترګو تېرېده او خوند به مې ترې اخیست.
- ښه سمه ده نو غوږ شه یوه ورځ ابراهیم ادهم د خپلې ماڼۍ په یوه

ګوښه کې ولاړ وو ، لاندې یې د یو فقیر سیل کاوه ، هغه لږه ډوډۍ له جیبه را وایستله او ویې خوړله بیا یې پسې اوبه وڅښلې او کرار یوې خواته وغځېده او ویده شو .
ابراهیم ادهم له ځانه سره وویل : یاخدایه ! چې په دومره لږه ډوډۍ ګذاره کیږي او په دومره لږ او بو تنده ماتیږي او پداسې آسانه تولـه ستړیا لیرې کیږي او آرام خوب راځي پس دا دومره جاه جلال د څه لپاره دی ؟ چې د مرګ په وخت کې له سختۍ او تکلیف پرته بله هیڅ ګټه نلري .
پلار به اسویلی وکړ لاس به مې یې په لاس کې تخته کړ او و به یې ویل :
- یا خدایه دا آدمیان د ولې دومره وږي پیدا کړي دي ؟ څوک لـه سهاره تر ماښامه د ګېډې د مړولو لپاره غلاوې کوي ، څوک خلک وژني ، څوک دروغ وایي څوک په یو نامه په بل نامه په خلکو ظلم کوي .
بیا موسک شو سر یې وخوځاوه بیا یې وویل .
- ددغه ګټې لپاره څوک دا هرڅه کوي ، څوک په کوچنۍ سویه ظلم کوي د خلکو مالونه خوري څوک په لوړه سویه له یو ملکه ځي د خپلې ګېډې لپاره د نورو حقوق تر پښو لاندې کوي څوک د خپلې ګېډې د مړولو لپاره یو کس په لاره کې دروي پیسې تر اخلي او خوشی کوي یې څوک سلامت ملکونه کوچوي .
بیا به یې ماته وکتل ورځې به یې راته کش کړې او دواړو به وخندل .
ډیر عجیب وخت وو ، مینه مو هومره نه وه کمزورې چې په آسانه وشلیږي ، کینه مو هم هسې پخه نه وه چې دیوال مو تر منځ پور ته کړي . پلار مور واله هم کوله او پلار تا به یې هم کاوه . د ښکلو خبرو به راباندې ځای نه کېده . خو د بدو خبرو ټپونه هم ژر رغېدل .
نه به مو د بل چا په کار کې لاس وا هه او نه به د بل چا دنیا ، کور او مال ومنال ته غله وو او نه به مو هم په بل چا داسې ګمان کاوه . نه مو د چا بد غوښتل او نه مو په بل چا کې داسې څه لیدل .

نه به هر سهار په ښکلي ګاډي کې بازار ته راتللو نه به مو په ښکلي دفتر کې د بنډل بنډل پیسو سیل کاوه ، نه مو د شاهانه خوراکو تمه درلوده او نه موهم له دې په زیات څه فکر کاوه خو تر ټولو به موږ خوشحاله مالومېدو .

نه به مو د ښکلي قصر د لرلو هیله درلوده او نه به خپل کور له چا را ته کم برېښېده . نه مو بې ځایه هیلې درلودې او نه مو د چاخوا ته لاس په خواست اوږد کړی وو . پلار خو که به هر فکر کاوه خو ما به نه د راتلونکې په اړه سر خوږاوه او نه به هم د بازار د نوو نخچو په فکر کې وم .

عجیبه وخت وو ؟ هغه وخت به مو په یوه ګوله مړی هم قناعت کاوه ، د کور په سپین لوغړن دسترخوان کې ډوډۍ به څومره مزه کوله ؟ د چایو مزه به د ټول غزني په رستورانونو کې نه پیدا کېده . هغه رقم هم ژوند کېده ، له هغې هم آسانه کېده او لاساده .

له پلار سره به کله مرور کله پخلا وم ، پلار به هم کله غوسه کله خوشحال وو ، کله به یې خندل او کله به یې بیا تندی ګونځی وو . کله به چې په ښه فکر کې وو نو موسکا به یې په خوله خپره وه او که به یې فکر لږ ګډوډ وو نو بیا یې راته په نامه غږ نه کاوه یوازې له څنګه به یې وویل .

- وهلکه څه شوې...

چابه راته بد بد نه کتل ، د پلار په پورنو مې سر نه خوږاوه او نه پلار تر پور لاندې وو . قناعت مو له ژوندہ لاس چاپیر کړی وو او کله کله به یې د مینې په تندي ښکل کړو .

ځلورم څپرکی

اختر:

لس ورځې لا اختر ته پاتې وې ، سهار پلار و يل چې نن به ځو تا ته کالي وګنډو ، دکان مو وتړلو ، ما پلار له لاسه ونيو او د محمد علي دوی دکان ته مې بوتلو ، محمد علي هم د پلار په څنګ کې ناست وو ، د پلار يې هم دهغه په شان پيټه پوزه وه ، محمد علي يې له پلار او پلار يې له محمد علي ښه سړی وو ، زما ډير ملګری وو ، خو کله کله به يې هزارګي خبرې کولې چې نه به پرې پوهيدم خو چې پښتو خبرې به يې کولې له ماهم شرين په پښتو ګړېده. پلار په دکان کې وګرځېده ، ما ته يې غږ کړل.
- اسده زويه کوم رنګ دې خوښ دی ؟
- کوم چې دتا خوښ وي.
محمد علي مې له لاسه خوشی کړ او د پلار خواته ورغلم ، ډيره شېبه په رختونو کې وګرځېدو ، پلار به راته ويل خوښ کړه ما به هغه ته ويل چې خوښ يې کړه آخر پلار وويل:
- ليونيه زه خو يې ځانته نه اخلم خو تاته يې اخلم.
- اول يې ته ځان ته واخله بيا يې زه هم اخلم.
پلار سر وخوځاوه بيا يې پټ راته وويل:
- ليونيه زما خو شته دي تاته يې کړم.
- خو زما هم شته دي ، کابلۍ خاله دوه جوړه راته استولي دي.
- نه هغه او دا فرق کوي زه يې درته کوم ، اختر ته سړی نوي کالي کوي.
- خو ته يې هم وکړه.
پلار سر وخوځاوه ، ډيره شېبه اخته وو بيا يې له لاسه ورکش کړم.
- راشه دادي ما مې ځانته رنګ خوښ کړ اوس يې ته خوښ کړه.
پلار سپين رنګ خوښ کړی وو ، د محمد علي پلار ته يې ويل چې له هماغه يې ورته ګز کړي. نور يې نو زه په دکان کې پريښودم او خپله د

محمد علي له پلار سره په خبرو اخته شو ، زه هم راغلم خواته يې ودريدم.
- زه هم همدا رنګ غواړم.
- دا د سپين ږيرو دی ليونيه ته بل رنګ خوښ کړه.
- نه زه غواړم چې د اختر په ورځ مې جامې ستارقم وي.
پلار د محمد علي پلار ته وکتل او ويې خندل ، هغه هم سر وخوځاوه په سر مې يې لاس راتير کړ او پلار ته يې وکتل.
- خدای دې يې درته لوی کړي ، بس سپين رنګ ورته واخله ، نور به نو بيخي پرښته ښکاري.
پلار موسک شو او د سر په اشارې يې وويل چې سمه ده ، زه هم خوشحاله وم ، له دکانه راووتلو ، نور نو په خياط پسې ګرځېدو ، پلار په چرت کې روان وو ، له لاسه يې نيولی وم ، په لارې کې يې راته وکتل او سر يې وخوځاوه اسويلی يې وکړ او ويې ويل:
- مور د ډيرې ښکلې جامې ګنډلې ، کاشکې چې يوځل هغې درته ګنډلي وای.
- هغه نو خياطه هم وه ؟
- هو. خياطي يې ذده وه.
- نه جامې يې د هم راته نه ګنډلی چې ژوندۍ وای.
پلار نور څه ونه ويل ، په بيرو بار کې تيز روان وو زه يې هم له لاسه نيولی وم او په شاوخوا دکانونو کې يې په خياطۍ پسې سترګې ګرځولې. زما په يوه لوحه سترګې ولګېدې چې پرې ليکلي وو آدم خان خياطي او ګلدوزي ، پلار مې له لاسه کش کړ ، او په ګوته مې دکان ورته وښود ، د کان ته ورغلو ، څه شېبه د خياط په انتظار کېناستو ، خياط راغی له روغبړ ورسته يې لومړی د پلار ناف واخيست بيا يې ماته غږ کړل. پلار يومخ همدا ټينګار کاوه ، ښکلي يې ورته وګنډه غاړه ورته جوړه کړه. ښه يې ورته ښکلي کړه.
نورنو هره ورځ اختر ته انتظار وو ، پلار ډير راته وو يل چې ا ختر ته لاړشم کابل ته د کابلۍ خاله کره خو ما ويل نه يابه دواړه ځو يا نه ځم ،

ورځې شپې همداسې تېرېدې ، ملاهم ختم وکړ ، ټول قران کريم مو ختم کړ. بېګا به کله پلار ويده پرېښود م يواځې به تراويح ته لاړ خو چې راويښ به شوم پسې وربه غللم او له ډېرې غوسې به مې يواځې لمونځ کړ. خو چې په تراويح به ودرېدلم عجيب احساس به مې کاوه ، ښکلی احساس ، عجيب آرموونکی ، نورکله به سخت خوب راتللو خو اوس مې هيڅ د خوب او ستړيا احساس نه کاوه ، د جومات فضا ، د ملا غږ ، د جومات حال او هوا به بلې دنيا ته يووړم ، هيڅ مې زړه نه غوښتل چې تراويح د تمامې شي ، د ګاونډيو کورونو ماشومانو به له تراويح وروسته ساتيری کاوه خو زما له هيڅ سره نه لګېده يواځې دا مې خوښېدل چې په پلار پسې وروسته روان وم او لاړ شو کورته ، کور هم پلار اوږد وغځېږي زه يې په سينه سر کېږدم.

وروستۍ روژه وه زه په دکان کې ناست وم ، پلار کالي واغوستل او خياطۍ ته لاړ ، زه ډېره شېبه په چرت کې ناست وم ، کاشکې کابل ته تللی وای ، خاله مې ليدلې وای ، آمنه ، زرلښت ، نورزيه او کامران مې ليدلي وای. کابلۍ خاله مې ښه ښځه وه ، يوځای مشره وه ، مشره لورېې زرلښت نومېده ، بيا يې زوی وو کامران بله لورېې آمنه نومېده او کشرۍ لور يې نورزيه نومېده. آمنه زما همزولې هم وه او ټولګي واله مې هم وه.

پلار خوشحاله را روان وو ، کالي يې په لاس کې وو ، راغی خوا ته مې کېناست.

- به به دا به سبا راته واغوندې بډنګ به شې بډنګ.

دکان مو وختي بند کړ ، بازار ته لاړو کلچې ، کيک ، ميوې او ډېر ځيزونه مو واخيستل خو د نورو خلکو په څېر نه موږ يواځې يوه يوه کيلو واخيستل ځکه يواځې وو که مو ډېر اخيستلای بيا خرابېدل ، کورته راغلو ، زه ډېر ستړی وم ، کرار په کوټه کې وغځېدم ، د سبا فکر راسره وو ، چې چېرته چېرته لاړشم ؟ څوک څوک ووينم ؟ خو هيڅوک داسې په نظر نه راتلل چې ورشم نه مو په ټول ښار کې خپل درلود. يواځې اکرم او ا سلان دوی وو ، خو له هغوی زما او د پلار

دوا ړو بدراتلل ډیر کبرجن خلک وو . که به یې کورته ورغلم نو داسې فکر یې کاوه چې خیرات ته ورغلی یم ، زامن او لورګانې به یې لیرې رانه ګرځېدل. مشرې لور خو به یې وحشي بللم ، ویل یې چې په نجاری کې لوی شوی یې ته خدای زده څه بلا یې ؟
زه ویده شوی وم ، چې سترګې مې وغړولې پلار کوټه راپاکوله ، بهر یې ټول ځایونه پاک کړي وو په مایې څادر غوړلی وو او لګیا وو کار یې کاوه . زه هم ورسره اخته شوم ، ټوله ورځ مو په کله په شوخۍ کله په کار کله په منډو کله په ټوکو تیره کړه . پلار په کوټه کې ولاړ وو چاقو یې راوور په تیر کې یې یو لوی سوری په چاقو غوڅ کړ ما ته یې ویل.
- بس دا به یادګار وي د وروستۍ روژې وروستۍ شپې.
عجیبه احساس مې کاوه ، روژه داسې ژر ژر تیره شوه ، کاشکې نوره هم وای څومره راحت وو ، د ورځې به لاړو تر بېګا به ښکلي اخته وو نه مو په خوراک کې چرت وو نه مو په اوبو کې یوائینی غم د ماخوستن وو چې دري څلور ډوله خوراکونه به مو جوړ کړل خو بیا به رانه پاتې شول.
ټوله شپه خوب نه راتللو ، کله به په ځای کې کېناستم او زړه به غوښتل چې ژر سهار شي او جامې په تن کړم او بهر لاړ شم په ټولو کورونو وګرځم ، له همدې سره راسره دا فکر پیدا شو چې لومړی به چېرته ځم ؟ هرڅومره چرت مې وواهه چې له پلاره پرته که چیرته ځم د محمد علي دوی کورته ځم هغه یوڅه لیرې وو خو حتماً به ورځم.
پلار ته مې ځان ورنږدې کړ.
- بابا !
- قربان.
- خوب نه راځي.
- نکل غواړې که لږ کیسه.
- نه نکل.
- نه ورکړه د ابراهیم ادهم لنډه کیسه به درته ولولم نور ویده شه.

- ښه سمه ده.
پلار به کیسه لوسته خو ما په سترګو کتله، تابه ویل چې خپله زه هم له ادهم سره یوځای روان یم، ډېر لذت مې ترې اخیسته.
- غوږ یې؟
- هو.
- ښه نو یوه ورځ ابراهیم ادهم په ښکار پسې روانېږي، کله چې د ښتې ته وتلی دی نو یوه هوسۍ ویني او په هغې پسې درومي، په لاره کې هوسۍ ورته مخ راګرځولی دی او په خبرو راغلې ده.
- ته به هیڅکله هم ما ښکار نکړای شې، زه راغلې یم چې یواځې تا بوځم.
ابراهیم بیا سرخوځوي او ترې راګرځي. بل خوا مخ کوي هم داسې یو حالت ویني یو بل څه هم د ښکار لپاره ټاکي خو هغه هم همدا ټکي ورته وایي. نور نو ابراهیم ادهم وآیي چې زه نور نو بس د پاچایۍ نه یم بس زه دادي له تاسې سره ځم.
پلار به چوپ شو مابه سکوت مات کړ.
- ښه بیا؟
- خو بیا نو ابراهیم ادهم د بلخ تخت خوشې کړاو د خپلو ګناهونو د معاف لپاره یې شپه او ورځ په غرونو کې خدای ته زارۍ کولې او بیا پسې روان شو او مکې ته لاړ.
نور نو کرار کرار ویده شوی وم خو د شپې مې یوځل بیا په خوب ولېده. خو سهار چې راپورته شوم، څه مې زړه نه غوښتل، پلار راته نوي کالي را واخیستل او دواړو سپین نوي کالي واغوستل، پلار به ماته وکتل او موسک به شو. بس ټوله خوښي مې هلته د هغه په نظر کې پیدا کولای شوه، پلار به چې کله راته لیرې شو او کله مې یې له نږدې د کالیو سیل کاوه بس داسې احساس مې کاوه چې ټولې دنیا مې کالي لیدلي دي، نور به مې تنده ما ته شوه او زړه مې نور څه نه غوښتل.
خو دواړو په ګډه چای وڅښلو کلچې او کیک مو سره وخوړل. پلار

هم پورته شو ماته يې کالي رابنکاره کړل بيا پورته شو له کوټبنده يې دواړې کورتۍ رابنکته کړې ، ماته يې هم خپله کورتۍ را واغوستله او خپله يې هم کورتۍ واغوستل. يودستمال يې ماتـه را کړ او يـو يـې په خپل جيب کې واچاوه بيا يې راته وکتل.
- ځنګه زويه چېرته د زړه کېږي چې لاړ شو ؟
- چې چېرته ته ځې ؟
- راځه يو ځل به دې د ترور کورته ورشو بيا چې ته هرځای تللې ځوبه.
ماورته په خوله څه نه ويل خو له هغې او دهغې له زامنو مې بنه نه راتلل. له کوره ووتلو ، ټوله دنيا نوې بوی بنکلې او عطرين بوی په سر اخيستې وه ، تا به ويل چې هيڅ ځای هم د بنکلو نجونو ا تڼ نشته او د شرابو د کړنګ سندره هم معنويت په ځان کې حل کړې ده.
بهر ډير خلک نه بنکارېدل ، يو يو څوک به مالومېده نوې جامې به يې اغوستې وې او بنکلي بوټونه او ځانونه به يې ډير جوړ کړي وو ، ما د پلار لاس نيولی وو او د پلار خبرو ته غوږ وم.
هغه به تل راته د ابراهيم ادهم کيسې کولې ، چې ځرنګه يې ستر تاج او تخت پريښود او ځرنګه تر مکې پورې لاړ. پلار به يې هره کيسه په خوند خوند سره کوله.
د ترور دوی کور ته ورورسيدلو ، څلور پنځه موټرونه يې د دروازې په مخ کې ولاړ وو ، لا سم لمر نه وو تود شوی خو خلک يې بيا اختر مبارکۍ ته رارسېدلي وو ، موږ هم کوټې ته ننوتلو ، ډير خلک ناست وو ، د اسلان پلار هم د کوټې په بل سر کې ناست وو په زوره زوره يې خندل.
زه او پلار کوټې تـه ننوتلو خو هيڅوک هم لـه ځايـه پورتـه نـه شول ، ټولو راسره پـه لاسو او ناستو روغبړ وکړ. د اسلان پلار هم يو اځې لاس رااوږد کړ او دومره يې وويل
- سلام ستړي مشئ اختر مبارک
نور يې نو بيا ډډه ولګوله ، ما پلار ته وکتل خو پلار آرام د وره خوا ته په يوه توشکه کېناست ، يو کس راغی او چای يې راته واچاوه کلچې

يې راته په مخکې کېښودې ، هيڅ له موږ سره خبره نه کوله ، ټول خلک په زوره زوره غږېدل او له يوې او بلې خوا يې سره ويشتې خو د پلار د ترکانۍ په اړه هيڅ هم ونه ويل چې ډېر ښه کار دی او ښه ګټه لري ، يا ډېر پاک کسب دی او ډېر ثواب لري خو د تجارت او قوماندانانو په ستاينه يې خولې سترې کړې ، ځينو به داسې د زړه له تله وخندل چې تا به ويل ستونی به يې پاره شي خو بيا به يې په سترګو کې له ډېرې خوښۍ اوښکې وځلېدې او ډډه به يې ولګوله.
پلار ډېره شېبه پکې سترګې واړولې راواړولې ، خبرو ته يې غوږ ونيوه خو نور يې نو طاقت ونه شو کړای له ځايه پاڅېده ، ټولو خلکو ورته وکتل خو هيڅوک هم ورته پورته نشول پلار خدای پاماني وکړه خو د اسلان دوی پلار يوازې دومره وويل چې خدای مو مل ، نور يې نو بيا پکول په ځمکه کېښود او ستره خوله يې په خندا خلاصه شوه.
بهر راووتلو ، ماشومانو ماته وکتل نور يې نو خپلې لوبې پيل کړې ، زه ورته هيڅ غوندې ښکارېدم خو په زړه کې مې ويل چې ډېر له تاسې زيات ارزښت لرم خو تاسې به نه پو هېږئ که نور هيڅ نه وي په خپل پلار خو ګران يم ، په لارې روان وو ، ما غوښتل له پلاره پوښتنه وکړم چې د ترور په اړه څه فکر کوي ما فکر کاوه چې اوس به يې نو ترې حتماً بد راځي خو هغه ويل چې نه بس هر څوک ځانګړې باور نه لري ښايي هغه به زموږ په اړه بل فکر کوي.
بېرته مخ په کور روان شولو پلار هرڅو راته وويل چې زه د خپلو ټولګيوالو کورته لاړ شم خو ما ويل چې نه نه ځم زړه مې نه غوښتل چې لاړ شم.
کورته راغلو ، ډېره شېبه له ځانه سره په فکر کې وم ، خو پلار چای ايشولی وو ، خندان کوټې ته رانوت.
- بهبه داسې چای چې نشه لري نشه.
دواړو چای وڅښل ، عجيبه وه په دومره وختونو کې ګاونډيان راغلل هغوی اختر مبارکۍ ته راغلي وو ، ډېره شېبه سره کېناستو خبرې مو وکړې ، ټولو د پلار صفت کاوه ، چا ويل چې ډېر بې غرضه سړی دی

چا ویل ډېر مسلمان سړی دی چا څه ویل چا څه ؟
ماسپښین ډېره شېبه بهر کېناستم ، د دروازې تر مخ مې د ماشومانو د لوبو سیل کاوه ، عجیبه شور او مستي په هغه لوبو کې پرته وي ؟ ډېره خوندوره وي ، ډېره په زړه پورې هم وي.
ورځ همداسې بېګا کېدله ، زه د دروازې په خوله کې ناست وم او د ژوند ګرمې سندرې ته مې غوږ نیولی وو ، چې په یوه پلمه بله پلمه یې ځانته د خوشحالۍ فرصت ورکاوه ، د اختر په نامه ، هو د اختر په نامه یې کارونه پرېښودل او جشنونه یې جوړول څو د ژوند په سترووونکو بوختیاوو کې د لاس او پښو وهلو قدرت ونه بایلي.
په همدې فکر کې وم چې اختر نو د څه لپاره ؟ څوک څوک به ورته ډېر خوشالیږي او په چا به له سره اختر نه وي ، که څوک مور ولري هره ورځ به ورته اختر وي ، که څوک ښه دوستان ولري ، ښه کارونه کوي... بس نور ستړی شوم ور پورته شوم له ماشومانو سره مې فوټبال پیل کړ چې یو وخت پلار له دروازې راغږ کړل.
- بس دی زویه ورشه اودس وکړه څه د لمانځه وخت دی جو مات ته به ځو.
لمر ته مې وکتل ریښتیا هم ډېر ناوخته وو بس نورنو ننوتم ، چې اودس مې کاوه یوه شوم چې نورنو اختر تیر دی او هرڅه بیر ته عادي شوي دي نوره نو خندا راغله سر مې وخوځاوه په پلار پسې را ووتم.

پنځم څپرکی

د ښځې اوښکې:

اختر تیر شو ، ډېر ژر هیر شو ، دریمه څلورمه ورځ مو دکان پرانست

، بیرته د ژوند تل تکرارېدونکي سندره پیل شوه ، خو ښي بیرته په ژوند تیت شوه ، خو یواځینی فرق مو چې کړی وو هغه دا وو چې نوې جامې مو نو پیدا کړې وې او چې وابه مې غوستې نو لکه پلار هسې به ښکارېدم چې دغې مسئلې به مې فکر برابراوه.

ژمی به اوږد شو ، هره ورځ به مې پارو په لاس کې وو او شوې واوره به مې توروله ، له ساړه به مې وجود ځیږ.وو ، پلار به چې بازار ته لاړ رنګارنګ دستکشونه او کورتۍ به یې راته راوړې خو ماته یې خو ند نه راکاوه ، له واورې به مې زړه تنګ وو ، کور به یواځې وم ، که به دکان ته هم لاړو د یخ له لاسه به طاقت نه راتللو.

سهار به چې دکان ته ورسېدو ، پلار به د اور ټیمګی د دکان مخ ته را وایستلو او اور به یې پکې بل کړ ، پلار به یې یوې خواته او زه بلې خواته کېناستلو ، د اور لمبې به کرار کرار جګې شوې پلار به لاسونه وموښل او پورته به شو کار به یې شروع کړ ، مابه هم کله په اور ساتیری کاوه او کله به مې په واورو کې د پټ بازار او د کانونو سیل کاوه.

یوه ورځ د دکان مخې ته له پلار سره ناست وم ، یوې ښځې ماشوم له لاسه نیولی وو او دکان ته راغلل ، پلار ته یې ویل چې یو پایروک راته جوړ کړه ، ما یې زوی ته وکتل غټ سړی وو نو هغه پایروک څه کاوه ؟ پوښتنه مې ترې وکړه.

- پایروک ته غواړې ؟ ته خو نږدې زما همزولی یې ؟

مور یې وخندل او دستکشونه یې لاسه وایستل او بیا یې زوی په تندي ښکل کړ او ماته یې وکتل.

- نه زویه دا ندی بل له ده کوچنی دی هغه ته یې جوړوم.

- ماویل که ده ته یې جوړوې دا خو نږدې زما همزولی دی.

ماشوم ماته وکتل ویې خندل.

- خو زه هم پرې سات تیروم نو څه پروا لري ؟

ماته خندا راغله خو بیا پایروک راته یاد شو ریښتیا هم ډیر ښه څیز وي کاشکي ماته هم پلار جوړ کړی وای او په کور کې مې پرې

ساتیری کولای.
ماشوم ډیر ښکلي واړه دستکشونه په لاس کړي وو خو زما پلاستیکي وو زما خوښ نه وو دغه ډیر ښکلي وو ډیر زړه مې ورته وشو ماشوم ته مې وویل
- دا دستکشونه دې چیرته اخیستي دي ؟
- مور مې راته جوړ کړي دي.
مایې مور ته وکتل څه مهربانه ښځه وه چې دغه ماشوم ته یې داسې ښکلي دستکشونه جوړ کړي وو هغې ماته وکتل.
- خوښ د شول زویه ؟
- هو.
پلار ته مې وکتل.
- پلاره نن مازیګر به راته حتما دغه دستکشونه اخلې.
- په دواړو سترګو صبر زه یې وګورم.
پلار د ماشوم دستکشونه وکتل او بیایې ما ته سر وښوراوه. ښځې زما په سر لاس کیښود او ویې ویل.
- زه به یې درته جوړ کړم زویه. ستا مور یې نشي جوړولای ؟
زه حیران شوم، ومې خندل.
- زما مور کله شته.
ښځې ځان ته ورنږدې کړم، په سر مې یې لاس راتیر کړ او ویې ویل
- ښه سمه ده زه یې درته حتماً جوړوم خو په دې شرط چې بابا دې راته ښکلی پایروک جوړ کړي.
پلار وخندل او زموږ خواته یې راوکتل.
- په دواړو سترګو، خو تاسې زحمت مه باسئ زه یې ورته په بازار کې اخلم.
ښځه او ماشوم روان شول، نور مازیګر هم وو، پلار سبزي مارکیټ ته لاړ او زه په دکان کې کیناستلم، څه شیبه وروسته پلار راورسیده خو دستکشونه یې نه وو راوړي. دکان مو بند کړ او مخ د کور په خوا لاړو.

ماسخوتن چې خبرونه ختم شول ، پلار راته ویل چې د چا نکل درته واچوم ما ورته وویل چې نکل نه غواړم ، ډیره شپه یې خواته ناست وم بیا مې ترې پوښتنه وکړه .
- پلاره مور مې څه نو مېده ؟
- هوسۍ خدای د پرې رحم وکړي .
- څوک وه ؟
پلار وخندل او خواته یې ورنږدې کړم .
- څوک وه ؟ خو یوه ښځه وه ډیره ښه ښځه وه ته پرې ډیر ګران وې ، سهار به چې له خوبه راپاڅېده په غیږ کې به یې ونیولې او شپه به هم چې ویده کېده زړه ته به یې نږدې ونیولې او سترګې به یې پټې شوې .
- څرنګه وه ؟ کاشکې مالیدلې وای .
- کټه مټه لکه ته هسې وه ، او ستا په شان یې ژر ژړل هم . خدای د پرې رحم وکړي .
د پلار په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، زه یې خواته ورنږدې کړم او په سر یې ښکل کړم ، ډیره شپه چوپ وو ، څه یې نه ویل ، زه پورته شوم کتابونه مې راواخیستل او د دیوال خوا ته په درس ویلو بوخت شوم ، پلار به کله ماته وکتل او کله به په چرت کې لاړ .
هغه شپه مې ترسهار مور په خوب لیده ، خو سهار چې پاڅېدم مخ مې یې په یاد نه وو چې څرنګه مخ یې وو ؟ سهار بیا دکان ته لاړو او ورځ هماغه شان تیره شوه ، کله اورته ناست کله هم د بازار په چیکړ کوڅو کې هغې خواته او دېخواته وځغلېدم .
همداسې به شپه هم تیره شوه بیا به سهار په دکان کې وو ، پلار به کله پیسې اخیستې او کله به یې له سره کارونه کړ او ټوله ورځ به همداسې تیره شوه .
یوه ورځ بیا هماغه ښځه او ماشوم راغلل ، پلار یې هم پایروک جوړ کړی وو او وړاندې یې په لرګو کې ایښی وو ، چې ښځه مې ولیده ورغلم او پایروک مې راواخیسته ، دښځې چې په ماسترګې ولګېدې ، نو راغله ځان ته یې ورنږدې کړم او په سر مې یې لاس

راتیر کړ او بیا مې سترګو ته ځیر شوه.
- واخله زویه دستکش مې درته واوبدل.
ډیر ښکلي وو له خوشحالۍ په جامو کې نه ځایېدم، په لاس مې کړل له خوښۍ الوتلم، پلار راته وکتل هغه هم خوشحاله شو، او راغی لاسونه مې یې ور ونیول او په خپل مخ پورې یې وموښل بیا یې په مخ وټپولم.
- دادي دایې دستکشان نور څه غواړې؟ واه واه
ښځه هم خوشحاله وه، ماهغه ماشوم ته وکتل هغه حیران را ته کتل. ښځې پلار ته پیسې ور وړاندې کړې خو پلار نه اخیستې هغوی په خپلو کې سره منښې شروع کړې. ماشوم ماته وکتل او را ته وېې ویل:
- ته ریښتیا مور نه لرې؟
- هو.
ماشوم ډیره شیبه راته وکتل او بیا لاړ د خپلې مور لمن یې ونیوله، زه هم د خپل پلار خوا ته راغلم او په پوټکو کې مې ورته پرلاتې ووهلې، د پلار په پیوند پیوند بوټ مې ساتیری کاوه، هغې ښځې ډیره شیبه راته وکتل بیا یې پلار ته وکتل.
- هغه مو زوی دی؟
- هو
- خدای د یې درته وساتي. ریښتیا مور یې وفات شوې ده؟
- هو خدای د پرې رحم وکړي.
- اوس که وړاندې.
- نه د هغه نه په یادیږي.
- بل څوک لري؟
- نه یوازې زه او دی تنها او سیږو.
ښځې بیا ماته وکتل ماد پلار بوټ د هغه له پښې راوایست او بیرته مې ور په پښو کې پورته مې پلار ته وکتل هغه لاس غوټه کړي وو او په سینه یې نیولي وو، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځېدې،

ښځې لومړی پلار ته وکتل بیا یې ماته وکتل راوړاندې شوه په تندي یې ښکل کړم لږ شېبه راته ولاړه وه دهغې هم په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، پایروک یې په لاس کې واخیست ، ماشوم یې له لاسه ونیو او له دکانه ووتل.

اوس راته د پلار کیسه یاده شي ، هغه راته یوه شپه کیسه کوله ، لومړی به مې دهغه له عارفانه کیسو ښه نه راتلل خو وروسته وروسته مې په زړه کېناستې چې په هغې کې د ابراهیم ادهم کیسې وې ډېرې ښکلې وې.

یوه شپه یې ځنګ ته ناست وم ورته ومې ویل چې داسې کیسه راته وکړې چې پلار او زوی دواړه وي پکې هغه موسک شو ویل یې ښه ده نو غوږ شه.

ابراهیم ادهم د بلخ باچا وو ، هغه چې کله تخت پرېښود ، په غرونو او رغونو لاړ ، بس نور یې ځان د خلکو له سترګو پنا کړ. په سختۍ سره یې دشام دښتې کچ کړې او مخ په مکه یې لاره لنډوله.

وایي چې دمکې خلک او مشران چې خبر شول ، ابراهیم ادهم غواړي مکې ته ورشي نو دهغه د ښه راغلاست لپاره له مکې ووتل ، ابراهیم ادهم چې اوس هغه شان ، شوکت اودبدبه ورسره نه وو چا نه شو پېژندلای بې له خپل رعیت نه نو د مکې مشران یې هم د دښتې لور ته د ښه راغلاست په تمه ووتل او ورته انتظار شول.

ابراهیم ادهم چې له لیرې ولیدل نو پوه شو چې کیسه څنګه ده ځان سره یې وپیچه او په بیروبار کې وړاندې تیریده ، د مشرانو په مخ کې یې له یو افسر څخه پوښتنه وکړه.

- تاسې ولې دلته ټول شوي یاست ؟

- د بلخ پاچا ابراهیم ادهم مکې ته راځي.

وایي ابراهیم ادهم وخندل او افسر ته یې وویل

- ښه ښه هغه لیونی یادوې ؟

وایي افسر په مخ په څپیړه وواهه او ورته ویې ویل

- هغه د مځکې په سر له عادلو پاچاهانو څخه یو دی ته وایې چې هغه

لیونی. څه ورک شه.
ابراهیم ادهم وخندل او مخ په وړاندې روان شو او ځان یې مکې ته ورساوه.
وایي کله چې ابراهیم ادهم تاج او تخت پرېښود یو زوی یې هم درلود ، چې هغه وخت ډېر کوچنی وو ، زوی یې چې کله غټ شو نو مور ته یې وویل چې پلار مې چېرته دی ؟هغې ورته وویل چې پلار د ورک شوی دی ، زوی یې هر ځای پسې ولټاوه او هرڅوک یې پسې وپوښتل. ترڅو چې یوه ورځ یو چا ورته وویل.
- ما په خپلو سترګو ولید ، زه یې پېژنم په خپله وو.
- چېرته وو ؟
- په مکې کې.
نور یې نو زوی او مور سره د یوې قافلې را روان شول مخ د مکې په لور. زوی یې ډېره تمه درلوده چې خپل پلار ووینې ، مکې ته راورسېدل او یوځای یې سکونت پیل کړ. زوی سباته لاړ حرم ته ترڅو ووینې چې پلار یې رېښتیا شته کنه ؟
ډېره شېبه یې په حرم کې سترګې واړولې ، داسې څوک په نظر ورنغی چې پلار به یې وي ، له یوکس جاروکښ څخه یې پوښتنه وکړه.
- ته ابراهیم ادهم پېژنې ؟
- هو هغه زموږ ملګری دی.
- چېرته دی ؟
- اوس تللی دی په خسو پسې. خس راوړي.
- چېرته تللی دی ؟
- پورې دښتې ته وتلی دی.
هلک پسې روانېږي ، په دښته کې یو بوډا مومي ، چې په ضعیف بدن یې ستر پېټی په شا کړی دی مخ یې لمرو نو سوځولی دی او له ستړیا یې په مخ خولې ښکاري. هلک له شا پسې روان وو سپین ږیري بوډا هم په سختۍ سره ځان تر مکې ورساوه.
زوی یې چې دا صحنه ولیده ډېر یې وژړل بېګا یې مور ته ټوله کیسه

وکړه ، هغې هم ډیر ورسره وژړل سبا ته یې له مور سره یوځای لاړو کله چې حرم ته ور ورسېدل چې د ښځې یې په ابراهیم ادهم سترګې ولګېدې ورمنډه یې کړې او خپل زوی یې له لاسه ونیوه.
مور یې زوی ته وویل.
- زویه دا ستا پلار دی ، دا ستا پلار دی.
زوی هم وژړل او ابراهیم ادهم هم وژړل ، بیا یې له زویه مخ وګرځاوه او لاس یې په دعا خدای ته پورته کړل.
- اې د لویې او د کمال خاوندده ! ته مې ستا مینه په زړه کې ژوندۍ وساتې د بل چا مینه مې په زړه کې غځېدو ته مه پرېږده.
نور به پلار چوپ شو ، او سترګې به یې پټې کړې ، بیا به یې ما ته وکتل ور نږدې به یې کړم په تندي به یې ښکل کړم او مخامخ به یې راته وکتل.
- ولې د دا سې زوی مینه پرېښودل لکه ستا هم آسانه ندي.
زه به هم ورته موسک شوم نور به دواړه چوپ کېناستو.

شپږم خپرکی

اووه تګان

نور نو به په ژمي کې هم څه نه وو پاتې ، خو زما چې پرې زړه نه کېده چې ختم شي یواځې د شپې د ښکلو نکلونو په خاطر پلار به د ابراهیم ادهم د نکلونو ترڅنګ نور ښکلي نکلونه هم راته اچول چې له خندا به مې ورته زړه وخوږېده ، یاره د ټولې دنیا له فلمونو به ښکلي وو ، د اووه تګانو نکل تر اوسه مې هم دومره خوږ فلم په دنیا کې ندی لیدلی.

پلار به پورته شو بستره به یې وغړوله ، زه به یې ځانته ورننږدې کړم ، سر به مې یې په ځنګل کېښود ، او مخ به مې هغه ته کړ ، هغه به مې لومړی سترګو ته وکتل بیا به مې یې په سر لاس راتیر کړ.
کله به چې له پلاره مرور شوم نو پلار به راته یوه کیسه کوله چې له سره به ترپایه ورته خندېدم ، په هغه کې یوه کلمه ډېره خندوونکې وه (هله پلاره دود مې کیږي » دا یوه کیسه وه چې یو پلار او یو زوی په یوه بړستن کې پراته وو ، کله به چې د پلار باد مات شو نو زوی به چیغه کړې (هله پلاره دود مې کیږي » . زه به هم پلار ځانته ورننږدې کړم په تندي به یې ښکل کړم.
- دود دې نه کیږي ؟
بیا به مې وخندل
- نه ، ژر کړه نکل راته اچوې کنه ؟
- د چا نکل غواړې ؟
- د اوو ټګانو .
پلار به موسک شو په مخ به یې وټپولم او بیا به یې نو راډیو بنده کړه چراغ به یې بند کړ او له لږې چوپتیا وروسته به یې نکل شروع کړ .
- وونه وو د خدای کړه وو ، د بنده ورته کاته وو . یوه کونډه وه ، یو یې زوی وو چې خلکو به پک باله او پکان خو تاته معلوم دي چې شوخ وي .
ما به وخندل او ښه ښه به مې کول د پلار تاوده او خواږه تنفس به مې په ټول بدن منګول خښه کړې وه او له خولې یې راوتونکې هرې کلمې زما په زړه کې د تلوسې له اتڼ سره ځان غورځاوه ، چې پلار به لږ ځنډ وکړ او یا به خوب ورغی نو لاس به مې یې په لاسونو کې تختـه کړل ، هغه به بیا دوام ورکړ.
- کونډه او پک داسې غریبان وو چې مه یې کوه پوښتنه ، په کور کې یې هیڅ نه درلودل ، عید په رارسیدو وو نه یې کالي درلودل او نه یې هم د قربانۍ لپاره څه درلودل کونډه ډېره خپه وه ، چې یوه ورځ د کونډې ورور ورته یو سېرلی راووست هغه یې کونډې ته ورکړ چې دا

واخله او قرباني يې کړه. کونډې له خپل ورور څخه ډېره مننه وکړه او چې ورور يې لاړ نو زوی ته يې وويل چې دا سبرلی بوځه او په بازار کې يې وپلوره چې هرڅومره پيسې يې شوې ټولې ماته راوړه چې تا ته کالي پرې واخلم او د ماشومانو لپاره عيدي. زوی وويل چې سمه ده. سبرلی يې بازار ته راووست، دکتار دکانونو له مخې تيرېده او سبرلی يې له پړي نيولی وو. لومړي دکاندار ورته غږ کړ.

- اې دا سپی د چېرته له پړي نيولی دی ګوره وبه د خوري !

پک ورته وخندل ويې ويل.

- ناديده ! سپی ندی دا سبرلی دی.

دکاندار بيا وخندل او په لوړ آواز يې وويل.

- ناديده خو ته يې چې تر اوسه لا سپی او سبرلی نه پيژنې.

پک حيران شو، خو څه يې ونه ويل، بل دکاندار ته ور ورسېده، هغه هم په حيرانۍ ورته وکتل او بيا يې وخندل.

- هې ليونيه ! دا سپی د چېرته روان کړی دی؟ ګوره وبه د خوري ته څومره ناديده يې خوشې يې کړه.

پک ورته وکتل، دا هم لومړني ته ورته وو خو له هغه مشر وو څه يې ورته ونه ويل خو په زړه کې ورسره ويره پيدا شوه چې ښايي ريښتيا هم دا سپی وي. له دغه دکانداره هم تير شو دريم ته ورورسيده، هغه تر دې دوه نورو لږ مشر مالومېده هغه هم ورته راغږ کړل.

- هې په دا سپي څه کوې خوشې يې کړه !

- دا سپی نه دی دا سبرلی دی پلورم يې.

- نه دا سبرلی نه دی ته تر اوسه دغه ډول سپي نه پېژنې؟

هغه سرې سر ورته وخوځاوه او څه يې ورته و نه ويل دکان ته ننوت پک له دې دکانه هم تير شو څلورم دکان ته ورسېده، هغه هم همدا اسې ورته وويل په همدې قسم له پنځم دکانه هم تير شو او له شپږمه دکانه هم تير شو اووم دکان ته چې ور ورسيده يو سپين ږيری پکې ناست وو، سپين ږيري هم په حيرانۍ سره وکتل.

- زويه دا سپی د ولې له پړي نيولی دی خوشې يې کړه هسې نه وبه دې

داړي ؟
- ریښتیا دا سپی دی ؟
- نو زه درته په سپينه ږيره دروغ وايم ؟
پک سبرلی ژر له پړي خوشی کړ او سپين ږيري يې پړی ونيوه پک ته يې وويل چې زه دا اوس شرم له دې ځايه دا ډير خطري دی له دې ليرې ګرځه ، پک په منډه منډه کورته راغی ، په لاره کې ورسره چرت پيدا شو چې مور به هره ورځ ورته ويل چې ته د ټګانو بازار ته ځې او غولوي دې. له ځانه سره يې وويل چې ښايي دا يې راسره ټګي کړې وي ؟
کورته چې ورسېده ، مور يې په ډيرې خوښۍ ترې پوښتنه وکړه.
- په څو دخرڅ کړ بچيه ؟
- ولا قيمت يې معلوم نشو مامله (قرض » يې رانه واخيست.
کونډه سخته غوسه شوه او ويل يې چې ژر لاړ شه پيسې ترې راوړه که نه وي نو بېرته سبرلی راولېه خو پک ويل چې نه سبا ورځم پيسې راکوي. مور ډيره غوسه وه ويل يې چې يو زوی لرم هغه هم هرڅوک وغولوي.
سبا ته پک دکوچيانو کيږديو ته لاړ ، ډيره شېبه يې يوې کوچۍ ته زارۍ وکړې چې يوځل د جامې راکړه هلته يوه جينۍ خواره لوڅه ناسته ده کالي يې نشته بېرته يې درته راوړم ، جينۍ کالي ورکړي دي خو ورته ويلي يې دي چې که دې خيمې ته رانه وړل کورته درپسې درځم. پک د مور غاړکۍ (امېل » او ټيکونه پټ کړل او د کوچۍ جامې يې واغوستې بازار ته ورغی. لومړي دکاندار پوښتنه ترې وکړه.
- څوک يې ؟
- دکوچيانو له کډو پاتې شوې يم يوا ځې يم.
هغه دکاندار ورته وويل چې راځه زه به د راسره کورته بوځم ښځه مې شه. خو پک لدې هم تير شو دوهم دکان ته ورسېده هغه ورته وويل
- زما سره واده وکړه زه به دې ښه ساتم دا د تير دکان واله زما کشر

وروردی ډیرتنگ دی او ښه سړی ندی زه به دې ډیره ښه وساتم.
لدې هم تیر شو هریو همداسې ورته ویل چې دا د تیر د کان وا له زما کشر وروردی. بالاخره وروستي دکان ته راورسېده ، په دکان کې هماغه سپین ږیری ناست وو هغه ورته وویل
- نه دا ټول زما زامن دي دا یو هم په واده کولو نه ارزي ټوله ورځ ناست دي ټګي کوي له ماسره واده وکړه د ټولې دارایی مالکه به مې شې ښه به دې هم ساتم.
پک ورته وویل چې سمه ده ، په دکان کې لږ ساعت ورسره ناست وو مخ ته یې پلو نیولی وو سپین ږیري یې زامن راټول کړل او ورته ویې ویل
- زامنو دا پېغله به ستاسې مور جوړېږي ښه به یې ساتئ
ټولو زامنو په یو غږ ورته وویل چې سمه ده ، هر زوی ور ته یوه یوه تحفه واخیسته ، ټول کورته راغلل سپین ږیري کور پک ته وویل چې اوس به د زامنو په مخ کې نکاح وتړو. پک ورته وویل چې ولې یواځې دزامنو په وړاندې سپین ږیري ورته وویل چې موږ نور دوستان نه لرو. شپه یې نکاح ولوستل شوه ، دشپې سپین ږیري ورته وویل چې له ماسره به په یوه بستره کې بیدیږې پک ورته وویل چې زموږ رواج دی تر درې ورځو پورې له خاوند سره نه بیدیږو. سپین ږیري ورسره ومنله ، سبا ته یې زامن ټول بازار ته لاړل ، پک ځان خپه نیولی وو ، سپین ږیري به چې هرڅو مره ترې پو ښتنه وکړه پک به ورته ځواب نه وایه. تر دوه ورځو پورې ترې مرور وو ، په دریمه ورځ چې یې زامن له کوره ووتل سپین ږیري ورته وویل چې ولې خپه یې ؟
پک ورته وویل چې خپه په دې یم چې زه څرنګه د کور میرمن یم چې نه مې کور لیدلی نه یې په کوټو او دروازو بلده یم ؟ سپین ږیري ور ته وویل چې راځه زه اوس درته ټولې کوټې ښایم او ټولې کلي ګانې درکوم. پک خوشحاله شو ورسره پورته شو ، د ټولو کوټو کلي ګانې یې ورکړې او د ټولو صندقونو کلي ګانې یې هم ورته وښودلې. خو یوه کوټه یې ورته ونه ښودله. پک په ژړا شو ویې ویل چې دا کوټه

ولې راته نه ښايې زه خو ددې کور ميرمن يم.
سپين ږيري دهغه کوټې دراوزه ورته خلاصه کړه ، پټ يې ورتـه وويل چې دا کوټه چاته مه خلاصوه ځکه دا پټـه کوټه ده. پـک تـرې پوښـتنه وکړه چې ولې پټه ده ؟ سپين ږيري ورته وويل چې په دې کوټه کې دار دی. پک ورته وويل چې دار څه شی وي ؟ هغه ورته وويل چې دا پـری دسړي په غاړه کې وراچوو او وژنـو يې. پـک ورتـه وويـل چې دا خو ډيرښه دی که کـور تـه کومـه د ښـو زيوراتـو والا ښځه راتلله زه بـه يې دلته ځړوم او ټول زيورات به يې تاته درکوم. سپين ږيری خوشالـه شو او پک ته يې آپرين وويل. پک بيا ترې پوښتنه وکړه چې څرنګه سړی ځوک پرې ځوړندوي ؟ سپين ږيري پړی په غـاړه کـې وا چاوه او ور تـه ويې ويل چې کله د سړي په غاړه کې داسې پړی ور واچوې بيا به هغه پړي داسې راکاږې. پک د پړي سر ونيوه او راکش يې کړ سپين ږيری پورته شو او په چيغو يې شروع وکړه. پک له سره ټيکری وغورځاوه او ورته ويې ويل
- هه هه سېرلي ځښتن درلود کنه ؟
داسې يې وډباوه چې پوښتنه يې مه کوه ، بيـا لاړ او د صندقونو ټولې پيسې او طلاوې يې راټولې کړې او کور تـه لاړ. کـور تـه چې ورسېده مور يې ترې پوښـتنه وکړه چې پيسـې يې در کړې ؟کنه ؟ پـک ورتـه وويل
- هو دريمه برخه يې راکړې ويل يې چې پاتې به بيا ګورو.
پيسې يې ټولې مورتـه ورکړې ، مور له خوشحالۍ پـورته پورتـه کېده ويل يې چې غلط شوی به وي خو پـک ويـل چې نـه هغـه سېرلی داسې سېرلی نه وو هغه ډير قيمت لري.
ټګـان چې بېګا کورتـه راغلـل ، چې د دار پـه کوټـه کې يې د پـلار د ځګيروي غږ لګيږي ټول حيران شول ، ورغلل که ګوري چې پـلار يې په دار ځوړند دی ، پوښتنه يې ترې وکړه چې ولې ؟ سپين ږيـري ورتـه ويل چې هغه کوچۍ نه وه د سېرلي ځښتن وو د سـېرلي !. ټـول حيران شول او يو بل ته يې وکتل ټولو ويل چې پيدا کوي به يې او داسې به

يې وهي چې څه يې کوې. خو پلار ويل چې اوس دا خبرې پرېږده، ورشئ ډاکټر راته راولې چې مرم.
پلار به چوپ شو، لږ شېبه به ما هم غوږ نيولی وو چې دوام به ورکړي خو لکه چې ويده غوندې به وو بيا به مې له خوبه ويښ وکړ.
- بيا څنګه وشول ؟
پلار به بېرته ويښ شو او سره سم به شو
- هه په کوم ځای کې وو ؟
- په ډاکټر پسې ګرځېده.
- هه ښه، نو پک هم ولاړ يو زيارت ته د زيارت مينجور ته يې وويل چې ته د يواځې د څو شېبو لپاره دا جامې او جام راکړه دا پورې رمه زما ده دهغه ځايه پکې ځم بېرته په منډه راځم ملنګ هم چې څو پيسې ترې واخيستې نو جامې يې ورکړې، پک جامې واغوستې او جام يې ورسره راواخيست نيغ راغی د ټګانو د کور خواته چې کشری ټګ يې وليد چې له کوره ووت نو په يوه لاره ورته راوګرځېده او له ليرې يې غږ پرې وکړ
- هول ! هو ځوانه چېرته داسې تيز روان يې ؟ ټول مشکلات خدای حلوي که يواځې د دپلار غم درسره دی مه وارخطا کيږه خدای به يې جوړ کړي زه درسره قول کوم
ټګ هک حيران شو چې دا څرنګه ښه ملنګ دی علم غيب هم لري راغی د ملنګ لاسونه يې ښکل کړل او ورته ويې ويل چې يو ځل مې پلار ووينې ګوندې وي چې خدای يې ښه کړي پک ورسره ومنله او ورسره روان شو، چې کورته ورسيدل نو پلار يې په کټ کې اوږد غځېدلی وو او ځګيروي يې ختل، پک چې ورته ودرېده نو سر يې وښوراوه او خواشيني يې څرګنده کړه. په کومو ځايونو چې يې وهلی وو په هغه ځای به يې لاس کيښود بيا به يې ورته وويل
- دا ځای د درد کوي ؟
سپين ږيري به ويل هو هو همدا ځای دی، ټول زامن خوشحاله وو چې داسې ملنګ يې راوستی د درد ځايونه هم ورته معلوم دي. چې شپه

شوه زامنو ته یې وویل چې ما ته د اوداسه او به راوړئ نور تاسې لاړ شئ چې سهار راشئ نو پلار به مو داسې رک روغ وي چې د کان ته به هم درسره لاړشي ، ټول ټګان په خوشحالۍ سره ووتل ، چې نیمه شپه شوه ، پک سوټې پرې راوګرځاوه ښه ورته ځیر شو بیا یې پوښتنه ترې وکړه.

- نامرده ! سېرلې څښتن درلود کنه ؟

داسې یې وډباوه چې نور له اخه توخه وغورځېده او څه شتمني یې چې ورسره وه ترې راټوله یې کړه او مخ په کور لاړ. کور یې مورته ویل چې د پور بله بر خه هم راوختله خو ډېره پاتې ده هغه ته څو ورځې وروسته ورځم که خیر وو.

بله ورځ په چل کې ورغی د شاوخوا کورنو له خلکو یې وپوښتل چې ټګان څه شوي دي ؟ هغوی ورته ویلي دي چې لدې ځایه یې یو لیرې ځای ته کډه کړې ده. خو دې خلکو ته یې ځای نه وو معلوم په بازار کې له یو دکاندار ه پوښتنه کړې ده چې ټګان چېرته تللي دي ؟ په مایې یو څه پیسې وې د خورانو کور یې نه وو. یو دکاندار ورته وویل چې هغه له یو پکه ډیر وریریدلي دي فلاني غره ته تللي دي هلته اوسي. پک پسې روان شوی دی. د ټګانو خیمو ته چې ورسیدلی دی ، ښکته یو کوچی مالونه پیایي د کوچي سره د یو کمر په سر ناست دی. کوچي ته وایي

- یاره کوچیان سخت بې غیرته دي ، ډیر ژر ویریږي.

- نه دا دروغ ده کوچیان له هیڅ څه نه ویریږي.

- خو داخو ته وایې چې نه ویریږي ، هغه بله ورځ یو کوچی وو ما ورته وویل چې ورشه هغه کسانو ته یو اځې یوه چیغه ور وکړه ، ورچیغې یې نه شو کړای.

- نه دا به څوک وو کوچیان له هیڅ څه نه ویریږي ، دا تاسې ځایان یاست چې ویریږئ.

ډیره شېبه یې کوچئ باټ کړ چې هرڅو به یې ورته ویل کوچی به چارجېده آخر یې ورته وویل

- خو ښه که ریښتیا وایې او ریښتیا نه ویریږې نو که نر وې د هغه خیمې خواته ورشه له نږدې یوه چیغه ورو کړه.
- دا خو څه سخته خبره نده، څه ورته ووایم؟
- فقط دومره ورته ووایه چې: سپرلي ځښتن درلود کنه؟
پک د کمر په سر ورته کېناست، کوچی کیږدۍ ته ښه نږدې ورغی ورچیغه یې کړه
- سپرلي ځښتن درلود کنه؟
لدې سره شپږ واړو ټګانو پسي رامنډه کړه سوټي یې په لاسونو کې وو او په کوچي پسې یې منډې وهلې کوچي هم د ډاره ترې منډې وهلې. پک راغی د سپین ږیري تخت ته ودر بده، سپین ږیری ورته په ژړا شو ویې ویل چې ما ګوره ټول دکانونه او شته پلورلي دي هغه پیسې مې دادي تر کټ لاندې مه یې اخله. خو پک ښه وډباوه او پیسې یې ترې راټولې کړې له هغه ځایه راښکته شو د کوچي رمه یې ورسره تر مخ کړه، څه اشرفۍ یې په لمن کې نیولې او نورې یې په خره بار کړې، یو ځای یې په رمه لېوه ورګډ شو، پک ورغی له لکۍ یې ټینګ ونیو، چې لیوه به له یوې خوا ورته خوله راد یخوا کړه پک به یې لکۍ ورهغې خواته کړه که دې بلې خواته به یې کړه پک به یې هم لکۍ ورهغې خواته کړه، همدا سې اخته وو چې یو ملک راغی له خپلې لور سره په اس سپور وو آس یې ودراوه او د پک په تماشه بوخت شو ورته ویې خندل او ویې ویل
- دا څه کوې؟
- ځنګه څه کوم، ته څه کوې؟
- دا څه لیونتوب دی وبه د خوري؟
- نو ته نه وینې چې اشرفۍ تویوي که ومې هم خوري نو څه پروا لري بیا دا دخوړلو والاندی په لمن کې مې اشرفۍ نه ګورې دا لیوه اشرفۍ تویوي.
ملک ورته حیران شو ویل یې چې نیم ساعت یې ما ته راکوې؟ پک ورته وویل چې نه یوا ځې پنځه دقیقې یې درکولای شم ځکه چې زه هم

ډیر غریب یم. ملک ورغی پک ورته د لیوه لکۍ ور کړه او ورته ویې ویل چې ډیره ټینګه یې ونیسه که د خوشې کړه نو اشرفۍ نه تو یوي. پک راغی په اس له پیغلې سره سپور شو که ګوري چې لیوه په ملک مخ وروګرځاوه ویې خوړلو ، پک اس ، جینۍ رمه او پیسې را بار کړل او راغی کورته.
مور یې ترې پوښتنه وکړه
- زویه پور در وختلو ؟
- هو مورې دا پیسې او رمه او اس یې راکړل چې پوره نشوه نو دا لور یې هم راته واده کړه نور نو خلاص په خلاص شو.
نور به نو پلار هم کیسه پرېښوده ، ما ته به هم خوب راغی او کرار به یې له څنګه اوږد وغځېدلم او کله به له پلاره مخکې ویده شوم کله به مې لږ شېبه د پلار سا ایستلو ته غوږ ونیو ه او زه به هم ورسره ویده شوی وم.

اووم څپرکی

د پلار ناروغي

بس نو څو اوړي او څو ژمي همداسې تیرېدل ، اوړی به له پلار سره په دکان کې هم اخته وم او ښوونځي ته به هم تللم ، ژمی به هم عادي او بې شوره تیریده هره شپه به نکل وو او هره شپه به یوه نوې کیسه. خو څه شی چې راته عجیب وو دا وو چې څومره لویېدم نو مسئولیتونه به مې زیاتېدل څومره به چې لویېدم نو په هغومره اندازه به مې د مسئولیت احساس هم زیاتېده ، هره ورځ به په دې فکر کې وم چې خدایه ! کوچنی چې وم څومره مې قدر زیات وو ، څومره مې سات

تیر وو .
په دې دوه کلونو کې غیر له کابلۍ خاله نه څوک په مور ونه ګرځېدل یوائې کابلۍ خاله او له هر چا مې پکې زیا ته آمنه ویاده شوه ، هغه ښه نجلۍ وه له ماسره یې ډیره جوړه وه ، هغه نورو به راپورې خندل خو هغې هیڅکله هم راپورې نه خندل ، هغه به یې خپل پلار او مور نابغه بلله ، خو بیا یې هم کبر له زرلښت او نورزیې کم وو .
پلار کرار کرار کمزوری کېدو ، زما هم ښوونځی نور نږدې کېدو ، ورځ په ورځ ژوند نوې بڼه خپلوله ، هرڅه به د یوې ورځ په نسبت بلې ته راته بدل ښکارېدل ، نور هغه لرګي راته د لوبو سامان نه ښکارېده ، نوربه په پټوکو کې نه رغړیدلم او نور مې د چای جوشې سندرې نه اورېدې یا به مې زړه غوښتل وایې ورم خو وخت به نه وو .
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار په دکان کې پروت وو ، ګېډې ته یې لاس نیولی وو او زیګروی یې کاوه ، ډیر وارخطا شوم ، زړه مې غوښتل په زوره زوره ورته چیغې کړم او ورته ووایم چې تر اوسه به تاته په بازار کې بې له ماګرځېدل بې مزې وو اوس نو ته هم پورته شه له لاسه مې ونیسه او په بازار کې مې وګرځوه ، په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې خو پلار له لاسه ور ونیولم او موسک شو .
- لیونکه ، دا که خدای مه کړه زه درته سخت ناروغ شم چې ته به څه لیونتوب کوې ؟ خیر خیریت دی پورته مې کړه او کرار کرار دکان بند کړه نن به وختي کور ته لاړ شو .
- نه ډاکټر ته ځو .
- نه نه ماته خپله ناروغي مالومه ده د ډاکټر خبره نده څه کور ته .
ډیر مې ورسره تاو کړل خو پلار ټینګار کاوه چې ځوبه کور ته ، کور ته ور سره روان شوم ، په لارې کرار کرار روان وو ، زه هیڅ نه پوهیدم چې څرنګه ورسره وکړم ، کا شکې را په شا شوی وای. لدې سره به هغه وختونه راپه یاد شول ، چې هغه ته به ورپه شا وم او له غاړې به مې یې لاس تاو کړي وو کله به یې په اوږو کېنولی وم او ما به یې په سر کلک لاې نیولي وو ، کله به مې پښې پرې وښورولې او هغه به

مې هم پښتو ته لاس راوور او وبه يې چيچلم.
پلار راته کتل.
- په څه چرتونو کې يې ؟ وهلکه ماويل دکان دې بند کړ کنه ؟
- هه ؟ هو... هو زما فکر نه وو.
له هماغې کوڅې تېرېدو چې يوه ورځ له پلاره مرور شوی وم او کور ته پرې تللم ، پلار له وروسته راپسې غږ کړ او بيا چې راورسېد نو په غېږ کې يې ونيولم او راته ويې ويل.
- زما ليونيه ، چې راغلې ، نو له ماسره به ځوک په بازار کې ګرځېدل او چا به راته ويل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې ځوک به له لاسه نيسم او په بازار کې به يې ګرځوم.
بيا مې د پلار څېرې ته وکتل اوس ډېر ضعيف شوی وو په مخ کې يې ګونځې غځېدلې وې او غږ يې هم رېږدېده ، ښکلې سترګې يې پټې لوېدلې وې او غاښونه يې هم نور يو يو ښکارېده ، همداسې يې څېرې ته ځير وم چې پلار راته سر وخوځاوه.
- څه دي ؟ بچک ؟
- څه نه هسې پلاره ماويل ګوره دا ناروغي به د ډاکټر وي ؟
- نه نه درځه سرپسې مه ګرځوه ستا درسونه څرنګه وو ؟
- ښه وو ډېر ښه وو.
- ښه شکر دی سږ به بيا دوهمه نمره ټينګه کړې او که له خيره او لې ته دې په نيت کې دي ؟
- نه اوله خو د هزاره وو ده ډېر کوښښ دي ، ښې حافظې هم لري همدا دوهمه مې که ټينګه کړه ښه به وي.
کور ته ورسېدو ، پلار په کوټه کې اوږد وغځېده ، له ستړيا او درده يې اوږد اسويلی وکړ ماته به هغه وخت راياد شو چې دواړه به راغلو زه په کوټه کې ويده شوی وم پلار به ديګ کاوه يا به يې کار کاوه زه به چې را ويښ شوم نو خپل څادر به يې راباندې هوار کړی وو ، د مچې لوندوالی به مې يې لا په تندي حس کاوه سترګې به مې وموښلې او بهر به ورته راووتم ، خو اوس نو ضعيف وو يواځې به يې ماته

سترګې نیولې وې او لکه دهغه هم چې کار زړه غواړي نو هرڅه ته به یې سترګو کتل او د کار تمه به یې کوله.
ماخوستن یې ډیره شېبه له سر سره ناست وم ، زړه مې غوښتل چې دهغه په څیر ډیرې کیسې ورته وکړم ، د ابراهیم ادهم ، د اووه تګا نو نورې بېلابېلې ، زړه مې غوښتل د هغه په څیر یې سر په خپله سینه کېږدم او چې ښه ویده شو نرم یې له سینې ښکته کړم څادر پرې وغوړم او له څنګه یې ویده شم بیا یې سهار هم پخپله پورته کړم.
چې شېبه تېره شوه د پلار وضعیت خرابېده ، زه هم وارخطا کېدم ، پلار یو اځې دا نارې وهلې چې زه وارخطا نشم ، بس تل یې ډاډګیرنه راکوله خو ما دوه سترګې په هغه کې ګنډلې وې او زړه مې ورته سوځېده ، چې شېبه تیرېده تبه یې زیاتېده او اله ګویي یې کوله.
لږ شېبه مې یې په تندي سړې سړې ټوټې ایښودې بیا یې پورته راته وکتل ، زما هم نوره ورته ژړا نه درېده ښه مې ورته وژړل او په تندي مې ښکل کړ ، هغه ورو ځې سره کش کړې او لاړې یې تېرې کړې په لړزېدلي غږ یې وویل.
- زویه له څراغه مې ښه نه راځي ، ټپ ټپ کوي.
- خو تیاره ده.
- پورته شمې بلې کړه.
زه هم پورته شوم شمې مې بلې کړې ، خو د شمو رڼا هم همداسې ټپ ټپ کېدله لکه د څراغ ډیره شېبه پلار شمو ته وکتل او بیا یې اوښکې پاکې کړې ، زه یې ورنږدې کړم او نور نو کرار کرار راته په خبرو لګیا شو.
- زویه دا شمې وینې ؟
- هو پلاره وینم یې.
- ګوره چې دا مواد به لومړی له کومه شوي وي ؟ بیا به چېرته وړل شوي وي ؟ بیا به څرنګه سره تېل شوي وي بیا به څرنګه ترې شمې جوړې شوې وي ؟ او بیا به په څومره لاسونو ګرځېدلې وي او بیا به ستا لاسونو ته در رسېدلې وي ؟ او تا هم دادي پرې اور بل کړ رڼا یې

وکړه ، تمامه به شي بیا به بله راواخلې روښانه به یې کړې او هغه به درته رڼا کوي ، هغه چې ختمه شي بله به راواخلې او بله به یې کړې رڼا به کوي خو د هغه نورو به کوم اثر هم پاتې نه وي ، بیرته به هغه لومړني مواد هم ترې نه وي پاتې ، یواځې لږ ځای به غوړ کړي او هغه به هم ډیر ژر پاک شي او نښې به یې له منځه لاړې شي.

پلار به بیا دمه وکړه ، ماته به یې وکتل بیا به یې کتار شمې له نظره تیرې کړې ، بیا به یې غاړه تازه کړه او دوام به یې ورکړ.

- موږ هم کټ مټ لکه دغه شمې هسې یو ، یوه ورځ د آدم شمه هم بله وه ، د حوا ، د نوح ، د ابراهیم ، د موسی ، عیسی ، محمد او ستاد ابراهیم ادهم ، خو هغه اوس ټول خاورې دي رڼا یې کړې او بیرته یې شمه خاموش شوې ده ، زه هم ژوندی وم ، ډیرې هسکې ټیټې مې ولیدلې ، خوږې ترخې ، مینه ، کرکه ، ظلم ، زارۍ ښه بد خو یوه ورځ به مې شمه مړه شي ، بیا به ستا نوبت وي ، ستا شمه هم همداسې یوه ورځ بله شوې ده وړوکی وې لوی به شې خواږه به ووینې ، سختۍ به ووینې ظلم به ووینې او همداسې به یوه ورځ له دې دنیا سترګې پټوې ، دا شمې کمې ندي بله شمه هم بله ده ډیرې شمې بلې دي ځوک...

د پلار خبره به کله کله ډب شوه ، زما هم له سترګو اوښکو لارې جوړې کړې وې ، پلار ته مې دوه سترګې نیولې وې او هرې خبرې ته یې د زړه په غوږونو غوږ وم. ډیره شیبه چوپتیا خپره وه ، پلار به کله ډیره شیبه سترګې پټې ونیوې او کله به یې ماته کتل ، بیا به یې سترګې وغړولې او موسک به شو.

- ښه نو لدې څه ذده کوې ؟

زما به ستونی کنګل وو ، څه مې له خولې نه وتل ډیره شیبه وروسته مې ځواب ورکړ.

- هو لدې دا ذده کوم چې موږ هم لکه شمې یو ، یوه ورځ به مو رڼا خاموشه وي او ځوک به مو رڼا ته په اوربل کې ګلونه نه سموي ، ځوک به مو رڼا ته تلاوت نه کوي ځوک به مو رڼا ته سوچونه نه وهي او وروسته له ډیرو کړو وړو رڼا ګانو ، پوکیو او شمالونو به نور خپله

ختم شوي وو او رښا به مو کراره کراره یا نا څاپي مړه کیږي او نور به څه راپکې نه وي چې څوک مو بیا رښا ته کیني او یا راباندې خپل کور ښکلی کړي.
پلار مې لاس ور ونیو او په خپلو لاسونو کې یې ټینګ کړ ، پورته یې راته وکتل او بیا یې خپلو خبرو ته دوام ورکړ.
- هو بلکل ، تا هم شمې راوړې ، ما ته دې پرې رښا جوړه کړه په حقیقت کې تا دغه شمو ته اړتیا درلوده خو هغه چا چې ستا شمه یې روښانه کړې ده ستا رښا ته هیڅ اړتیا نلري هغه ډیر ستر ذات دی.
بیا لږه شېبه چوپ وو او بیا یې دوام ورکړ.
- ستا رښا په حقیقت کې عبادت دی ، هغه خدای ته پیدا کړی یې چې عبادت وکړې ، دا په حقیقت کې ستا رښا ده ، ښه کارونه وکړې ، ظلم ونه کړې ، دروغ ونه وایې ، دچا مال و نه خورې او خلاصه د نړۍ په سر ټول ښه کارونه وکړې او له بدو کارو ځان وساتې دا ستا رښا ده او دا ستا په درد خوري.
زه یې سترګو ته ځیر وم ، داسې پخې پخې خبرې یې کولې چې توبه ، نور یې نو کرار کرارې سترګې وتړل شوې ، زه یې هم له څنګه وغځېدم او د شمو لمبو ته مې چرت ونیو ، د پلار یوه یوه خبره مې له ذهنه تیرېده او په یوه یوه خبره مې یې غور کاوه.

اتم څپرکی

دقناعت درس:

دقانع ډوډۍ پخه ده
لاس یې ډک خوله یې خوږه ده

د حریص کاسه چپه ده
لاس یې تش خوله یې سپیره ده
مابه چې نوی بکس یا نوی څیز وغوښت پلار به همدا ویل چې د قانع ډوډۍ پخه ده ، لاس یې ډک خوله یې خوږه ده ، د حریص کاسه چپه ده ، لاس یې تش خوله یې سپیره ده ، بیا به موسک شو او خپل کار ته به یې دوام ورکړ.
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار ډېر ستړی وو ، ناروغي یې لا پوره نه وه ښه شوې ، زما په لېدو د کار په میز تکیه شو او راته ځیر شو.
- ښه ښه راغلې ؟ څه غورې وې ؟
- خیر خیریت وو ، ستا ناروغي څنګه ده ؟
- هې بد نه یم ، زویک به اوس یو چای دم کړې کنه ؟
- ولې نه په سترګو.
له دې ناروغۍ سره پلار ډېر راباندې ګران شوی وو ، هره خبره به مې یې د زړه په غوږو اورېده ، ډېر مې زړه غو ښتل چې پلار هرڅه وایي زه پرې عمل وکړم خو کله کله به راباندې همزولي بریالي شول او فوټبال ته به یې بوتلم چې رابه غلم پلار به یو څه خواشینی وو اوس مې نو نیت وکړ چې هیڅکله به فوټبال ته هم نه ځم.
چای مې دم کړ ، راغلم دکان ته ، ډېره شېبه سره ناست وو ، دا چرت راسره پیدا شو ، که خدای مه کړه دا پلار له لاسه ورکړم څه به کوم ؟ نور خو نو هیڅوک هم نه لرم. بیا به مې له ځانه سره ویل چې خدایه سل کاله نور عمر هم ورکړه ، یا پروردګاره پاکه ربه.
پلار هم چای څښلو ماته یې کتل ، بیا موسک شو او پورته شو ، واسکټ یې راواخیست له جیبه یې پیسې را وایستلې.
- ورشه بچیه یو پاو کلچې ځان ته راوړه نن مې دیګ درته نه دی پرې ایښی.
دې خبرې یې راباندې سخت بد تاثیر وکړ ، چې ښوونځي ته به تللم ښه ډېر وخت به هم وو خو هیڅ به مې نه پخول پلار خوارکي به الوګان راوړي وو او خدای خبر چې هغه به ترې څومره خوږل نوره برخه به یې

ماته پرې ایښې وه اوس یې چې دا د درته راوړه کلمه ووې سخته خوا مې ورته بده شوه خپله یې هم ډوډۍ نه وه خوړلې خو په پیسو یې زړه نه وو شوی مګر ماته یې پیسې راوایستې ، پیسې مې ترې واخیستې او بهر ووتلم.

په لارې هم راسره همدا چرتونه وو ، تر کله به داسې غریبان وو ، تر کله به د پلار ترکاڼې وي او خدای خبر چې څه پیسې هم پیدا کوي کنه ؟ هغه هم بیا زما د بوټونو جامو ، کتابونو او قلمونو خوراک شي.

چې راغلم پلار ډیر خوشحاله وو ، کلچو ته یې وکتل پیاله یې کیښوده ، څومې کلچې په ځمکه ایښودې یوه یې ترې ور واخیسته ، بیا یې ماته وکتل.

- وخوره ولا سړی وږی کیږي ورځې اوږدې دي.

دریمه کلچه یې هم ور واخیسته نور نو شاته کېناسته ، ځان به یې هغې او دې خواته بوختاوه ، چې ګواکې زه خو نور موړ شوم ، زما له ستوني نه تیریده کڅوره مې تاو کړه څنګ ته مې کیښوده پلار کڅوړې ته وکتل.

- ولې یې نه خورې ؟ وخوره.

- موړ شوم ، بس مزه نه راکوي ، موړ یم.

- وخوره ورک شه سهار دې هم چندان چای نه وو څښلی.

په زړه کې مې ویل چې زه خو یواځې ښونځي ته لاړم تا خو کار هم کړی دی. نور مې نو ځان بلې خواته بوخت کړ چې پلار بیا کڅوړه رانږدې کړه او کلچه یې ترې ورپورته کړه بیا یې ماته ونیوه خو ماترې وانه خیسته ، پلار په احتیاط احتیاط یوڅو ترې وخوړې پاتې یې تاو کړې برې یې په لرګو کې کیښودې.

اوس پلار ډیر کنجوس شوی وو ، که به چا داسې کارونه کول نو پلار به کنجوس باله خو ځان ته یې فکر نه وو ، ماته خو خیر خو خپل ځان ته یې یوه پیسه هم په څه نه ورکوله. بوټونه یې د دوه کالونو زاړه وو ، جامې به یې نوې څومره نه اغوستې په هرڅه یې زړه بېرانېده.

جامې مې بدلې کړې ، میشترنګ مې راواخیست او له پلاره سره

اخته شوم ، ډیره شېبه یې د ښونځي په اړه پوښتنې وکړې وروسته مې ورته وویل.
- پلاره کنجوس څرنګه وي.
هغه وخندل.
- داسې وي لکه زه.
- نه داسې مې نه ویلې.
- خو خیر زه لږ ورته یم.
- نه ما ویل چې ته کنجوس کنجوس هرچاته وایې نو څرنګه باید سړی وي چې کنجوس خلک ورته و نه وایي.
پلار یو چوکاټ راپورته کړ او سکنه او څټک یې راواخیستل او په چوکاټ کې په سوري کولو اخته شو.
- یو کنجوس وي ، یو قانع ، دومره هم باید سړی نه وي بې باکه چې څه مال و منال لري د یوې چړچې شي. ځکه سړی خپل توان ویني وایي له خپلو څړو سره پښې غځوه ، نو د خپلو څړو سره چې څوک پښې غځوي هغه ته کنجوس نه وایي. او څوک چې د خدای زور پیسې ولري او بیا هم نه په غلا بندوي نه په چور نه په تالان او نه یې د خپل کور او اولاد نفقه کوي هغه ته وایي کنجوس ، او د کنجوسانو دنیا هیڅکله هم نه زیاتیږي او شکر به یې هیڅکله هم په خوله وانه وري.
ډیره شېبه سره چوپ وو ، پلار چوکاټ بسته کړ ، بیا یې ماته وروځې کش کړې.
- ښه نورې غورې وکړه.
- د ابراهیم ادهم یوه کیسه خو راته وکړه.
- نه لرم حوصله را سره نشته ، ستړی یم بیا به یې بله ورځ درته وکړم.
- نه خو اوس یې چې راته وکړې ستړتیا به دې وتښتي.
- شیطانه.
ډیره شېبه اخته وو ، بهر ووت کوزه یې په لاس کې واخیسته ببرته راغی ، کوزه یې لمر ته کېښوده او لاسونه یې بډې وهل.
- ناوخته دی.

- نو شروع کوې یې

- ریښتیا هو نن مې یې یوه ډیره ښه کیسه یاد ته راغلې دا هغه د کور په کتاب کې نشته ده.

- ښه تاچې ترا وسه دا کیسې راته کولې کور کتاب دی ؟

- نو څه فکر کړې چې ابراهیم ادهم زما همعصر وو لیونیه.

- ښه دا نوې کیسه یې راته وکړه.

- ښه نو غوږ شه وایي چې یوه ورځ ابراهیم ادهم په ښکار پسې تللی وو ، وایي چې ډیر په ښکار پسې وګرځېده زړه یې غوښتل یوه ښه هوسۍ ښکار کړي ، ډیره شېبه په غره کې وګرځېده ، تر څوچې یوه هوسۍ یې ګیر کړه ، ډیر خوشاله شو خپل تیر او کمان یې سره سم کړل او په هغه هوسۍ پسې روان شو.

هوسۍ چې یې خواته رانږدې شوه نو ابراهیم اد هم غو ښتل چې نور خپل تیر له کمانه خوشی کړي او هغه پرې وویلي چې پدې وخت کې دخدای په قدرت سره هو سۍ په خبرو راغلې ده او د حال په ژبه یې ویلي دي:

- اې سلطان ابراهیم ادهمه ! زما تیونه وګوره چې شیدې لرم ، زه درې واړه بچیان لرم د غره په یو غار کې مې خو شي کړي دي او زه راوتلې یم تر څو یو څه وخورم او خپلو بچو ته مې خوراک یوسم.

وایي چې ابراهیم ادهم د هوسۍ په دغه خبرو ډیر حیران شو او خپله څه غذا چې یې درلوده د هوسۍ په مخ کې یې کیښوده او خپله ترې بیرته لاړ.

هو خو کیسه همدومره وه کنه.

ماوخندل ، پلار بیا سر وخوځاوه ، او د جامو لور ته روان شو.

- زویه هیڅکله هم ځان حقدار مه ګڼه ، په لږ څه قناعت وکړه ، په دنیا کې ډیر څه او ډیر څوک له تا وږې شته ډیر خلک له تا زیات اړ من دي او که دهغوی مرسته وکړې دا طبیعي ده چې د پنځون ستر څښتن تاهم داسې نه پریږدي او دا د طبیعت قانون دی چې تاته به یې هم پاداش رسیږي.

نور نو لمر ژیړ شوی وو ، دواړو جامې واغوستې دکان مو بند کړ او کرار کرار مخ په کور روان شو .

نهم څپرکی

د آمنې راتګ:

نور نو دولسم ټولګي ته رسېدلی وم ، د پلار د ترکاڼۍ مزه هم په تلو وه ، کار به یې هم ډېر نشو کولای ، زه به چې غرمه راغلم بیا به تر بېګا له پلار سره په ترکاڼۍ کې اخته وم ، ماخوستن به مې هم نور د پلار نکلونه له یاده وتلي وو ، ریاضي او فیزیک داسې راته سخت وو چې مه یې کوه پوښتنه .
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، چې ګورم دکان بند وو ، د ګربت اکا دکان ته ورغلم ، هغه په کار اخته وو د دکان له دروازې مې ورغږ کړل .
- ګربت اکا زموږ پلار څه شو ؟
- هغه لاړو کور ته لکه چې یو میلمه مو راغلی وو ، له هغه سره کور ته لاړ ، ماته یې ویل چې اسد راغی کورته یې راواستوه .
هک حیران شوم ، دا به څوک راغلي وي ؟ له ځانه سره مې ویل چې کاشکي د کابل خاله وي آمنه هم ورسره راغلې وي . په لارې چټک چټک روان وم ، ډېر په دې لاره یو اځې نه وم تللی تل به راسره پلار هم روان وو ، دواړو به تر کوره څو کیسې وکړې ، خو اوس به پلار په خپله هم ویل چې نور مې مزه نشته ریښتیا هم نور یې چندان مزه نه وه ، ژر به غوسه کېده ، خبرې یې ډېرې نشو کولی ، زما له درسونو سره یې چرت خراب وو هره ورځ به یې ویل چې که زه کابل ته پوهنتون ته لاړ شم نو هغه به څه کوي ، زما هم زړه درېږده چې څرنګه به پوهنتون

ته ځم ؟ کله به مې ویل چې پلار هم را سره لاړ شي کابل ته کله به مې ویل چې پوهنتون به نه وایم خو هیڅ یو هم نه آرامولم.
په همدې فکرونو کې وم چې کور ته ورسېدم ، د کور ترمخې یو موټر ولاړ وو ، دا لومړی ځل وو چې زموږ د کور مخې ته موټر ولاړ وو ، له ځانه سره مې وویل چې حتماً د کابل خاله ده بل څوک ندي بس له ډیرې خوشحالۍ الوتلم.
د کوټې دروازه مې پرانستله وای پخپله وه ، خاله وه ، آمنه وه نورزیه کامران او پلار یې وو. ورغلم خاله په غیږ کې ونیولم او په تندي یې ښکل کړم ، له رحیمي کاکا سره مې هم ستړي مشي وکړل کامران مې هم په غیږ کې ونیو ، خو نوبت آمنې ته ور ورسېد ، ډیره شېبه مې ورته وکتل او ورته مې خندل ، ډیر خوشحاله وم ډیره شېبه سره کېناستلو خاله پوښتنې کولې. رحیمي کاکا او پلار هم مجلس کاوه خاله ډیره راته خوشحاله وه.
- دا د هوسۍ خوارکۍ یوا ځینۍ هیله وه چې زوی یې...
نور یې نو ژړا ستونی ونیو ، خبره یې بدله کړه او له پلار سره په مجلس بوخته شوه. آمنې هم ما ته کتل ، موسکه موسکه کېده او کله کله به یې آرامه پوښتنه وکړه.
- په څووم ټولګي کې یې ؟
- نو زړه دې دی چې ناکام شوی وم ؟
- ښه ما ویل چې که چېرته دې کوم ټوپ وهلی ، پلار دې هومره غورې کولې ما ویل نو له پوهنتون هم تیر شوی یې ؟
ما ورته وخندل نور مې څه ونه ویل.
کله به مې د رحیمي کاکا او کله هم د خاله پوښتنو ته ځوابونه ویل او کله به هم آمنه له نظره تیره کړه ، ډیر پخوا اوس مې کم کم یادیدل چې ما او آمنې به په کوڅه کې د ټوپونو مسابقه کوله د هغې په ویښتانو کې یوه شانه وه چې ټوپ به یې کړ هغه به خلاصه شوه بیا به نیم ساعت په هغه اخته وو چې ټینګه به شوه نو بیا به یې ټوپ ووا هه که به خلاصه شانه کور ته راغله مور به یې ورته غوسه وه. هغه وخت به

يې لنډ سور کميس اغوستی وو او ويښتان به يې تر شاتړلي وو ، له هماغه اوله ډيره ښکلې وه ، ډيره نازولې وه چا به ورته دوهمه خبره کوله هغې به بيا په ژړا شروع کړې وه. خو اوس بدله شوې وه. تورې غټې سترګې چې سرخي يې خوني توب يوه په دوه کړی وو ، لوړه پزه سپين مخ خو ويښتان يې په ټيکري کې وو اوس يې هغه سور کميس نه وو په تن اوس يې نو نوی کابلی موډ کاوه ، خو هغه وخت به نه زما زړه د غوښېدو وو نه به د هغې نيت وو چې د چا زړه هسې پاره کړي مګر اوس بدله وه نظر يې لکه د موسی امسا هسې ټولول کول لکه د عيسی معجزه ژوندي کول يې کول...

ما يې همداسې سترګو ته کتل چې هغه موسکه شوه مور ته يې وکتل ، ماهم ځان سره سم کړ فکر مې شو د هغې مور ما ته کتل. ما ورته وخندل.

- وبخښې چای څښې ؟

- نه زويه زه اوس خپله پورته کېږم چای به دم کړم.

ما بيا آمنې ته وکتل په زړه کې مې وويل چې کاش آمنه پورته شي چای وکړي خو نه هسې هم نه وه آمنه دومره نازولې وه چې چای يې له سره پيژندلو نه چې څرنګه يې پخوي.

خاله بهر وايستلم ، ډيره شېبه په هغه بله خونه کې سره ناست وو ، پوښتنې يې کولې او د خپل ځان په اړه يې ويل کله به يې د زرلښت غورې کولې چې په پوهنتون کې اول نمره شوې وه ، ماته يې يوا ځې په درس ټينګار کاوه. ډيره شېبه موهلته غورې وکړې ماورته د پلار د ناروغۍ وويل ډيره خواشينې شوه ويل يې چې ماته مو نو ولې حال نه را استاوه خو ما ورته وويل چې څرنګه مو د رته حال استولی وای. په دې کې آمنه هم راغله ، مور يې ورته وکتل نور يې نو له ما سره خبرې کولې خو زما پام يوا ځې آمنې ته وو د هغې حرکاتو ته پورته کېدا ته کتلو ته يې چوپتيا ته بس زړه مې غو ښتل يوا ځې آمنې ته وګورم او بس.

خاله شپه وکړه بېګا تر ډيره ناست وو زه آمنه او کامران سره يوې

خواته شو نورزیه ویده شوې وه پلار خاله او رحیمي کاکا هم خپلې کیسې کولې رحیمي کاکا پلار ته ویل چې دا کور خرڅ کړه په کابل کې یو ښکلی کور واخله نور به نو اسد هم درسره وي پوهنتون به هم وایي خپله به هم هلته کار کوې په کابل کې کار ډیر دی خو پلار ورسره نه منله.

آمنې له ما پوښتنې کولې ، کله په درس کې کله هم د ملګرو او ښوونځي په اړه ما هم ترې پوښتنې کولې. نرمه لهجه خوږې خبرې یې زما په ذهن کې پاتې کېدې ډیره شېبه سره وغږېدو ما ورته ویل چې کومه پوهنځۍ وایي هغې ویل چې غواړي ډاکټره شي خو زما له ډاکټرۍ ښه نه راتلل ما غوښتل چې حقوق ولولم له سیاست سره مې جوړه وه. آمنې وخندل

- ښه غواړې څارنوال صاحب شې ؟

- هو نو ته غواړې چې ډاکټره صاحبه شې ؟

دواړو وخندل ، کامران ویل چې غواړي انجنیر شي خو آمنې ورته وخندل.

- ورکه انجنیر مه کیږه شرم دی خلک به څه وایي چې درې خویندې ډاکټرانې دي پلار ډاکټر دی او یو زوی غواړي انجنیر شي.

شپه عجیبه تیره شوه ، ډیره ښه شپه زړه مې غوښتل چې ویده نه شو او ترسهاره له آمنې سره مجلس وکړم ، زه ورته د ابراهیم ادهم کیسې وکړم او هغه هم راته چوپ ناسته وي سترګو ته مې ګوري او موسکه وي.

سباته جمعه وه زړه مې ښه وو ګوندې آمنه ټوله ورځ له موږ کره وي زړه مې غوښتل چې سبا هم پاتې شي... خو چې چای مو وڅښلو نو رحیمي کاکا ویل چې نور نو ځي. زه ډیر خپه وم خاله ته مې وکتل هغه هم راواړاندې شوه او په سر مې یې لاس راتیر کړ.

- خاله پاتې شئ خو سبا به لاړ شئ.

- نه قربان باید لاړ شو زرلښت یو اځې پاتې ده د تره کره یې ده نن باید ورشو.

- خیر دی ما زیګر لاړ شئ.
- نه بیا به ګورو یوه بله ورځ بیا راځو.
نور نو کرار کرار ووتل ، په موټر کې سپاره شول. آمنې ته ډیره راته لاس خوځاوه چې موټر له سترګو پنا کېده آمنه مې زړه راننوته لا خوږه کېده او راباندې ګرانېده.
بېرته راغلم کور ته له پلار سره اوږد وغځېدم پلار اسویلی وکړ او پیاله یې ورنږدې کړه.
- خاله دې خیر یوسي ، دا یو چای یې دم کړ هم توره یې وکړه.
- خاله ښه ښځه ده.
- ولا رحیمي هم بد سړی ندی یو اځې لږ پیسه دوسته دی.
- خو ته خپله وایې چې سړی باید قانع وي او دا هڅه هم وکړي چې ټول مال ومنال د یوې چړچې نه کړي ؟
- نه ډاکټر یې پدې کیسو کې ندی هغه که قانع وای له ما او تا سره به یې لږ څه مرسته کړې وای حد اقل دومره خو یې کولی شو چې ما او تا یې په یوه کور کې اړولي وای ما یو دکان نیولی وای کار مې کولی او تا همراته پوهنتون ویلی.
نور نو د پلار دا سندرې پیل شوې چې ډاکټر ولا مرسته نه کوي او څه خو زما په زړه آمنه راننوته او بل ډول یې تسخیر کړی وم. پلار پورته شو یو کتاب یې راواخیست او مخ ته یې ونیو.
- پلاره تاخو دا ډیر وخت کتاب له یاده ویستلی وو ، رېښتیا هغه د ابراهیم ادهم د کیسو کتاب چېرته دی ؟
- نشته دی اوس.
- همدا په لاس کې خو د نوی کتاب دی ؟
- دا فارسي دی ، هغه په پښتو دی.
- ښه خو دا راکړه.
- ته ولې خپل کتابونه نه لولې ؟
- نه یوځل دا له نظره تیروم بیرته یې درکوم.
پلار ماته کتاب ونیو نور یې په ځان څادر راکش کړ او سترګه یې پټه

کړه بېرته سره وخوځېده سر يې راپورته کړ.
- وهلکه بې د ابراهيم ادهم له کيسو نورې هم ښې کيسې شته غواړې درته ويې لولم ؟
- نه دومره ندي ښې.
- نو غوږ شه يوه په زړه پورې کيسه درته ولولم ، دا تر دې ډاکټره رايادشوه چې دومره سترې سترې خبرې يې کولې.
وايي په يو ځای کې يوه زړه ښځه وه چې په دښته کې يې مالونه څرول ، هره ورځ به چې د باچا کاروان تيريده هغه به ورته ولاړه وه او د باچا احترام به يې کاوه ، بله ورځ په يوه غونډۍ ولاړه ده د باچا کاروان چې يې وليده نو لاندې يې ورته راغږ کړل.
- هی ! دا پاچا ته خو مې يو عرض حتماً ورسوئ.
وايي هغه ساتونکي حيران شوي دي چې دغه ښځه خو به هره ورځ د پاچا د احترام لپاره وه او کله به يې ژړل او کله به يې خاورو کې پښې غځولې وې د پاچا ستاينه به يې کوله ولې داسې په غرور سره خبرې کوي ؟
- وايه ورته وبه يې رسوو
- نه نن مهمه خبره ده ، حتماً به يې ورته رسوئ.
- ښه په دواړو سترګو وايه کنه.
- ورته ووايه چې زما زوی ځوان دی دا لور به دې ورته واده نکړې ؟
وايي ساتونکي سخت حيران شول چې دا ښځه څومره بد له شوې ده داسې په کبر کبر کې خبرې کوي ؟ وايي چې دا خبره تر پاچا پورې ورسېده ، پاچا وايي موسک شو او امر يې وکړ چې ورشئ په کوم ځای چې دا ښځه ناسته وه هغه ځای وپلټئ. وايي چې کله يې هغه ځای وپلټلو ترې لاندې خزانه وه.
- ښه.
- خونوره نو کيسه همدومره وه ، دا غټې غټې خبرې دنيا په خلکو کوي همدوره بس.
- نو دې څه فايده وکړه ، ولا بابا سخت مې د خزانې د کيسو سره لګي

نورې دې نه دي په ياد ؟
- په ياد مې دي.
- خو يوه بله راته ووايه.
- سمه ده د ببګا برخه هم خلاصه شوه او په دې شرط چې ته به هم را ته يوه کيسه لولې.
- سمه ده.
- نو وايي چې يو کس وو ډيره ارزو يې درلوده چې خزانه ومومي او پيسه داره شي د ورځې به هم ورسره همدا چرت وو او د شپې به هم ورسره همدا چرت وو ، يوه شپه يې خوب وليده چې يو کس ور ته وايي چې زه مامور شوی یم چې تا ته خزانه وښییم سړی ډير خوشحاله شوی دی نو وايي چې هغه کس ورته وويل چې غشی او ليندۍ درسره واخله هغه پورې غونډۍ ته لاړ شه غشی په ليندۍ کې کيږده او خوشې يې کړه چې هر ځای وغورځېده نو هلته به خزانه وي سړی ډير خوشحاله شوی دی سبا ته غونډۍ ته تللی دی غشی يې په ليندۍ کې ايښی دی کش کړې ده او غشی يې خوشی کړی دی غشی وړاندې يو ځای لګېدلی دی سړی ورغلی دی په ډيره ليوالتيا يې هغه ځای پلټلی دی خو هيڅ يې هم ندي ميندلي ، څو څو ځله يې يوې او بلې خوا ته غشی ويشتی دی او هغه ځايونه يې پلټلي دي خو څه يې ندي ميندلي ډيره غوسه ورغلې ده. ببګا يې بيا هغه سړی په خوب ليدلی دی په غوسه کې يې ور ته ويلي دي چې ولې دې غلط ادرس راکړی وو ، هغه کس ورته ويلي وو چې ما غلط ادرس نه وو درکړی دا پروسه دې غلطه پرمخ بېولې ده. غشی په ليندۍ کې کيږده ، ليندۍ بې له دې چې کش کړې نو غشی پرېږده چې غشی هر ځای ولګېده نو خزانه هماغلته ده. سړی سبا بيا له کلنګ ، بېلچې او غشي او ليندۍ سره د غونډۍ سرته ختلی دی. غشی يې په ليندۍ کې ايښی دی او بې لدې چې کش يې کړي نو پرې ايښی يې دی غشی يې په خپلو پښو کې غورځېدلی دی ، ژر ژر يې هغه ځای پلټلی دی که ګوري چې خزانه هماغلته ده. سړي له ځانه سره سر ښورولی دی او ويلي يې دي

چې داسې تر پښنو لاندې وو غشي ته ضرورت څه وو.
هې هې نو داسې غورې دي، ته هم خويشتنداره اوسه...
- ښه سمه ده، ښه کيسه وه بده نه وه.
- نوبت دې دی.
- زما يوه په ياد ده که دې نه وي اورېدلې.
- ته وايه.
- وايي چې د عبدالملک بن مروان په وخت کې يو جنګي سردار وو چې ډير شتمن هم وو يوه ورځ ورته عبدالملک بن مروان حکم و کړ چې له پوځونو سره لاړ شي او په روم کې وجنګيږي، سردار يې هم مني بيا ورځي د يو سوداګر زوی ته چې ښه نيک خويه او صالح ځوان دی هغه ته وايي چې زه د روم جنګ ته ځم، زه خپل مالونه تاته امانت سپارم که زه راغلم نو زما مالونه به راته وسپارې او که رانغلم نو لس برخې يې ستا او پاتې به مې خپل اولاد ته ورکړې او بې لدې چې ترې کوم سند واخلي مخ په روم لاړ. وايي چې دغه سردار هم په جنګ کې ووژل شو، مودې تيرېدې د دغه سردار اولاد بې پيسو شول او تصميم يې ونيو چې عبدالملک بن مروان ته د پيسو يو غوښتنليک وليکي، کله چې دغه غوښتنليک پاچا ته ورسېده هغه وويل چې څوک چې ووژل شي د هغه نور معاش هم پرې کيږي دا سردار ډير پخوا وژل شوی دی. له بلې خوا د سوداګر پلار هم پدې قضيه خبر شو زوی ته يې وويل چې اوس خو هغه سردار وژل شوی دی دا پيسې ماته راکړه زه اوس څه پيسې په لاس کې نلرم خو زوی يې ورته ويلي دي چې سر به درکړم مګر دا امانت به درنکړم. لنډه يې دا چې بله ورځ د سوداګر زوی د سردار د کورنۍ له وضعې خبريږي نو زامن يې راغواړي او ورته ټوله کيسه کوي بيا ورته وايي چې که ترې لس برخې راکوئ هم خپله خوښه موده که يې نه راکوئ هم خپل مال مو دی زه پرې کوم کار نلرم. وايي چې زامنو يې لسمه برخه ورکړه او نورې پيسې يې يوو وړې. بله ورځ پاچا دد غه سردار د زامنو د حال پوښتنه کوي څوک ورته وايي چې دهغوی وضعه اوس ډيره ښه شوې ده نو

عبدالملک بن مروان حکم کوي چې دا هلکان راولی تر څو ترې دا پوښتنه وکړم چې په لږ وخت کې یې دا دومره پیسې له کومه کړې هغوی خو ماته غوښتنلیک لیکلی وو . وایي چې د دغه سردار زامنو ورته ټوله کیسه وکړه عبدالملک بن مروان د سوداګر زوی چې اوس غریب شوی هم وو راوغوښت او د ټولې پاچاهۍ د خزانې مشر یې مقرر کړ وایي چې دومره شتمن شو چې په بغداد کې چې په ټولو نږدې تاټوبو کې ترې شتمن او معتبر سړی نه وو دا ددې لپاره چې په امانت کې یې خیانت نه وو کړی. ته هم پلاره په امانت ټینګ اوسه.
دواړو وخندل نور نو پلار بیا په سر څادر راکش کړ او کرار ویده شو ماته هم خوب راغی ویده شوم خو له آمنې سره ناست وم او سره خندل مو.

لسم څپرکی

له مینې د پلار خبرېدا :

بس نور ورځ په ورځ سره حیرانېدم ، له یوې خوا به مې زړه غوښتل چې آمنه مې لېدلې وای له بلې خوا مې له پلاره زړه نه کېده ، له بلې خوا مې په ازموینو هم چندان باور نه درلود ، خدای خبر چې پوهنتون او ازموینې به څرنګه شي ؟ بس په همدې سوچونو کې به ښونځي ته لاړم او په همدې سوچونو کې به بیرته راغلم.
یوه ورځ په دکان کې له پلار سره په کار اخته وم ، سوچ مې په آمنه کې وو له هغې سره په خبرو لګیا وم دهغې مخ ته مې کتل او زړه مې غوښتل چې ورسره یوائې وم ، کله هغه راته وژاړي کله ورته زه وژاړم ، له ځانه سره به مې فکر شو عجیب لیونې خیالو نه دي ؟ په همدې

فکرونو کې وم چې پلار په شا وټپولم.
- وهلکه عاشق يې که څه بلا وايم چې ازموينې د څرنګه شوې ؟
- نورې تمامې دي ، سبا نه بله ورځ د قرآن کريم او حديث شريف ازموينه ده نور نو تمام.
- ښه ولا ښه شو نور نو خوبو نه ريښتيا کېدو ته نږدې دي هه سبا بله ورځ به مې زوی ډاکټر صاحب وي به به به.
- نه ، بابايو څه شی مې په زړه کې دي درته ويې وايم ؟
- وايه کنه.
- زړه مې نه غواړي چې پوهنتون ته لاړ شم ،يعني فکر کوم چې پوهنتون به ونه شم ويلی.
پلار وخندل قلم يې د غوږ له شا څخه را واخيست او په چوکاټ يې سترګه پټه کړه بيا موسک شو ماته يې وکتل.
- ګوره زويه ته نن هغه ځوک يې چې پرون يې دې فکر کاوه او سبا به هغه ځوک وې چې نن يې فکر کوې پس فکر وکړه چې ويلی يې شې نو ويلی يې هم شې.
پلار عجبه درنه خبره وکړه ، همداسې مې بس په ذهن کې په شور او تاندی پاتې شوه بيا يې په مخ وټپولم او سترګه يې راته ووهله.
- زويه هر څه ته چې غواړې ورسېږې عاشقانه هڅه وکړه ، هڅه له تا رسېدل يې په خدای دي ته هڅه کوه او دزړه له تله هڅه کوه هله به يې نتيجې ګورې بې نتيجې نه پاتې کيږې.
- خو تابه هم هڅه کړې وه اوس به مو ولې په کابل کې کور نه درلودلای.
- ګوره بچک دوه مسئلې دي يو دا چې دا د طبيعت قانون ندی چې ټول خلک شتمن وي او په کابل کې دې کورونه ولري ، دوهم دا چې شهيد سردار محمد داوود خان ويلي دي: تصميم شرط اول موفقيت است. بچک چې تصميم ونيسې بيا عاشقانه هڅه وکړې او د ميړې هوډ ولرې په هيڅ ميدان کې به ماته ونه خورې ، که غواړې چې ترکاڼ شې که غواړې چې ستر سوداګر يا هم پاچا نو که هڅه وکړې نو ښايي

ورته ورسېږي که ونه رسيږي مزه يې حتماً ګوري ورته نږدې خو به شي.
- ولا که داسې آسانه وي نو خدای مې دې يوبل هدف ته هم ورسوي.
- لکه کوم ؟
- هغه نو تا ته نه وايم.
- بچک په ژوند کې له مور او پلار پرته تر ټولو ښه ، د ډاډ وړ او ګټور محرم بل نشته ، ما لوی کړی يې بچک د کونې په رګونو دې پوهيږم.
دواړو وخندل ، بيا راته ځير شو.
- ښه نو هزاره ده ، پښتنه ده تاجکه ده او که کومه جټه مټه ده ؟
ماوخندل يو ځل مې ځان پرې تيراوه ، خو بيا مې فکر شو دا مې دوهم ځل وو چې پلار ته دروغ وايم يو بل ځل مې هم ورته دروغ ويلي وو له ځانه سره مې په خپله تصميم نيولی وو بيا مې له ځانه سره قسم کړی وو چې هيڅ څه به مې له پلاره پټ نه وي ، خودا مسئله ډيره راته خجالتوونکې وه.
- نشم ويلی.
- ښه ښه پوه شوم.
- نو څوک ده ؟
- هه دا خو نو معلومه شوه چې څوک خو شته دي ؟ اې شيطانه.
- نه نشته دي مابل څه يادول.
- پوه شوم پوه شوم ، ګوره زويه ! ته اوس غټ سړی يې په خپله په خپل کار ښه پوهيږې ، د خپل ځان لپاره به نور پخپله تصميم نيسې ، په ژوند کې څو ځيزونه ډير قوي وي چې يوه يې هم د سکس قوه ده ، زويه دا د هر انسان اړتيا ده ولې هيڅکله هم لنډه ځمکه مه وينه ، اوږد فکر کوه اوږده راتلونکې په نظر کې نيسه ته دوه ورځې ژوند نه کوې او نه هم د يوې يا څو شيبو خندا لپاره پيدا شوی يې ، پس پدې اړه به هم يوه ورځ تصميم نيسې خو داسې تصميم و نيسه چې د عمر تر پايه پرې ډاډه وې.
د پلار خبرې راته يو څه تسکين راکړ نو مې جرآت پيدا کړ.

- نو درته ووایم ؟
- نه زه یې پېژنم.
- څوک ده ؟
- د خاله لور دې ؟
- هو
پلار څه شېبه په فکر کې وو ، نور یې نو ساعت ته وکتل.
- درځه دا اوږده فکرونه دي ، دداسې مسئلو په اړه هیڅکله هم په لږ وخت کې تصمیم مه نیسه او ټینګار هم پرې مه کوه چې د نورو لومړیتوبونو مخه دې نیسي.
دکان مو بند کړ ، مخ په کور روان شولو ، پلار ترمخ وو زه له شانه ، فکر مې سره ګډوډ وو هرڅه مې پلار ته ویلي وو خو دا سوچونه مې هغه ته نشو ویلی چې څرنګه پوهنتون ته لاړ شم او څرنګه هغه یوائې پرېږدم ؟
په لارې مې ترې د ابراهیم ادهم کیسه وغوښته ، پلار راته وکتل او موسک شو.
- یاره تاخو بیخي زه د ابراهیم ادهم د کیسو ګنج ولیدم ولا ختمې شوې نورې مې ندي په یاد.
- خیر دی هره ورځ داسې وایې بیا یوه یاد ته درځي.
- نور نو ته هم د فکر کولو یې ، دلوستلو یې او دذده کولو یې یوه به راته ته وایې یوه زه.
- سمه ده.
- نو پس صبر چې زه یوه را په یاد کړم... هه وایي چې ابراهیم اد هم عادل او مهربانه پاچا وو چې ډیر کله به د خپل رعیت د حال معلومولو لپاره په بدلو جامو کې ښار ته تللو او د خلکو حال به یې له نږدې کتلو.
یوه ورځ په بدله قواره په یوه تنګه کوڅه کې تیریده چې په کوڅه کې یې په یو پنځه کلن ماشوم سترګې ونښتې چې یو زوړ کمیس یې اغوستی وو په خاورو کې ناست وو کله به یې ژړل او کله به یې خندل

، کله به يې خاورې په ورو موټو کې راپورته کړې او په سر به يې وشيندلې. دې صحنې ابراهيم ادهم ته خوند ورکړ او څو دقيقې ورته ودرېده.
ډېره شېبه ورته حيران ولاړو وو له ځانه سره يې وو يل: ياخدايه ! دا څه اسرار دي چې زه يې له دغه واړه ماشومه وينم ، کله ژاړي او کله هم له ځانه سره خاندي ؟ بيا يې نيت وکړ چې ورنږدې شي او پوښتنه يې وکړي. له اس څخه ښکته شو او ماشوم ته ورغی. چې په دې شېبه کې ماشوم بيا په ژړا پيل وکړ او ابراهيم ادهم ترې پوښتنه وکړه چې ولې کله ژاړې او کله خاندې ؟
هغه پنځه کلن ماشوم يې په مخ لاس راکش کړ او له اوښکو په ډکو سترګو کې ابراهيم ادهم ته وکتل او ويې ويل: اې سلطان ابراهيم ادهمه ! زه خو ددې لپاره خاندم چې زما او ستا روح د اسرارو په نړۍ کې سره نږدې وو چې تا له ځانه سره وويل چې زه دغه ماشوم ته سلام ورکړم او کنه ؟
سلطان ابراهيم ادهم خپل شاوخوا ته وکتل چې په کوڅه کې له هغه او ماشوم پرته بل څوک نه وو بيا يې وويل: ګله ته څه پوهېږې ؟ چې زه ابراهيم ادهم يم ؟
ماشوم بيا وخندل او ويې ويل: اې پاچا زه په همدې خاطر خاندم چې وايې څرنګه دې وپېژندلم ؟ دا دخدای اسرار دي چې زه پو هېږم او ته نه. ابراهيم ادهم وويل: ښه نو دا ژاړې بيا ولې ؟ ماشوم ځواب ورکړ: اې ابراهيم ادهمه ! کله چې زما مور د پخلي لپاره اور بلوي نو لومړی واړه واړه لرګي راټولوي بيا پرې ستر لرګي ږدي او بيا اور ورته کوي کله چې واړه لرګي اور واخلي نو وروسته بيا ستر لرګي هم سوځي اوس زه ويرېږم چې خدای ناخواسته زموږ وړو له لاسه غټان ونه سوځي او په همدې خاطر هم ژاړم.
ابراهيم ادهم بيا پوښتنه وکړه: نو دا خاورې ولې په سر شيندې ؟
ماشوم ځواب ورکړ چې اې سلطانه ! زه ددې لپاره خاورې په خپل سر شيندم چې ددې وړتيا او لياقت نه لرم چې په هغې له پاسه پښې

کیږدم او وګرځم نو له همدې کبله یې په سرا چوم. ویل کیږي چې دا ماشوم حضرت امام مالک رض وو.
پلار راته وکتل او موسک شو.
- ځه ورک شه نور دې نو ستړی کړم اوس به نو دیګ هم ته کړې او کالي به هم پریمنځې.
- سمه ده.
- وایه کنه اوس ستانوبت دی.
- ښه سمه ده خو که د ذده نه وي.
- ښه وایه.
- وایي چې ابراهیم ادهم چې کله پا چایي پرېښوده او مخ د مکې په لوري روان شو نو ډېر ځایونه یې مزدوري و کړې، یوځل په یو ځای کې د انارو په یو باغ کې باغبان شو او ځان یې د باغ خاوند ته ور و نه پیژانده. یوه ورځ د باغ خاوند باغ ته ورغلی دی او ابراهیم ادهم ته یې ویلي دي چې ورشه یو ښه شرین انار راوړه، ابراهیم ادهم تللی دی یو انار یې ورته راوړی دی کله چې د باغ خاوند هغه خوړلی دی نو ادهم ته یې ویلي دي چې ورشه شرین راوړه دا شرین نه وو. ا براهیم اد هم بیا تللی دی بل انار یې ورته راوړی دی هغه چې یې خوړلی دی بیا یې ادهم ته ویلي دي چې دا هم شرین نه وو، ته څرنګه باغبان یې چې دومره وخت دې په دې باغ کې هم تیر شو تر او سه دې د باغ خواږه او تروش انار ندي پیژندلي؟ ابراهیم ادهم ورته وویل چې زه باغ ساتم د انارو په مزه نه پوهیږم ځکه چې نه مې ده کتلې. وایي چې د باغ څښتن دا واوریدل نو ویې ویل چې پس ته نو ابراهیم ادهم یې.
- ښه
- خو ختمه شوه.
- دا کیسه له کومه شوې ده؟
- نو زه څه خبر یم په یو کتاب کې مې لوستې ده.
- دا له ابراهیم ادهمه په خپله نقل شوې ده دا کیسه خپله هغه کړې ده.
- په دې یې نو نه پوهیدم.

- پاتې هم لري.
- هغه څرنګه ؟
- لدې ځایه تللی دی بل ځای مزدور شوی دی...
- ښه نو.
- ولا اوس مې په وس کې نشته څه ژر کوه دیګ وکړه ، چې کالي هم دواړه پریمینځو.
- ښه سمه ده.

یو ولسم څپرکی

پوهنتون ته تګ:

بېګامې له ځانه سره سترګې پټې کړې وې ، ډیره شېبه مې فکر کاوه ، یا خدایه ! زه به سبا ځم پوهنتون ته پلار ته به دیګ څوک کوي ؟ بې له ما به څرنګه خوب ورځي ؟ او څرنګه به یې یادیږم ؟ یا خدا یه ! زه دې همداسې پیدا کړی یم بې پلاره به څرنګه خوب راځي ؟څرنګه به بې له پلاره ډوډۍ خورم ؟ او څرنګه به بې له هغه ژوند کوم ؟ درسونه مې هم سخت دي ؟ پلار هم ضعیف دی؟ بس په همدې فکرو نو کې د پلار خوا ته غځېدلی وم ، چې پلار راډیو بنده کړه او پورته شو.
- زویه کالي دې سم کړل ؟
زما ستونی غریو نیولی وو ، پلار ته مې وکتل او بیا مې وړا ندې دستکول ته وکتل.
- هو.
- بهبه نور نو اسدجان د مسافرۍ شو ، خدایه ! څومره لوی یې دا زما ارزو وه چې یوه ورځ وګورم زوی مې پخپله چېرته ځي پخپله ځان ته

فکر کوي او په خپله د خپل ژوند او راتلونکي فکر کوي. بچک دا ډېر لوی ویاړ دی ته نور غټ شوی یې.

- خو ماته سخته ښکاري.

- لیونکه ، تر قیامته به دې د پلار په خوا کې وې ؟ دا انسانان ټول همدا سې دي ، دا قانون دی ، ته تر اوسه لدې قانونه بې خبره پاتې یې ؟ تر اوسه پدې نه پوهیږې چې هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه ؟

پلار موسک شو بیا یې په مخ وټپولم ، خو زما فکر خراب وو ، له یوې خوا به مې پدې چرت سم شو چې آمنه به ووینم لږ ترلږه یو ځل خو به یې ووینم څومره به راته خوشاله شي. زه به هم ورته ډېري د ګلوباغې شنې کړم هغه به هم راته غورې وکړي آخر هغه هم خپل مقصد ته ونه رسېده غوښتل یې ډاکټره شي خو خدای خبر چې اوس به نو څه کوي کور به کیني که به څه کوي ؟ زه د هغې په ځای ډاکټر کیږم خندا راغله او موسک شوم. پلار راته وروځې کش کړې او ویې خندل.

- چېرته رسیدلی یې ؟ ګوره پام کوه دا د ځمکې خلکو ته هم لږلږ ګوره دومره هم تیز مه ځه ، دوهمه ګربته ، هغه یوه ورځ چرت نیولی وو چې ور ننوتلم نو را پورته شو راته غوسه شو ماویل چې څه خبره ده ویل یې چې نور یې نو د جرمني د الوتکې ټیکټ کړی وو او مخ په جرمني روانېده چې زه یې مزاحم شوم.

پلار ډیره شېبه تسکین را کړ ، په کابل خو زه بلد وم ، خو بیا یې هم ډېرې لارې ګودرې راته وښودې زه ډېر ورته شله وم چې هغه هم راسره لاړ شي خو هغه به ځان په بله کړ سر به یې ګراوه او راته موسک به شو.

- ډاریږې چې ورک به شې ؟

- نه څه ووړ خو نه یم.

پلار خندا واخیست.

- هو اوس خو نو غټ میړه یې.

ماهم وخندل خو اوس نو هغه وختونه تیر وو چې په دې خبره به مې ورسره جنګونه کول.

- ګوره زویه چې په خپله لاړ شې دا ښه ده، زه هم په یو دوه اونیو کې حتماً درباندې ګرځم او بل دا چې ته به له خیره نور غټ سړی شوی وې ډاکټر صاحب به وې په ترکانۍ پلار به شرمیږي هسې دې ولې آبرو وړم.

ماته غوسه راغله خو بیا مې همداسې وخت له ځانه سره انځور کړ خو بیا مې له ځانه سره وویل چې یو ځل سړی له یو چا پیدا کیږي هغه یې لویوي بیا یې په قواره وشرمیږي دا به هسې معنی لري لکه چې پخپل خلقت شرمیږي دا به نو څومره پست انسان وي ؟.

ټوله شپه مې رنګ رنګ خوبونه لیدل، سبا مې دستکول راواخیسته، پلار هم راسره را روان شو، په لارې یې راته نور هم ډیر نصیحتونه وکړل، د خدای زور پیسې یې هم په جیب کې راواچولې بیا یې را ته وویل.

- زویه باور وکړه چې راباندې ګران یې، خو ته هم زما لپاره په خپلو درسونو کې کوښښ وکړه چې هرڅومره پیسې دې په کار بدلې حال رااستوه زه یې درته استوم چې هیڅکله هم له ډاکټرخیلو پیسې ونه غواړې هرڅه درته زه اخلم.

رنګارنګ فکرونه راسره وو، له یوې خوا خوښي، له بلې خوا له پلاره خدای پامانې ډیر عجیب حالت وو، پلار ته مې وکتل او موسک شوم پلار هم وروځې کش کړې په سر مې یې لاس راتیر کړ.

- وایه زویه هیڅ خبره په زړه کې مه ساته بیا ژوبلیږي.

ما وخندل عجبې خبرې به یې کولې هر ډول حالت به یې له سړي په یو یادوه خبرو کې لیرې کاوه کله کله به مې له ځانه سره ویل چې زما پلار یواځې خدای د زوی د روزلو لپاره پیدا کړی دی، آخر بیخي جادوګر پلار دی.

- پلاره خیر دی پوهیږم چې حوصله درسره نشته خو دا یوه غوښتنه یواځې یوه غوښتنه.

- وایه بچک ته سراسر غوښتنه یې.
- یوه د ابراهیم...
- په دواړو سترګو بچک تیاری نیسه چې دا یې یوڅه سخته ده باید ټوله دې په یاد وي.
- سمه ده.
- غوږ شه.
- غوږ یم.
- وایي چې ابراهیم ادهم ناست وو یو کس ور ته راغی او ور ته ویې ویل چې اې شیخه ما په خپل ځان ډیر زیات ظلم کړی دی ماته داسې یوه خبره وکړه چې لکه امام یې له ځانه سره ګرځوم. ابراهیم ادهم ورته وویل: که له مانه دا شپږ خویونه یاد کړې نو بیا به در ته هیڅ هم زیان ونه رسوي.
لومړی: داچې ګناه وکړې نو دخدای روزي مه خوره. هغه کس وویل چې دا نو څرنګه ممکنه ده څه شی چې په عالم کې دي ټول دهغه ښتن دي نو زه به داسې څه د خوراک لپاره له کومه کړم چې هغه نه وي پیدا کړي؟ ابراهیم ادهم ورته وویل چې پس دابه نو ښه وي چې هم یې رزق خورې او هم یې له قوانینو سرغړونه کوې او ګناه کوې؟
دوهم: داچې ګناه وکړې نو دخدای له ملکه بهر شه. سړي وویل چې دا خو ډیره سخته ده شرق او غرب هرځای چې فکر کوې دهغه ملک دی نو چیرته لاړ شم؟ ابراهیم ادهم ورته وویل پس نو دابه ښه وي چې دهغه په ملک کې اوسې او ګناهکار اوسې؟
دریم: داچې ګناه کوې نو داسې ځای پیدا کړه چې خدای دې ونه ویني. هغه کس ورته وویل چې دا کله ممکنه ده چې یو کار وکړم او له خدایه پټ وي له هغه چا چې عالم غیب السموات ولارض دی. ابراهیم ادهم وویل نو ستا په نظر دا ښه خبره ده چې دهغه رزق خورې په ملک کې یې اوسې او له هغه ونه شرمیږې او ګناه وکړې؟
څلورم داچې کله درته ملک الملک ستاد روح اخیستو له راغی نو ورته ووایه چې ماته وخت راکړه ترڅو توبه وکړم. هغه سړي وویل چې

هغه به هیڅکله له مادا قبول نکړي. ابراهیم ادهم وویل چې پس ته چې نشې کولای چې مللک الملک دیوې شپې لپاره له ځانه لیرې کړې نو پس وړاندې لدې چې راشي نو توبه وکړه.
پنځم دا چې کله درته نکیر او منکر راشي دواړه له ځانه لیرې کړه هغه سړي وویل چې هیڅکله به زه دا سې کار ونه کړای شم، ابراهیم ادهم وویل پس دهغوی ځوابونه ورته چمتو کړه.
شپږم دا چې کله له قیامته ورسته فرمان راشي چې ګنهګاران بوځئ دوژخ ته، ته ورسره مه ځه هغه سړي وویل چې آیا شونې به وي چې زه په پرښتو غالب شم؟ ابراهیم وویل چې پس ټوله کیسه همدا سې ده لکه دا ودې چې ویل. وایي چې هغه کس توبه وکړه او شپږکلونه په توبه کې وو ترڅو یې له دنیا سترګې پټې کړې.
پلار ماته وکتل، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځېدې، لاس مې یې ورونیو او په لاس کې یې تخته کړ.
- زویه هر کار چې کوې نو معنویت له یاده مه باسه، دین ته پوره پوره پام کوه، له هرډول اضطرابه به خلاص وې په ځان به متکي وې او تل به ډاډه وې.
پلار بس چې څومره غږېده خبرې یې اغیزناکې کېدلې، نورنو د موټرو اډې ته رارسېدلي وو، په تندي یې ښکل کړم او نور رانه روان شو.
کله چې یې راته شا شوه په اهمیت یې پوه شوم، پلار پلار... پلار پلار. عجیبه کلمه ده؟ څومره رازونه پکې نغښتي دي؟ خو حیف چې په اهمیت یې نه پوهیږم.
نور مې نو په موټر کې د پلار په کیسه فکر کاوه او آمنه مې جګه سترګو ته ولاړه وه فکر کولو ته یې نه پرېښودم له بلې خوا مې پوهنتون په نظر کې وو او کله کله خو به مې نورنور څیزونه هم یاد ته راتلل، له ځانه سره مې وویل چې په څوکلونو کې مسئولیتونه څومره ډیر شول، باید فکر وکړم. باید فکر وکړم، په دې سږ کال کې مې مسئولیتونه څومره ډیر شوي دي؟ خدای خبر که خدای موږ ته

داسې قوي ذهن نه و اى راکړئ نو دوه کاله ورسته خو به مې سر چاودېدلى واى.
لدې سره زموږ د يوې ښوونکې خبره رايادة شوه ، په ټولګې کې يې سترګې ګرځولې ماته يې سترګې ونيوې.
- اسد جان د افغانستان د سلو ولسواليو نومونه به ياد کړې.
ما وخندل.
- مګر د انسان ذهن څومره قوي دى ؟
- ډير قوي دى ډير قوى دى ، افلاطون د خپل ذهن په سلو کې له پنځه ويشت برخو استفاده کړې وه پاتې يې همداسې بې کاره پروت وو.
اوس مې يې دا خبره سمه نه يادېده چې هغې افلاطون وښود که بل څوک بس په همدې فکرونو کې وم له وړوکتو به نيولې دښوونځي ، دکان او هر ځاى يوه يوه صحنه مې له سترګو تېرېده ، له ځانه سره مې وويل چې عجيب دى د دنيا قانون هم ، که پخوا نې نه واى اوس به موږ څرنګه ژوند کولو ، ګوره دا دپخوانو تجربې دي چې نن موږ پرې تر دغه ځايه راسېدلي يو. ښه کارونه يې تکراروو او نورې ښېګڼې پرې مومو او له بدو يې ځان ساتو ترڅو له ډيرو بدو ځان وساتو. نور مې نو پلار سترګو ته ودرېده د هغه يوه يوه خبره مې له ذهنه تېرېده ، بيا مې آمنه يادة شوه او همدسې مې ذهن سرګردانه ګرځېده او دسترې ژوند په ګرم ښار يې وزرونه خلاص کړي وو ماهم ورسره ددغه ښار ګرمې سندرې ته غوږ کيښود او کرار کرار مې سترګې سره ورغلې وې چې يو سوالګر مې د فکر نړۍ سره وخوځوله ، سترګې مې ورپورته کړې چې سوالګر ځير ځير راته وکتل سخت ترې ووېرېدم يو خو عجيب جامې هم وې بل يې بل رنګ کتل ډير ترې وډار شولم ، د پلار کيسه مې رايادة شوه هغې نور هم وويرولم.
پلار کيسه کوله وايي يو پاچا وو ډيره دبدبه يې درلوده ، ډير ظالم او بې رحمه پاچا هم وو ، يوه ورځ يې تصميم ونيو چې په يوه ميله له ښاره بهر ووځي ، ښه تيارى يې ونيو ، د خداى زور اسونه او شان او شوکت يې ورسره برابر کړل په ډيره خوښۍ له ښاره مخ په بهر روان

شو ، کله چې له ښاره وتلو نو په لاره کې يو سوالګر ورته ودرېده ، لاس يې ورته وخوځاوه او ورته ويل يې چې صبر وکړه پاچا په ډېر کبر کې ورته ودرېده .
- څه دي ؟
- په غوږ کې يې درته وايم .
وايي پاچا ته ډېره غوسه ورغله بيا يې په ډېر غرور غوږ ورنږدې کړ .
- وايه .
هغه سوالګر يې وايي کرار په غوږ کې وويل .
- زه عزاريل يم غواړم چې روح د واخلم .
وايي چې پاچا يوځل بيا ورته وکتل ، په چرت کې شو بيا يې ځير ځير ورته وکتل ، نور يې ورته په زاريو پيل وکړ .
- دومره مجال راکړه چې بيرته کور ته لاړ شم ، اولادونه مې ووينم او دوه رکعته لمونځ وکړم .
وايي سوالګر ورته وويل .
- نه ماته امر شوی دی .
پاچا چې ورته هرڅومره زارۍ وکړې خو هغه سړي ونه منله ، وايي ځای په ځای يې ترې روح واخيست او له اس څخه راوغورځېده او سوالګر له سترګو پنا شو .
په همدې چرتونو کې وم ، سوالګر ته مې نيغې سترګې نيولې وې ، خو هغه موسک شو له ما تير شو بل ته يې لاس ونيو . ما سترګې پټې کړې ، خولې رابانديې ماتې شوې وې ، عجيبه وورېدم بيا راته د ابراهيم ادهم قيصه ياده شوه چې بايد هيڅکله هم خدای سړی هير نه کړي ، ځکه نه ملک الملک له ځانه شړلی شو ، نه مو هم له نيکر او منکر سره زور رسي نه هم په قيامت کې د دوژخ له عذابه ځان ژغورلی شو ، څه ښه وخت دی د توبې لپاره څه ښه فرصت دی ، بس همدا سې مې په چرتونو کې سترګه پټه شوې وه .

دوولسم څپرکی

پوهنتون

بس چې ورځ تیرېده نو زړه مې تنګېده ، په کوټه کې راسره ملګري به خوشحاله وو ، ښایي هم نوی یې کابل لیدلی وو او چې مازې به له درسه راغلو بهر به ووتل ، د پوهنتون لیلیه راته عجیبه ښکارېده ، د سپلو ډوډۍ بېګانۍ نخودي او لوبیایي ډوډۍ چې وردګ به پرې ماښام ټوقې شروع کړې مګر کتابونه به وغورېدل ، ځان مې عجیب احساساوه یواځې خو په عین حال کې به مې داسې احساس کاوه لکه چې د ټول هیواد کورنۍ مې راسره دي خو یواځې پلار به مې چې یاد شو نو هر څه به مې له یاده ووتل ، چې کوټې ته به راغلم نو دیګو نه به مې چې پریمنځل ، کار به مې چې کاوه او بیا به چې ویده کېدم پلار به مې ذیغ سترګو ته ودرېده ، دهغه ښکلې خبرې ښکلې کیسې او ښکلي نصیحتونه.
په تخت ناست وم کتاب مې په لاس کې وو ، چرت مې ګډوډ وو یو وردګ ملګری مې راننوت ، تل به یې خوله له خندا ډکه وه ، اوږده نرۍ لوړه قواره یې ډېره په زړه پورې وه ، موږ به ډاکټر زړګی بالـه او تل به مو پرې ټوقې کولې ، خو دهغه له ټوقو به مو ښا غوښته چې یوځل به یې په ټوقو شروع وکړه بیا به نو د چا پلار هم ترې نشو خلاصېدی.
لوښي یې پریمنځلي وو ، په میز یې کېښودل ، لاسونه یې په دستمال وچ کړل ، هینداره یې مخ ته ونیوه او په ږمنځ پسې یې هغه خوا دې خوا کتل بیا یې شوخي پیل کړه.
- وهلکه ، رنځوره ، ناروغه په زړه ویشتله غزني چیه راځه بهرلاړ شو لږ سترګې به خوږې کړو دا دکابل نجونې دې انتظار کوي وآیي چې په کوټه ننوتلی دی راودې وځي یادیږي مو.

- ډاکټر زړګی وروځي هغه يې بس دی.
- نه زړګی نو د څه شي دی ، دغزني چي غوندې قوارې چې نجونې يې سلامۍ ته کتار ولاړې وي نه راوځي او زړګی وروباسئ ظالمانو په دا ښو مغزونو .. پورته پورته غزني چيه نن به راباندې ځان ووهې.
- پرې مې ږده وروړک مې يې اعصاب مې ګډوډ دي درسونه خو دې خپله وليدل ؟
- بلا پدې درسونو پسې کړې پورته وايم چې حوصله نوره نشته که نه وي ګوره بيا خو نو پوهيږې.
زړګی ډير مسلمان ځوان وو ، تل به يې د قران تلاوت کاوه ، يو لمونځ يې بې جمعې نه کاوه خو په عين حال کې دهغه خبره سخت د خولې چړپند وو چې څه به يې وويل بس ويل يې. بهر به چې ووتلو نو يابه د کارته پروان تر جوماته لاړو يا به مو د سبلو په مخ کې منډې وکړې او بيرته به ستړي ستړي کوټې ته راتلو ، هغه په سترګو هسې ښکارېده تا به ويل چې له سره به درسونه نه وايي خو په ټولګي کې يې بيا څوک دهغه خبره بچو نه وو چې ترې کړت وو هي ، په انګليسي يې روانې خبرې کولې ، عربي خو يې په ټېکه اخيستې وه اردو يې هم کله کله ويله او روسي خو يې نو د سياست په اړخ کې تکيه ګاه وه ډير تکړه ځوان وو ، هغه به ماته ويل
- ډير روی غزني چی يې.
د روي معنی چالاکه ده هغه به هر چاته ويل چې فلانی روی دی.
خلاصه په زور يې ورسره بهر وايستلم ، خو زما چکر ته زړه نه کېده درې مياشتې مې پلار نه وو ليدلی وو ، يوه مياشت وړاندې د خاله دوی کره لاړم آمنه مې وليدله ، ريښتيا يې هم راته وژړل له ډيرې خوښۍ يې وژړل بيا پټه بلې کوټې ته لاړه ، ډاکټر راته ويل چې پلار راته ليک استولی دی ، پلار په ليک کې ډير ښيزونه راته ليکلي وو ، ټولې يې ښکلې کلمې ليکلې وې ، دهغه خط ډير رنګ بنګ خط وو ، يوائې يې يوڅو ټکي ښه ذده وو ، چوکاټ ، ته درې ، څنګ درې ، پله ، سردرې ، کچالک او داسې نور چې هغه به يې د خپل کار لپاره

په هغه زړه ځیرې ځیرې کتابچه کې نوټ کول.
مازیګر مې زړه تنګ وو ، راغلم کتابونه مې راواخیستل ، آمنې مې له هرڅه غیره چاپیره کړې وه ، د شپې مې هم دهغې سترګې په خوب لېدلې دورځې مې هم دهغې خبرې ، کتل او حرکات له نظره تېرېدل.
په تخت اوږد غځېدلی وم چې ډاکټر زړګی رانںوت ، له خوښۍ یې پورته پورته ټوپونه وهل.
- ښه بالاخره ماهم ولید ، یاخدایه ته یې ورته وساتې دواړه څومره یو بل ته ورته دي څومره ښه دي وای وای.
- څه خبره ده وه وردګه ولې دې بیا اډونو بخار کړی دی ؟
- پرېږده دا خبرې ، زیری به مې څه شی وي ؟
- د څه شي زیری ؟
- ووایه زیری به مې څه شی وي ؟
- ښه خو چې څه دغوښتل کنه ووایه ؟
- د ابراهیم ادهم سیوری راغلی دی.
- هې ؟ ریښتیا وایې ؟
- ولا باالله.
بس راټوپ مې کړل ، یاخدایه ! دا څرنګه شېبه ده ؟ ډاکټر زړګي زما ټولې کیسې اورېدلې وې هغه به زما پلار د ابراهیم ادهم سیوری با له کله کله به یې ماته هم ویل چې د ابراهیم ادهم سیوری. بهر راووتلم که ګورم چې ډاکټر رحیمي د موټر په مخ کې ولاړ دی او په محصلینو کې ګوري.
- سلام.
- سلام سلام جوړ پخیر. بهبهب
ما شاوخوا کتل ، ډیر خپه شوم ، پلار چې نه وي تا په بلا وهم ، وخورې دا ستره خبټه او تنګه دریشي له ځانه سره غوسه راغله ، چې له شانه راباندې چا لاس کېښود ور ومې کتل چې پلار روو ، له ډیرې خوښۍ مې ورته وژړل ، ډیره شېبه مې په غیږ کې نیولی وو ، او ورته ومې ژړل پلار هم ډیره شېبه خپله ژړا سره قابو کوله وروسته یې راته

وويل.
- ګوره ليوني ته څه په لندن کې خو نه اوسې درې مياشتې کيږي چې نه مې وې ليدلی.
خو زما په دې خبرو سر نه خلاصېده ، ډېره شېبه مې مخامخ ورته وکتل ، هغه پلار نه وو چې په ترکانۍ کې به يې لنډه کميس او ستر پرتوګ اغوستی وو ، هماغه د اختر جامې يې اغوستې وې او توره لنګۍ يې هم تړلې وه ، ډېر ښکلی شوی وو ، خو له قوارې يې مالومېده چې ډېر ضعيف شوی وو. ډاکټر راته مخامخ وکتل موسک شو.
- ګوره ورته واړه ته خوار ؟ ورشه انډيوالانو ته ووايه چې نن شپه بل ځای ځې ، ځه ورشه هله بچو.
بس له ډېرې خوښۍ مې داسې منډې راوکړې چې مه يې کوه پوښتنه ، ډاکټر زړګی مې له ډېرې خوښۍ کلک مچې کړ او ورته و مې ويل چې زه نن شپه ځم د خاله دوی کور ته مې هغه هم موسک شو څه يې ونه ويل.
ماښام د خاله دوی په کور کې وو ، زه ډېره شېبه د پلار خواته ناست وم ، د پلار نصيحتونو ته مې غوږ نيولی وو ، آمنه هم مخامخ ناسته وه ، خولې ته يې ټيکری نيولی وو موسکه موسکه کېده ، ډېره شېبه مې کله په هغې کې سترګې ګنډلې او کله به د پلار مخ ته ځير وم ، ډاکټر ته نور خوب ورغی هغه اجازه وغوښته او ووتلو ، ما پلار ته کتل ، ورته موسک شوم.
- پلاره د ابراهيم ادهم نوې کيسه دې راته ليکلې او که همداسې يې راته وايې ؟
پلار په زوره وخندل ، د آمنې خندا مې نور هغه د چا خبره د زړه د کوټې تير مات کړ ، خاله هم په خندا له بهره راننوته ، يوځل يې ماته وکتل بيا يې پلار ته وکتل چې له خندا خوشېده او بيا يې آمنې ته وکتل ، آمنې هم ټيکری په خوله ومنډلو او مور ته يې وکتل په خندا کې يې ورته وويل.

- آخې مورې کوچني پلار پيدا کړی دی د ابراهيم ادهم کيسه ترې غواړي.
خاله هم له خندا شنه شوه ، ډيره شېبه ولاړه وه بيا يې چای جوشې ټولې کړې او مخ په بهر ووته ، ما آمنې ته وکتل ، هغې شاوخوا وکتل بيا يې په پلار کې سترګې وګنډلې چې پلار نسوار توف کاوه هغې سترګه ووهله او موسکه شوه له کوټې ووتله.
نور نو زه او پلار يوا ځې پاتې شو ، پلار را ته ډيرې غورې کړې ، د کور په اړه د دکان او ترکانۍ په اړه څه کارونه يې چې کړي وو ، کوم پورونه چې راختلي وو ، کوم پورونه يې چې اوس په خلکو باندې شوي وو ، ډيره شېبه راته وغږېده ، نور نو دخوب وخت وو ، خاله راغله او به يې راوړې نور نو هغه لاړه موږ يې په کوټه کې پرېښودلو ، بيا مې پلار ته وکتل او هغه هم راته موسک شو.
- ښه نورې څه غورې دي ، کابل درته څرنګه دی ؟
- بس بد ندی.
- سات دې تير دی کنه ؟
- هو ښه يم بس له درسونو سره بوخت يم.
ډير مې زړه غوښتل چې په خوا کې يې وغځېږم او د اوو ټګانو نکل راته وکړي يا هم د ابراهيم ادهم يوه نوې کيسه راته ولولي خو نور نو له ځانه شرميدم ، غټ ميړه يم ، غټ ميړه يم.
سهار هم پلار ويل چې ځينې ځينې څيزونه اخلي نور نو کور ته روانيږي ، زما پرې زړه نه کېده چې ترې خدای پاماني وکړم ، سهار يې راته په جيب لاس وواهه بيا يې دخدای زور پيسې راته ونيوې ما پيسو ته وکتل خندا راغله.
- هغه پخوانۍ مې هم لاندي مصرف کړې.
- بد دې کول، کنجوسي مه کوه ، کله کله چې بازار ته ځې له همزولو ځان مه ټيټوه ، که د ترکاڼ زوی يې خپل شخصيت خو دې جلا دی.
- نه بابا کاشکي د نړۍ ټول انسانان تا غوندې وی.
- هو نور به نو عجب اتڼ جوړ وای.

بیا یې هم وخندولم او په خندا مې ترې خدای پامانې واخیسته ، نور نو پلار هم لاړ او زه هم لیلیې ته راغلم ، ډیر مې زړه غوښتل چې هیڅکله هم ترې جدا نشم ، خو بیا به مې د پلار هماغه خبره رایاده شوه چې دا د طبیعت قانون دی څومره چې پر مختګ کوې هومره به د مینې مزې هم سستیږې او هومره به سرګردانی ډیریږې.

د یارلسم څپرکی

آمنې ته لیک:

له یوې خوا ورځ په ورځ درسونه سختیدل له بلې خوا د پلار یاد وو ، د آمنې یاد وو ، هیڅ نه پوهیدم لکه لیونی کیږم چې داسې احساس مې کاوه چې ژوند پوچې په سر اخیستی ، کله به مې له ځانه سره ویل چې پوهنتون به هم ونه ویلی شم ، کله به مې ویل چې که آمنه زما نصیب نشوه نو په هغه ورځ به ځان وژنم کله به څه فکرونه وو کله څه ؟ خو بیا به مې د پلار خبره رایاده شوه چې ویل یې ته نن هغه څوک یې چې ته پرون هغه څوک وې چې نن ورځې درته انتظار کاوه او نن ورځ هغه څوک یې چې سبا درته انتظار کوي او سبا به هم هغه څوک یې چې نن یې فکر کوې ، پس مثبت فکر کوه او هڅه کوه ، بیا مې خپلې کتابچې ته وکتل په وقایه مې یې لیکلي وو ، راتلونکی په هغه چا پورې اړه لري چې هیله یې لري او په هغه ټینګ ولاړ وي ، له ځانه مې سر وخوځاوه او نور مې ځان ته ډاډ ورکاوه رینښتیا هم پرون مې فکر کاوه چې پوهنتون ته به ځم دا دي پوهنتون مې یو سمستر ختم کړ او باید وړاندې فکر وکړم زه کولای شم رینښتیا هم کولای شم.

یوه ورځ مې کتاب راسره واخیست ، په چمن کې ورسره پریوتم ، خو درس خوند نه راکاوه ، زړه مې غوښتل چې د آمنې په اړه فکر وکړم ، څرنګه به ورته خپله مینه ووایم ، آیا هغه هم راسره همداسې مینه لري

؟خو چې د هغې حرکات به را یاد شول نو بیا به مې له ځا نه سره وو یل چې هغه به هم لکه زه اوس په ما کې فکر کوي. قلم او کاغذ مې راواخیست ، زړه مې غوښتل دومره اوږد لیک ور ته ولیکم چې دوه ورځې یې لولي.
مینې ، سلامونه ، درنښتونه او نېکې هیلې
وروسته:
ډیر وخت مې زړه غوښتل چې دومره اوږد لیک در ته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې ، زړه مې غوښتل چې په زړه کې مې ستا د خندا او ستا د خیرې تصویر په کاغذ درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې خپلې ټولې ارزوګانې درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې داسې لیک درته ولیکم چې تر اوسه په نړۍ کې هیچا هم نه وي لیکلی ، او زړه مې غواړي چې ته هم داسې لیک راته ولیکې چې خپلې ټولې مینې دې پکې انځور کړې وي ټولې ارزوګانې ، خوښۍ او د زړه ټول حال.
میاشت وړاندې چې له پلار سره درغلی وم ، تا راپورې وخندل چې ماله پلاره د ابراهیم ادهم کیسه وغوښته ، زړه مې غواړي چې له پلار وروسته راته ته کیسه ولولې ستا په خوا کې ویده شم او ته راته نصیحت وکړې ، زما هره خبره واورې او بیا موسکه شې.
زه د ارزو څوک یم ، پلار ارزومن روزلی یم او تل مثبت فکر کوم ، زړه مې پخوا هم راته ویلي دي چې یوه ورځ به مې خدای نصیب کړي چې ستا خندا نوره زما محرم وي زما خندا تا ته محرم وي ، ته زما تکیه وې او زه ستا تکیه وم ، زړه مې غواړي چې هرځومره مې زړه مات شي ته یې ورغوې او زړه مې غواړي چې هرځو مره د زړه مات شي زه یې ورغوم ، زړه مې غواړي چې د ابراهیم اد هم غوندې ستا د مینې کعبې ته د شام دښتې درکچ کړم او زړه مې غواړي چې پښې یبلې ، خیرې ګریوان او پاره پاره جامه دې تر دره ځان ورسوم او زړه ستا د مینې له چینې داسې سېرابه کړم لکه ابراهیم ادهم چې موړ وو ، زړه مې غواړي چې ستا مینه مې په زړه کې د هر پیل او پای واکداره وي

او زړه مې غواړي چې هر اول او آخر ستا په نوم کړم ، زړه مې غواړي چې يواځې ستا ناز او کرشمې مې په زړه کې د خوښۍ اتڼ وکړي او يواځې ته مې د مرګ سلګۍ وګورې ، زړه مې غواړي چې يواځې ته مې د ژوند د خطير سفر ملګرې وې او ستا مينه مې په زړه کې انرژي او توان وزيږوي زړه مې غواړي چې...
چې کاغذ ته مې وکتل ريښتيا دوهمه پاڼه مې هم ډکه کړې وه نور مې نو خبره راټوله کړه خو زړه مې غوښتل چې ډير څه ورته وليکم.
ګوره دا ليک چې دې ولوست په همدغه کتاب کې بېرته ليک راته وليکه ، زړه مې غواړي چې يواځې هماغه ليک مې نور د هرڅه ځواب وي ، ګوره د ځواب په تمه يم ، د جمعې په ورځ درځم ليک به دې حتماً ليکلی وي او د همدغه کتاب په منځ کې به دې ايښی وي.
کاغذ مې قات کړ په کتاب کې مې کيښود ، نور درس هم مزه نه راکوله له هغه ځايه راپورته شوم ، په چرت کې وم که کاغذ يې پلار وګوري ، مور يا يې هم خور وګوري څه به وايي ؟ نه بې له هغې به يې بل هيچا ته هم نه ورکوم.
جامې مې واغوستې د آمنې دوی د کور لور ته روان شوم ، عجيب احساس مې کاوه ، زړه مې غوښتل چې ژر يې راته ځواب ليکلی وای ژر يې لوستلی وای او ژر يې بېرته کاغذ په لاس راکړی وی ، کور ته يې ورغلم ، زنګ مې وواهه ، خپله آمنه وه ، له خوښۍ الوتلم.
- بلې ؟
- آمنې زه يم اسد ،ګوره يوځل خپله راووځه کار مې دی درسره.
- په دواړو سترګو درغلم ، ريښتيا راځه کورته کنه.
- نه ته راشه لوړی تاسره کار لرم.
زړه مې دربېده ، څو راوتله ، څوځله مې په ځان آيت کرسي چوپ کړه ، ياخدايه اوس خبرې رانه هيرې نشي ، څه ورته ووايم ، په همدې سوچونو کې ولاړ وم چې آمنې دروازه خلاصه کړه ، موسکه او جادوګره قواره يې را ښکاره شوه ، سترګې مې يې خونې سرو غټو غټو سترګو ته ونيوې او داسې مې ورته وکتل لکه له موسکې قوارې

يې چې په زړه کې تصويرونه اخلم.
- به به سترګې مو روښانه ، د پلار ماشوم وګوره ، سترې مشې راځه کور ته.
- نه نه ځم ، بس ببرته ځم يوازې دا کتاب مې راوړی دی.
- د چا دی ؟
- ستا لپاره.
- زما لپاره ؟
تندی يې ګونځې کړ کتاب يې ور واخيست بيا يې واړاوه ، په منځ کې يې کاغذ ته پام شو راوايې خيست ، زه وچ حيران شوم اوس څرنګه کوې.
- نه نه ګوره دا دلته مه ګوره ، يوازې ستا لپاره دی چې بل څوک يې ونه ګوري کور به يې وګورې.
- څه دي پکې ؟
- ته يې وګوره ته هم همدومره وليکه لا زيات.
- څه شی وليکم ؟
- ته دا ولوله بيا به پوه شې زه اوس ځم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بيا به لاړ شې.
- نه مننه درسونه لرم ، خدای پامان.
- مخې ته مو ښادۍ.
ورته ومې کتل سترګې يې تتې کړې ويې خندل لاس يې وخوځاوه او دروازه يې بنده کړه ، نور نو مخ په پوهنتون روان شوم عجيبه احساس مې کاوه لکه چې اډونه مې سپک شوي وي خو انديښنې مې کرارې کرارې زياتېدې دهغې يوه يوه خبره رايادېده.
- څه دي پکې ؟
- څه شی وليکم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بيا به لاړ شې.
- مخې ته مو ښادۍ.
په چرتونو کې پوهنتون ته لاړم ، ټوله شپه مې هغه په خوب لېده ، کله

به مې يې ليک په خوب ليده چې اوږد ليک يې را ته ليکلی وي. سبا ته پنج شنبه وه ، په درس له سره و نه پوهېدم ، يوازې هغه مې سترګو ته ولاړه وه ، دهغې خندا ، شوخي او ښکلې سترګې ، که به مې استاد ته کتل ، ذده کوونکو تختې او هر څه ته دهغې تصوير مې ليده ، نه مې ځان غږولی شو او نه مې هم يوازې په هغې فکر کولای شو .

بېګا مې هم همدا سې چرت خراب وو ، سبا ته د جمعې ورځ وه ، سبا ته ورتللم له ځانه سره مې بس همدا ويل چې څه به يې را ته ليکلي وي ؟ مينه ناک ليک به وي ، غمجنوونکی ښکلی او که به يې څه ليکلي وي ؟.

سبا مې زړه ټوپونه وهل بس ځان مې تيار کړ او د خاله دوی د کور په لوري مې مخه وا خيسته ، زنګ مې وواهه ، زړه مې ډ ډبېده او س به هم آمنه وي وايي به چې څوک يې ؟ په همدې چرتونو کې ولاړ وم چې خاله غږ کړل.

- څوک يې ؟

- زه يم اسد .

- به به راځه راځه.

چې ورننوتم ، خاله په سرای کې لمر ته پښې غځولې وې ، زرلښت او نورزيه يې هم خواته ناستې وې چای يې څښلو ، چې ور ورسېدم کامران له کوټې وليدم رامنډه يې کړه .

- نامرده.

سخت وډار شولم ، له ځانه سره مې وويل چې لکه چې هغه ليک يې ليدلی دی که څه بلا خو بيا مې زړه ولګېده .

- هغه بله ورځ راغلی وې پټ تللی وې تا ويل چې خپل نوټونه به درکړم ، راوړي دې دي.

- نه قران له ياده مې ووتل.

- څه ته هم که خير وو څوک ډاکټر کېږې ليونی به شې.

د خاله خواته کېناستم ، چای يې را ته وا چاوه ، خو ما په آمنه پسې سترګې غړولې ، چې لږ وروسته له کوټې راووته په برنډه روانه وه

راته ويې کتل هيڅ غږ يې هم ونه کړ لکه خپه چې وي په بله کوټه ننوته ، ما له ځانه سره فکر وکړ چې لکه چې لاړم تباه برباد شوم ، خاله راته خبرې کولې خو په يوه خبره يې هم پوه نشوم.

- څنګه زويه وايم درسونه دې ښه دي ؟

- هه ښه دي بد ندي.

- څنګه داسې سره اوتر يې لکه چې درسونه درباندې ډير دي ؟

- هو ولا له پلاره هم نه يم خبر تاسې ته يې څه حال ندی را استولی ؟

- نه جوړ او روغ دی.

- رخصتۍ مو کله دي ؟

- نور نو نږدې دي.

- ښه له خيره بيا نو زه هم درسره ځم يو چکر ځم د غزني زيارتونو ته ډيره موده نه يم تللې.

ډيره شيبه يې خبرې وکړې ، زه حيران وم اوس څه وکړم ، نور مې نو تصميم ونيو چې پورته شم ، کتاب يې هسې هم رانه کړ ، له ځانه سره خجالت هم وم او له ځانه مې نور بد هم راتلل آمنې ته مې هم غوسه راتلله.

راپورته شوم خاله ډيره ټينګه شوه ، خو زه راپورته شوم خدای پاماني مې ترې راواخيسته او مخ په بهر راووتلم ، په فکر کې وم چې ولې يې ليک رانه کړ ؟ ولې يې روغبړ و نه کړ ؟ ولې مروره وه ولې ؟ بس په همدې فکرونو کې روان وم چې له شا چا غږ راپسې وکړ.

- صبر دا کتاب دې له ياده وتی.

ورومې کتل ، آمنه وه پخپله ، له خوښۍ الوتلم په منډه ور وګرځېدم له ليرې مې سترګې پکې خښې کړې ، خو هغې تندی ګونځې نيولی وو او په غوسه کې يې کتاب راته ونيوه.

- واخله دا کتاب دې او بله ورځ دې که کتاب درسره راووړ خبر دې وې ؟

- ولې ؟

- همداسې ، چې و مې ويل.

نه يې روغبړ وکړ او نه يې هم خداى پاماني بدبدې راته وکتل او دروازه يې ور ونيوه.
- نور نو مخې ته ښه.
نه يې هغه د مينې ډک سلام وو، نه يې هم هغه خوږه او په يا پاتېدونې خداى پاماني، زه وچ حيران شوم له ځانه سره مې وويل چې نو په ليک کې مې څه ليکلي وو چې دومره غوسه ده؟ ډير مې زړه غوښتل چې ليک همدلته ولولم خو په ډيرو تکليفو نو مې ځان ورسره تر پوهنتو نه را ورساوه، د پوهنتون دروازې ته چې رسېدلم پام مې شو که يې ليک نه وي ايښې. زړه مې ودښېده او ژر ژر مې کتاب واړاوه چې ومې ليدل ليک په کې وو. نور مې زړه ښه شو له ځانه سره مې وويل چې بس هغه يې حتماً راسره شوخي کوله چې ځان يې غوسه نيولی وو. هان په وړوکتوب کې د هغې عادت وو ډيره شوخه وه، داسې شوخي به يې وکړه چې درې ورځې وروسته به پوه شوې چې هه دا يې شوخي کوله.
لاړم د اوبو يو ګيلاس مې راډک کړ او د تخت په سر ور ته کينا ستم، نور ملګري څوک ويده وو او څوک بهر وتلي وو، ځان مې ښه ورته سم کړ او کاغذ مې را وايست، د هماغه ليک په څټ يې ټول څه ليکلي وو او د واړو پاڼو څټونه يې ډک کړي وو، له ليرې مې يې چې په ليک سترګې ولګېدې نو په زړه کې مې وغوړېده، څو مره ښکلی ليک يې دی.
د ليک په تندي يې ليکلي وو:
کرکه او نه هيلي مې ومنه.
ماهيڅ فکر نه کاوه چې ته به دومره سپين سترګی وې، د لو مړي ځل لپاره څوک راته دمينې ليک ليکي خو سخت تير وتلی دی، خداى دې وکړي چې دا ليک د زړه مات نه کړي مګر مجبوره يم چې داسې ځيزونه درته وليکم، زړه مې غواړي چې نور مې له ياده وباسې خپل درسونه دې ولولې او دا نصيحت مې په غوږ کې وساتې چې هيڅکله هم په دغه لاره پل کېنږدې. ما دومره فکر نه کاوه چې دومره له لارې

وتلی وې ، ښه فکر وکړه ، له دې څېزونو لاس واخله ، یواځې پلار دې کولی شي د ابراهیم ادهم کیسې درته ولولي او زه هم یواځې دهغه په سترګو درته احترام کوم ، نور هیڅکله هم ماته لیک ونه لیکې هیڅکله هم زما په اړه قلم په کاغذ کښېږدې او که دې بیا لیک راغی نو خپل پلار ته به یې په لاس ورکړم چې هغه درته ځواب ولیکي او په خپله یې پوهنتون ته دروړي.
ما پخواهم په دې اړه فکر نه وو کړی او اوس هم پدې اړه فکر نه کوم ، تا زما په اړه بل فکر کړی دی نو لطفاً بیا راته لیک مه لیکه او نوره مې له یاده وباسه خپل درس ووایه او خپل کار پر مخ بوځه.
خدای دلره.
آمنه رحیمي.
له ډېرې غوسې ځای راباندې تنګ شو لیک مې څیرې کړ او د کثافاتو سطل ته مې غوځار کړ چې څه ښیرواې او ښکنځلې په خوله راغلې ورته ومې کړې ، له ځانه سره مې وو یل چې څومره هیلې مې درته درلودې او څرنګه مې دې زړه مات کړ خدای د زړه مات کړه . بیا په فکر کې شوم چې دا ښکلې ټول داسې بد زړې او سخت زړې دي ، فکر کوي چې د نړۍ ټولې ښکینې په هغوی کې نغښتې دي او د ټولې دنیا نیکمرغۍ دهغوی انتظار کوي مګر سختې تیروتلې دي یوه یوه متوجه کیږي ، یاره په نړۍ کې به هیڅ ښکلی هم نه وي چې ښه ، آبرومندانه اوهوسا ژوند ولري دا ددې له کبله چې ژر تیر وځي ژر ځان ته غره شي او ژر ځان ترې ورک شي ، بس ژر بې لارې هم شي... بس په همدې فکرونو کې وم ، که به بهر ووتلم او که به کوټې ته راغلم هیڅ ځای مې هم طاقت نه کېده ، کله به مې ځان په کتاب بوخت کړ هم نه کېده ، آخر نه کیږي څرنګه به یې له یاده وباسم.
شپې ورځې تیرېدې ، د آمنې د مینې په ځای مې په زړه کې کرکه راټوکېده ، چې څومره به وخت تیریده نو کرکه مې یې په زړه کې غوړېده ، بس په دې مې فکر کاوه چې په چا به مینه وي او له چا سره به مینه کوي ؟ دا فکر به مې چې سر ته راغی نور به نو له غوسې

چاودېدلم.
دا سمستر هم خلاص شو کور ته لاړم ، رخصتي مې تیره کړه خو په هیڅ پوه نه شوم ، نور مې یې له کوره هم بد راتلل ، او زړه مې بل قسم ډک وو ، پلار هم ډیره تسلي راکړه هغه ویل چې دا جینۍ زه پیژنم هغه ستا خوشبختي غواړي زه پوهیږم چې هغې په کومه مو خه دا کار کړی خو زه پوهیدم چې هغې په لیک کې ماته څه لیکلي وو پلار خو هغه لیک نه وو لوستلی.
بل سمستر هم داسې تیرېده ، ډاکټر څوځله پوهنتون ته راغی ، پوښتنه مې یې وکړه سخت به راته ټینګ شو چې ورسره لاړ شم خو ورسره لاړم نه ، زړه مې بل رقم ډک وو ، نور مې له ډاکټر ، خاله او له ټوله کوره مې یې بد راتلل.
خو هیڅ قسم مې له زړه نه وتله او زړه ته به مې هره ورځ تسکین ورکاوه ، په درسونو به مې ځان بوختاوه او د ډاکټر زړګي ټوقو ته مې ډیر غوږ نیولو ، د دغه سمستر نیمايي وو چې د ازموینو په پیلېدو سره مې نور د هغې له یادونو سره مخه ښه وکړه نور مې غوښتل چې د هغې مینې ته د پای ټکی کیږدم.

څوارلسم څپرکی

د پلار مرګ

څومره چې درسونه سختېدل هومره مې زړه ماتېده ، ورځ په ورځ مې له دنیا بد راتلل ، د پوهنتون حا او هوا مې په زړه مې منګولې خښولې او عادت کولم یې ، وخت سخت تېرېده نه مې په درس بساینه کېده او نه مې هم پوچو او خوشو خیالونو تنده ماتولی شوه ، سهار به تر بېګا ناست وم کتاب ته مې هسې سترګې نیولې خو فکر

به مې بل خوا وو ، بل بل رقم فکرونه مې کول.
یوه شپه مې کتاب په سینه ایښی وو ، پلار مې نیغ سترګو ته ودریده ، یوه یوه کیسه مې یې سترګو ته ودربده ، داځل چې په رخصتۍ تللی وم یوه کیسه یې راته وکړه ډیره خوږه وه.
- زویه کله چې ابراهیم ادهم تخت پریښود او له ښاره لاړ نو ټول ملت یې پسې سرګردانه شو یوه ورځ یو کس ښار ته راغی زیری یې وکړ چې ابراهیم ادهم یې په خپلو سترګو لیدلی دی چې د یوه سیند په غاړه په یوه ګټه ناست وو ، ټول رعیت یې ، ښځه یې او زوی یې پسې ووتل ، کله چې ورغلل نو ابراهیم ادهم یې ولید چې د سیند په غاړه په یوه ګټه ناست دی او خپل پوستین ګنډي ، رعیت او ښځې یې ټولو په یو غږ ترې پوښتنه وکړه.
- اې عادله پاچا ! ولې دې تخت پریښود او داسې ژوند دې غوره کړ ، راځه بېرته راسره لاړ شه ټول خلک درته انتظار کوي.
وایي چې ابراهیم ادهم ورته د نه تللو ځواب ورکړ ، ټول ورته سخت ټینګ شول ، ډیرې زارۍ یې ورته وکړې ، وایي چې ابراهیم ادهم پداسې حال کې چې خپل په خپل پوستین بوخت وو وویل.
- درسره ځم خو په یو شرط.
وایي چې ټولو په یوه خوله وویل.
- په دواړو سترګو شرط وایه.
وایي ابراهیم ادهم له خپلې ستنې تار وویسته او اوبو ته یې غوځاره کړه او بیا یې خلکو ته مخ ور وګرځاوه.
- که مو له سینده زما ستنه راوکښله.
وایي چې خلکو ورته وویل چې یا عادل پاچا دا به ډیره سخته خبره وي موږ به کله وکولای شو دا دومره ستر سیند او تاسې یې دا سې منځ ته ورغوځار کړه وبه یې نه موندلای شو. وایي چې ا براهیم ادهم موسک شو او سیند ته یې مخ ور وګرځاوه.
- ماهیه ! زما ستن راپیدا کړه.
وایي خلکو یو بل ته وکتل چې څرنګه شونې ده چې ماهی ستنه

را پيدا کړي. وايي يو ماهي له اوبو سر را پورته کړ او په خوله کې يې ستنه وه ، ابراهيم ادهم وويل چې دا زما ستنه نده ، ډېره ښېښه بيا ماهي په اوبو کې ورک وو وروسته يې سر رابنکاره کړ او په خوله کې يې ستنه وه ابراهيم ور پورته شو او ستنه يې ترې راواخيسته ، ما هي ته يې شاباسۍ وويل او خلکو ته يې مخ راوګرځاوه.

- دا پاچاهي مې ښه ده او که هغه ؟

وايي چې ټولو خلکو په يوه خوله ځواب ورکړ.

- نه دا پاچايي مو څوځله ښه ده.

وايي چې ابراهيم ادهم وويل چې پس داسې ده نو ما پخپل حال پرېږدئ او تاسې لاړشئ ځانته بل عادل پاچا غوره کړئ ، په ما کار مه لرئ.

پلار به سره وخوځېده راته موسک به شو.

- نو داسې غورې دي ،زويه له معنو يت سره چې ژو ند کوې په ډيرو رازونو به پوه شې او ډيرې غوټې به در ته خلا صې شي ، دا زرګو نه کيسې او حکايات ټول هم دروغ ندي.

ټوله شپه مې پلار عجيب عجيب په خوب ليده ، تر سهاره ويده نه شوم ، کله به بهر ووتم او کله به هم راغلم په تخت کې به ويښ نا ست وم ، هيڅ آرام نه راتللو ، فکر مې بل ډول ګډوډ وو سر مې درد کاوه او يوقسم خولې شوی وم. سهار مې زړه نه کېده چې درس ته لاړ شم ، په انګړ کې ګرځېدم يو چا غږ رابانديې وکړ.

- ډاکټر اسد بهر غواړي.

زه حيران شوم ، څوک به وي ؟ چې ما غواړي ؟ ور ووتلم ، ډا کټر بهر ولاړ وو ، کورنۍ جامې يې په تن وې او يوډول وارخطا ښکارېده ، زما زړه وډبېده له ځانه سره مې وويل چې خدای د خير کړي. په موټر کې ورسره سپور شوم خاله او آمنه هم ناستې وې ډاکټر هيڅ نه ويل خاله ته مې وکتل.

- چېرته ځو ؟

- ځو غزني ته پلار د حال راا ستولی دی چې لږ څه ناروغ دی ماويل

پوښتنې ته به یې ورشو دا موښه وبلله چې ته هم راسره ولاړ شې.
دا خبره یې بل ډول راته ښکاره شوه ، زړه مې په زوره زوره وډبېدلو ،
د آمنې سترګو ته مې وکتل هغې د ښیښې لور ته وکتل او لکه چې په
سترګو کې یې اوښکې وې ځان یې سره هغې او دې خواته کړ ما له
ځانه سره وویل چې ولا کومه خبره شته.
- ژر کړئ ووایئ په پلار څه شوي دي ؟
- هیڅ ندي شوي کراره کراري ده لیونی مه کیږه.
خو زړه مې نه کرارېدلو ، ستونی مې وپړسېده له ځانه سره مې وویل.
- زه په دنیا کې همدا یو پلار لرم ، هغه هم داسې پلار ، د ځمکې په
سر د خدای بېلګه د مینې ، وفا ، عزت او وقار ځلی ، خدای خو یې
دې راته سل کاله نور هم ژوندی لري ، یاخدایه ! مخکې له ما یې روح
مه اخله ، ما یې له غیږې ژر مه بې برخې کوه ، هغه ما ته لا ډیرې نورې
کیسې هم لري ، دهغه کیسې لاندي ختمې شوې ، د هغه مینه تراوسه
په شور کې ده او زړه یې لا ډیر څه لري.
بس همداسې له ځانه سره غږېدم چې خاله مې په سر لاس کېښود.
- زویه لیونی لیونی مه کیږه ، جوړ او روغ دی ته خو زموږ زړونه
غورځوې ، شکر ځوان یې دا خبرې څه شی دي چې کوې یې.
په لارې هرڅه راته عجیب برېښېدل ، زړه مې ډک ډک کېده ، زړه مې
غوښتل چې ښه وژاړم دومره وژاړم چې څومې پلار ندی لیدلی ، بس
نور نو نه شوه ژړا مې نه شوای تم کولای په سترګو کې مې اوښکې
وګرځېدې.
- هغه زما یواځینۍ تکیه ګاه ده بې له هغه ما ته ژوند معنی نه لري
همداسې چې بې له ما هغه ته ژوند معنی نه لري.
آمنې سلګۍ وکړه ، ورته ومې کتل سترګې یې له ژړا سرې او ښتې
وې ماته یې وکتل او نور یې نو په خاله سر کېښود ، ډاکټر هم
سترګې وموښلې او خاله هم مخ ته ټیکر ونیو. نور نو پوه شوم چې په
پلار څه شوي دي ، تر غزنې پورې مې نور په ژړا سر وخوړاوه ، هیڅ
ډول لاره نه لنډېده له لارې له کورونو له موټرونو له هرڅه مې بد راتلل

، زړه مې لکه تیره هسې کلک شوی وو ، زړه مې غوښتل چې په چیغو چیغو وژاړم ، خاله او آمنې ته مې وکتل.
- هغه ویل چې زموږ ژوند لکه د شمې هسې مثال لري ، یوه ورځ مو شمه بله شوې ده یو ورځ به ختمېږي او مرو به ، څه موده وروسته به له ذهنونو پاکیږو لکه د شمې چې غوړ پاتې شي خو څه موده وروسته هغه هم پاک شي ، هغه ویل چې دا شمه یوه نده ډیرې شمې زموږ په شاوخوا کې بلې دي له موږه وړاندې او خدای خبر له موږه وروسته ، خو خدایه زما شمه هم له هغه سره یوځایي مړه کړې زه به د هغه دوري هیڅکله هم ونه زغملای شم.
بس په همدې چیغو او ژړا کې مې ترکوره ځان راورساوه ، له موټره چې ښکته شولو ، مامخ په کور ورمنډه کړې ، دکور په انګړ کې ډیر خلک ولاړ وو ډیر بیرو بار وو ، نور مې نو له اډو د مه وتښتېده سر راباندې ګرځېده د اسلان پلار ته مې وکتل.
- پلار مې چېرې ؟
هغه شاوخوا وکتل ، بیارانږدې شو خو ما پورې واهه.
- پلار مې چیرې ؟
صبر وکړه ولې وارخطا یې راځه ، پسې روان شوم ، په کوټه یې ور ننه ایستلم په هغه کوټه چې تل به یې راته پکې کیسې لوستې تل به یې راته خندل او خواته به یې ویده کیدم ، په کوټه کې چپرکټ ایښی وو ، دومره چېغه مې له خولې ووته چې ځو مې په کومې کې ځایېده ، نور مې نو یقین راغی چې پلار نورې سترګې پټې کړې دي نور یې نو شمه مړه شوې ده او نور یې نو یوا ځې پرې ایښی یم خو په لیوالتیا سره ورغلم او له مخه مې یې پرده پورته کړه ، پلار خندانه ځیره لکه چې د تل په څیر به موسک وو ، سترګې یې پټې کړې وې ، خوله یې پټه نیولې وه ، د نکل په وخت به یې چې له خولې تاوده تاوده اسویلي راوتل هغه راپه یاد شول ورټیټ شوم او غوږ مې پرې ور ونیوه ، خو هیڅ هم نه وو یوا ځې یو ډول پروت وو نور مې نو طاقت نه کېده پرې ور وغورځېدم لاس مې ترې چاپیر کړل او په زوره زوره مې ور ته په

کوکو پیل وکړ.
- پلار پورته، پورته، ولې دې یواځې پرېښودم، پورته شه لا د ببلېدو نه یم پورته شه، تر اوسه مې دې تاوده تاوده اسویلي خوږه موسکا او خبرې په زړه کې ژبغړاندې دي پورته شه ته او خدای پورته شه. های.
زړه مې له غمه چاودېده په مخ یې وپرېوتم دهغه مچې رایادې شوې چې ښه خبره به مې وکړه نرم به یې ځان ته ورنږدې کړم او په په تندي به یې ښکل کړم د مچې ځای به مې یې ترډېره په تندي کې پاتې وو بیا به مې یې مخ ته وکتل او موسک به شو، اوس یې په تندي ور پرېوتم ښکل مې کړ.
- ته او خدای پورته شه، یوځل مې بیا په تندي ښکل کړه، یو بل نصیحت راته کړه او یوه کیسه راته ولوله، پورته شه. مه ځه.
چا شاته کش کړم سوک مې ور خلاص کړ او له ځانه مې پورې واهه.
- لیرې شه، ستا یې څه، دا زما پلار وو، ما یې مینه کتلې وه، په ژوند یې چېرته وې، چې دهغه مات زړګی به قلم قلم وو، چې له خپګانه به یې ستوني پړسېدلي وو چې له زاریو به یې خوله وچه شوې وه، چې له ستړیا به یې حلق وچ وو، چې له ظلمه به یې زړه زره زره وو اوس درته په یاد شو، هغه وخت چېرته وئ چې د زړه وینې یې خوراک وې، له یوه زوی سره یې هم چا مینې ته نه پرېښود، په دنیا یې ځای ورک وو، له هره دره به ورټل شو په هره دروازه کې به سپک شو.
بیا مې ترې غېږه چاپیره کړه او په تندي مې ښکل کړ.
- پورته باباجانه! ته وخدای پورته شه، زه دې زړه وینم چې څو ځایه سوري سوري دی، پورته شه اوس دنیا بدله شوې ده، ټول خلک زما او ستا کور ته راغلي دي، پورته شه نن یې یاد شوي یو، پور ته شه وګوره، نن یې راباندې زړه سوځېدلی دی، نن ورپه یاد شوي یو، پورته شه باباجانه لږ څه ورته ووایه، دوه کلمې ځواب ورکړه، هغه ځواب ورکړه چې هره ورځ به دې یاداوه، موږ هیچا ته اړ نه یو له

خدايه پرته له هيڅا مرسته نه غواړو ، پورته باباجانه دا خبره څا نده اورېدلې نن يې ورته واوروه نن ورته ووايه چې تل مونږ په دغه کوټه کې يواځې وو نن موهم يوا ځې پر بږدئ ، باباجا نه پورته ، پورته بيا راسره دکان ته لاړ شه قلم په غوږ کې کېږده او ترښځ او مشترنګ راواخله ، پورته باباجانه باباجانه...
بيا څا له لاس ور ونيولم او له پلاره يې پورته کړم ، خلکو په غيږه کې ونيولم او له چپرکټه يې را دېخوا کړم ما بيا چيغه کړه.
- باباجانه وګوره ورته ، اوس مې در نه بېلوي ، باباجانه وګوره ، په ټول ژوند کې څا درنه نه وم بېل کړی نن مې بېلوي ، باباجانه پورته شه په خوا مې شه زور يې راباندې تير دی پورته باباجا نه ، يواځې يم ، يواځې مې مه پرېږده ، پورته باباجانه زړه مې چوي اوښکې مې له سترګو راروانې دي هيڅوک نشته چې پاکې يې کړي. پورته باباجانه سترګې مې سرې شوې باباجانه ته وخدای پورته شه نور مې څوک نشته چې تسلي راکړي پورته شه زړه مې مات مات دی دا خلک يې نور هم ماتوي ، په زړه کې مې اوربل دی ، يوا ځې تادرک کولای شو پورته شه. پورته شه باباجانه زړه مې چوي ، داظالمان مو د کلو کلو مينه ماتوي ته ورته پروت يې يوځل لاس پرانيزه او سينې ته مې درنږدې کړه ، پورته باباجانه باباجانه.
نور نو په ځان نه وم خبر چې سترګې مې پورته کړې آمنې مې سر په غيږ کې نيولی وو ، سترګو ته مې يې وکتل اوښکو يې ګريوان لومد کړی وو او ښکته په ما راتويېدلې.
- پلار څه شو ؟
آمنه ژړا واخيسته او سر يې راباندې راکيښود په ژړا کې يې وويل.
- نور نو آرام شه ، ته او خدای نور آرام شه.
خو زه راپورته شوم ، په کوټه کې مې وکتل هيڅوک نه وو ، بهر مې وکتل په سرای کې خلک ښکارېدل رامنډه مې کړه.
-صبر صبر ، څه مو کړ ؟
له برنډې ښکته لويدلی وم نور نو په ځان نه وم خبر چې بيا مې سترګې

پرانستلې ، په روغتون کې پروت وم ، آمنه مې سرته ولاړه وه او له ژړا یې سترګې سرې کړې وې ، چې ما سترګې وغړولې له خوښۍ پورته شوه ، شاوخوا یې وکتل او راټیټه شوه په تندي یې ښکل کړم.

پنځلسم څپرکی

غم او هیله ، وروستۍ برخه:

د پلار غم مې زړه قلم قلم کړی وو ، په ناسته پاسته ، خوب او خوراک کې مې هغه سترګو ته نیغ ولاړ وو ، څو ورځې خو دکان ته پرله پسې ورتللم او سهار به مې په ژړا پیل وکړ تر ماښامه ، په کومو ځایونو چې هغه ګرځېدلی وو ، چېرته چې هغه کار کړی وو ، چېرته چې ویده شوی وو ، ټول ځایونه به مې هره ورځ له نظره تېرول ، د هغه جامې ، اسباب د نسوارو قوطی هر څه به مې چې کتل له ژړا به مې ورته کوکه وکړه سر به راباندې وګرځېده او بې هوښه به شوم.
پوهنتون ته راغلم او د زړه په وینو مې درس ته دوام ورکړ ، خو پلار مې داسې د ژوند په اړ اړ کې غځونې کړې وې چې هیڅ مې ترې ځان نه شو خلاصولای. کله به یې موسکنده قواره راته یاد شوه او کله به یې له نسوارو ډکه خوله ، خندا یې خوب یې ، هغه وختونه به مې یو یو له نظره تیر شو چې هر بېګا به خوا په خوا پراته وو او هغه به راډیو لګولې وه او چې خبرونه به ختم شول ما ته به موسک شو.
درسونه هم سختېدل ، ډاکټرا و خاله به هم په څو ورځې کې یو ځل حتماً راباندې ګرځېدل ، آمنه مې هم را په یاد بده چې د پلار د مرګ په ورځ یې راسره ژړلي وو ، سر مې یې په غېږ کې ایښی وو او اوښکې یې راسره تویولې ، په روغتون کې یې په داسې حال کې په تندي

ښکل کړم چې د پلار ښکولولو ته تږی وو ، نوره مې آرام آرام په زړه را ننوته او زړه ته مې یې لاره میندله.
یوه ورځ ورغلم کورته یې ، ماخوستن ټول سره ناست وو خو هغه نه وه ، ماته نه ډوډۍ خوند راکاوه او نه هم ناستي سبا ته یې پلار ، کامران او زرلښت ووتل یوازې زه ، خاله او هغه پاتې شو زه له خاله سره په کوټه کې ناست وم چې راننوته ، خاله یو ځل ماته وکتل بیا یې هغې ته وکتل هغې چای کیښود ماته یې وکتل او نور نو په پیالو اخته شوه ، ماتر نن ورځې پورې نه وو موسلې نه مې موسکا خولې ته راتله خو چې هغې ته مې وکتل په شونډو مې موسکا خپره شوه ،بیا مې پلار یاد شو او له ځانه مې بد راغلل.
آمنې خاله ته چای کیښود بیا یې ماته وکتل ، ډېره شېبه چوپ وه ، ما خاله ته وکتل ، پلار مې بیا سترګو ته نیغ دربدلی وو.
- خاله د پلار غم مې ژوند داسې نیم نیمګړی کړ.
خاله څه ونه ویل ، ډېره شېبه چوپ وه بیا د سترګو له کنجونو آمنې ته وکتل د هغې په سترګو کې اوښکې ښکارېدې ، زه حیران شوم داولې ؟څه مې ونه ویل آمنې ته مې وویل.
- ولا مننه هغه ورځ مې دې ډېره مرسته وکړه.
آمنې سر پورته کړ ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې ، خاله ته یې وکتل بیا یې ماته وکتل او په ژړغونې لهجه یې وویل.
- ستا له لاسه یې زما هم ملا ماته کړه.
زما وېښتان ځېږه شول ، زړه مې وډبېده ، خاله ته مې وکتل ، د هغې هم په سترګو کې اوښکې ګرځېدې بیا موسکه شوه ماته یې وکتل.
- چای وڅښه ، داز مور آمنه هم ډېره د نرې زړه خاونده ده ، له غزنې چې راغلو دوه میاشتې خو پرله پسې د شپې ټوله شپه زه ورته وېښه وم بس ژړل به یې.
- ولې ؟
امنې ته مې سترګې ونیوې ، ګوندې هغه ځواب راکړي. خو مور یې اسویلی وکړ او ویې ویل.

- نه پوهیږم ، بس د شپې به په خوب کې راپورته شوه اېلتې به یې ویلې کله به یې ویل مایې زړه مات کړ خدای دې زما زړه مات کړي او کله به یې څه ویل کله څه ؟

زما زړه ودربېده ، ژړا راغله ، آمنې ته مې وکتل د هغې له سترګو نورې اوښکې راتویې شوې خاله ته یې وکتل بیا یې ماته وکتل.

- ته وخدای ما معاف کړه ، ما ستا په ګټه لیکلي وو ، ډیره پښېمانه یم ، ډیره.

ماته هم ژړا راغله ، خاله ماته وکتل. بیا آمنې ته ځیر شوه.

- څه اپلتې وایې لورکې ! د څه شي لیکلي ؟

ما خاله ته وکتل ، ډیره شېبه مې چرت ونیو بیا مې ورته ټوله کیسه وکړه ، آمنې هم خاله ته کتل او اوښکې یې تویولې ، ماهم خپله ژړا نشوه قابو کولای ، خاله هم راسره وژړل.

عجیبه ژوند دی ؟ پلار به هم ماغوندې ماشوم وو ، ماغوندې به لوی شوی وي ، ماغوندې به یې ژوند کاوه ، هیلې به یې درلودې او ماغوندې به پرې سختۍ ، غمونه او خوښۍ ورغلي وي خو یوه ورځ یې سترګې پټې کړې ، نه یې اوس کومه نښانه شته او نه یې هم د ژوند تاوده او خواږه اسویلي بس په هغمدې فکرونو کې وم چې خاله وویل.

- خدای د خیر کړي ، اسد جانه خپلو درسونو ته دې پام کوه ، آمنه هم لا وړه ده خدای مهربانه دی چې یوه ورځ به راشي چې تاسې دواړه د خوښۍ په جامو کې ووینم.

دخاله دا خبره عجیبه راته وبریښېده ، آمنې ته مې وکتل هغه موسکه شوه او د تل په څیر یې سترګې تتې کړې ، پزه یې منجه کړه او خوله یې راته کږه کړه نوره نو پورته شوه او له کوټې ووته.

زما هم نور په زړه غښې ګډې شوې ، په اونۍ کې یو ځل حتماً د آمنې لیدلو ته ورتلم ، تر څو چې یوه ورځ و ټاکل شوه چې د ډاکټر په خپلو پیسو ماته د کوژدنې مراسم ونیسي ، دامې د ژوند یوه ترټولو خوښوونکې ورځ وه ، په جامو کې نه ځایېدم ، خود پلار ځای خالي

وو ، نه په دسترخوان کې راسره وو نه هم په نورو خنداګانو او خوښیو کې.
هغه وخت هم تیر شو ، پوهنتون لا ډیر پاتې وو ، یوه ورځ ډاکټر را ته وویل چې د غزني کور خرڅ کړم د پلار دکان هم خرڅ کړم په کابل کې کور واخلم ما هم داسې وکړل ، خو له زړه مې یو خدای خبر وو چې په زړه کې مې څه تیریدل ؟
وختونه تیریدل تردې چې د پنځم سمستر په رخصتیو کې خاله او ډاکټر را ته وویل چې باید ستا سو واده وکړو ، زه وچ حیران شوم ، کور هم راته ډاکټر واخیست ، خو پیسې یې رابانده شوې هغه د غزني د ستر کور پیسې ددغه کور د نیمایي قیمت هم نه شو ، څه سامانونه هم راته هغه واخیستل بله ورځ مو د واده تیاری ونیو ، ما درې میاشتې کېدې چې آمنه نه وه لیدلې ، لیدلو ته یې سخت تږی وم ، له ځانه سره مې ویل چې څومره فرق به یې کړی وي ؟
بله ورځ مو واده وکړ او بس نوی ژوند مو شروع کړ ، له هغې وروسته راته هره شپه آمنه یوه یوه کیسه لولي ، زما هم پوهنتون ختم شو ، او لوی بدلون خو بل دا وو چې سارا نړۍ ته سترګې رڼې کړې دي هغه زما او آمنې یوآځینۍ اولاد دی په ما هم ډیره ګرانه ده خو په هغې له مازیاته منلې ده اوس اوس پوهیږم چې زه چې په پلار دومره ګران وم چې مور به راسره څه کول ؟
بس نور نو خپل داستان همدلته ختموم ناوخته دی ، دخوب وخت دی آمنې نن راسره شخړه کړې وه څوشیبې وړاندې په خلا شوي یو او پرته له ما خوب هم نه ورځي.

ښاد او آباد اوسئ زړونه مو دخدای په مینه لبریز اوسه د مور او پلار له دعا او دهغوی له سپیڅلي خدمته مو خدای مه بې برخې کوه پای
شهید مفتح ، هفت تیر د صدا او سیما میلمستون د شپږمې روژې د شپې یوه بجه او پنځه څلویښت دقیقې.

د ژباړن لنډه پېژندنه

نوم: عبدالله (الهام) جمالزی

د پلار نوم: الحاج مولوي عبدالسليم جمالزی

د زېږېدو نېټه: ۱۳۶۶/۵/۲۵ يا د ۱۹۸۷ د اګست ۱۲

دنده: ژورنالېسټ او وياند

آثار:

1. هندي خالونه (لنډې کيسې)
2. انځورونه (لنډې کيسې)
3. ګناه کبيره (پوليسي کيسې)
4. دويندويۍ فن (څېړنه)
5. د ابراهيم ادهم په پلونو (همدا اثر)
6. رېښتيا هم خلک خدمت ته اړتيا لري (يونليک)
7. ناچاپ: دوه ناولونه، دوه د لنډو کيسې ټولګې
8. بېلابېلې ژباړې.

ويب پاڼه:

www.taand.com

د اړيکو پتې:

aalhamj@gmail.com

a.alhamj@yahoo.com

elham.jamalzai@hotmail.com